

Phàm Thiếu, Anh Thật Là Hư

Contents

Phàm Thiếu, Anh Thật Là Hư	2
1. Chương 1: Muốn Phạm Tội	2
2. Chương 2: Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ	5
3. Chương 3: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phù	6
4. Chương 4: Không Gặp Là Bỏ Lỡ	8
5. Chương 5: Hành Hạ Cơ Thể Cô	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7: Nguy Hiểm Tìm Đến	18
8. Chương 8: Một Phen Khiếp Sợ	21
9. Chương 9: Không Thể Gạt Người	24
10. Chương 10: Cái Người Không Có Tự Trọng	28
11. Chương 11: Cái Người Không Có Tự Trọng 2	32
12. Chương 12: Cái Người Không Có Tự Trọng 3	34
13. Chương 13: Vô Cố Trùng Trĩ	37
14. Chương 14: Vô Cố Trùng Trĩ 2	40
15. Chương 15: Vô Cố Trùng Trĩ 3	45
16. Chương 16: Vô Cố Trùng Trĩ 4	47
17. Chương 17: Vô Cố Trùng Trĩ 5	50
18. Chương 18: Châm Dầu Vào Lửa	54
19. Chương 19: Nghiêm Cẩm Tất Cả	58
20. Chương 20: Lá Gan Không Nhỏ	61
21. Chương 21: Cá Nằm Trên Thớt	65
22. Chương 22: Cảm Giác Nói Ra Hết	68
23. Chương 23: Không Có Trái Tim	71
24. Chương 24: Lăn Đầu Đối Tốt	75
25. Chương 25: Sự Thật Không Tốt Đẹp	78
26. Chương 26: Không Cố Ý	81
27. Chương 27: Lo Lắng	84
28. Chương 28: Vẫn Là Do Em Ngốc	85
29. Chương 29: Cô Tự Tìm Đến	88
30. Chương 30: Cô Tự Tìm Đến 2	91
31. Chương 31: Tôi Thích Em	95
32. Chương 32: Câu Trả Lời	98
33. Chương 33: Em Nghĩ Mình Là Ai?	101
34. Chương 34: Em Nghĩ Mình Là Ai? 2	104
35. Chương 35: Nằm Viện	107
36. Chương 36: Không Nói Một Lời	110
37. Chương 37: Một Ngày Trôi Qua	113
38. Chương 38: Yêu Người Khác Rồi	116
39. Chương 39: Yêu	118
40. Chương 40: Động Phòng Hoa Chúc	121
41. Chương 41: Động Phòng Hoa Chúc 2	124

42. Chương 42: Động Phòng Hoa Chúc 3	127
43. Chương 43: Tình Cảm Nồng Nhiệt	131
44. Chương 44: Đại Boss Ôn Nhu	135
45. Chương 45: Buổi Sáng Tình Mơ	138
46. Chương 46: Nỗi Nhục Quá Lớn	140
47. Chương 47: Nỗi Nhục Quá Lớn 2	143
48. Chương 48: Không Phải Ai Cũng Bắt Nạt Cô Được	147
49. Chương 49: Tâm Sự Của Hân	150
50. Chương 50: Hạ Di Đang Ghen	152
51. Chương 51: Tình Cảm Dâng Trào	156
52. Chương 52: Chỉ Yêu Một Người	159
53. Chương 53: Không Mấy Tốt Đẹp	163
54. Chương 54: Hẹn Ước Ngọt Ngào	165
55. Chương 56: Mộng Đẹp Không Thành	172
56. Chương 57: Mộng Đẹp Không Thành 2	175
57. Chương 58: Từ Yêu Thành Hận	178
58. Chương 59: Từ Yêu Thành Hận 2	180
59. Chương 60: Tâm Tư Lòng Ai	183
60. Chương 61: Sinh Ly Tử Biệt	187
61. Chương 62: Đại Kết Cục	192

Phạm Thiệu, Anh Thật Là Hư

Giới thiệu

Thể loại: sủng, sắc, ngược, Phạm Khiết Thần xưa nay nổi tiếng là người đàn ông quyền rũ giỏi mê hoặc, hẳn ta được m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pham-thieu-anh-that-la-hu>

1. Chương 1: Muốn Phạm Tội

Cảnh báo: Truyện có H, 18+, sẽ xuyên suốt mỗi chap, chống chỉ định cho ai k quen với H, những ai chưa đủ tuổi cân nhắc trước khi đọc (Mình k ép ai đọc thể loại sắc dục này cả, đừng ném đá mình nha, mình viết theo ý tưởng của mình thôi).

Sủng, Sắc(nhiều), ngược nhẹ, HE

Story by Thảo Thảo

Thành phố K, thành phố duy nhất nổi tiếng hoa lệ, tuyệt vời với những công nghệ hiện đại, nơi tập trung nhiều biệt thự cùng giới thượng lưu bậc nhất trong nước.

Một chiều mưa rơi, Tịch Hạ Di thần thờ nhìn mưa rơi ngoài trời, một mùa mưa gió rét lại đến, ngoài trời rất lạnh, hôm nay quán bar nhà cô được bao cả quán

_Cộp...

Phạm Khiết Thần đặt cái ô xuống bàn, hần đến quán bar uống rượu một mình, Hạ Di không biết hần là khách vip đã bao cả quán, cho nên ngây ngô đến gần chào hỏi, năm nay con bé mới 15

_Chào chú, hôm nay có người bao cả quán, chú thông cảm hôm khác hãy đến

Tịch Hạ Di ngượng ngùng trả lời, lần đầu con bé nhìn thấy người đàn ông đẹp đến vậy, Phạm Khiết Thần năm nay 30 không phải dạng người lãnh đạm u ám, lạnh lùng, hần đùa dai, giỡn cợt, và ngông cuồng hần rất đẹp gương mặt lại càng lộ rõ vẻ đẹp lôi cuốn, đôi mắt to tròn, màu mắt trong và sáng, hàng im cong chân mày lại rậm, cái môi mỏng ửng hồng thu hút, đôi môi đó mỗi lần nhếch lên là y rằng khiến phụ nữ mê mẩn muốn kề cận, rất chuẩn, hần tựa như một thiên thần trong tranh, nhẹ nhàng vui tươi thần sắc không lạnh cũng không quá cường quyền, có điều hần rất biết cách làm người ta khó xử, Hạ Di vừa nhìn con tim đã đập loạn nhịp, lần đầu trái tim non nớt run lên e ấp, gương mặt lúng túng đã biểu hiện rõ nét đến nỗi không giấu đi đâu được

_Tôi đến tìm em

Phạm Khiết Thần xưa nay nổi tiếng là người đàn ông quyền rũ giỏi mê hoặc, hần ta được mệnh danh là đệ nhất dụ dỗ, chưa có người phụ nữ nào thoát khỏi tay hần nếu hần muốn, trái ngược với kiểu thiếu gia lạnh lùng cao ngạo, hần là đại sắc lang không đêm nào là không có phụ nữ làm nóng giường cùng nhau vận động ấy thế mà số mỹ nữ đeo bám hần không hề thuyên giảm, ngày đầu gặp Tịch Hạ Di hần đã đặt trong đầu suy nghĩ thế nào cũng phải ăn sạch sẽ bắt kể con bé chưa đủ tuổi, hôm nay nhân cơ hội tâm tình đang tốt chi bằng dụ dỗ thường thức luôn, nhìn vào mắt Hạ Di hần biết con bé ngây thơ không thể khản cự, vẻ đẹp ma mị của hần có ai cưỡng lại được chứ, đại thiếu gia đẹp hơn hoa nổi tiếng khắp nơi

_Chú đến tìm tôi? Nhưng chú không phải là Phạm Khiết Thần, đó là người đã bao cả quán bar này, chú mau đi đi, Phạm thiếu nổi tiếng là người nguy hiểm, không khéo cả chú và quán bar này cũng không gánh nổi hậu quả,....mà nè... áo chú ướt hết rồi

Tịch Hạ Di nhìn thấy áo sơ mi của hần vì mưa ướt đẫm, không khí ngoài trời lại lạnh rất dễ bị cảm, nên có ý đi lấy khăn cho hần, sau đó sẽ đuổi khéo hần về, con bé không hề biết hần chính là Phạm Khiết Thần mà mình vừa nhắc đến, khi con bé quay lại đã thấy hần cởi áo vứt dưới ghế sofa, Hạ Di trở mặt đỏ mặt hai mắt không chớp cứ nhìn đến thất kinh hồn vía, cái dáng người cao hơn cô rất nhiều cùng bờ vai rộng khuôn ngực rắn chắc và lôi cuốn, từng đường cong hiện ra, thân người vạm vỡ to lớn.

_Em nhìn kiểu này làm tôi rất muốn phạm tội

Phạm Khiết Thần đến gần Hạ Di, tay luồn qua eo nhỏ kéo con bé đến gần, ánh mắt đắm chìm dục vọng đưa khối tình yêu rực cháy phóng về phía con bé, Hạ Di ngây thơ vì hần làm cho mềm nhũn như sắp tan thành vũng nước to, nhanh chóng đẩy con bé xuống ghế sofa, hần cúi người dùng hai tay đặt trên thành ghế, đắm đuối say mê nhìn vào mắt Tịch Hạ Di, đôi mắt mê hoặc kia muốn nuốt chửng cô rồi, loại đưa tình bằng hành động ngọt đến chết ruồi, người đàn ông dày dạn tình trường với thân hình siêu chuẩn còn không mặc áo để lộ ưu điểm ưa nhìn thử hỏi Tịch Hạ Di ngây ngốc có bị mê hoặc.

_Tôi nhắc lại chú mau đi đi, ly rượu này tôi sẽ không tính tiền

Tịch Hạ Di nghiêm mặt bày tỏ, con bé không muốn quán bar nhà mình gặp rắc rối, có ai động đến Phàm Khiết Thần mà được yên thân, con bé ngốc nghếch vẫn đang lầm tưởng, còn xem hấn không ra gì nữa

Phàm Khiết Thần thấy rằng đối với tiểu nha đầu này còn bé không cần giải thích hấn là ai, nói ra sợ con bé khóc rống lên nữa, con nít đều không hiểu chuyện và việc đi giải thích với người như con bé thì chẳng khác gì đang đem thân phận ra đe dọa

_Em rất xinh đẹp!

Hấn nhìn con bé một lượt, tay nhẹ nâng cằm gương mặt thanh tú áp sát phả vào người con bé một luồng hơi, khoảng cách gần gũi Tịch Hạ Di đã đỏ hết mặt mày, lần đầu tiên trong đời con bé non nớt bị hấp dẫn bởi một người đàn ông xa lạ, có lẽ con bé đang ở cái tuổi mới lớn, ít va chạm và dễ bị cám dỗ, ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp thì ba vòng đều bằng nhau, chưa phát triển nhưng không sao hấn vẫn không đẹp bỏ ý định đen tối trong đầu

_Ngoan, sau này tôi sẽ cưng ái em

Phàm Khiết Thần nói nhỏ vào tai con bé, Tịch Hạ Di không nói gì, chỉ khép mi im lặng, hồi hộp chờ đợi, cũng không phản kháng, con bé bất động không có biểu hiện gì nhiều, Tịch Hạ Di đã bị hấn mê hoặc, hấn cười nhẹ, hài lòng đưa tay xuống đùi con bé vén cao cái váy lên, vạch thêm một lớp, hấn đẩy ngón tay trên vùng nhạy cảm, thật tuyệt vời, Phàm Khiết Thần gian tà đẩy sâu ngón tay đi vào cửa động nhỏ hẹp chưa hề qua ma sát, con bé nhúm mày tuy vậy không kêu la vẫn im lặng chịu đựng từng nhịp chuẩn xác từ tay hấn, Phàm Khiết Thần đẩy hai ngón tay dài từ từ đưa vào nhẹ nhàng rút ra, lần đầu sẽ rất đau khi tấm màng trong trắng vẫn còn hấn không muốn con bé bị đau sẽ chạy loạn như thế rất mất hứng

_Tiểu hồ ly, em rất ngoan

Hấn dụ dỗ, hai ngón tay đẩy mạnh hơn tí nữa, mật dịch ẩm ướt có vẻ làm mọi thứ trơn tru hơn, hấn thuận đà rút nhẹ tay ra không quá gấp gáp hồ hởi, với con bé ngây thơ thể này cứ chậm rãi thoải mái

_Chú...

Tịch Hạ Di thấy bên dưới không ổn con bé khó chịu kêu lên, hoang mang lo sợ, hai chân muốn khép lại, ở giữa hai ngón tay xoa nhẹ hạt châu, điểm nhạy cảm nhất làm con bé như bị điện giật, những gì lần đầu khám phá đều mang lại cho con bé sự tò mò tuy sợ nhưng vẫn muốn biết chuyện gì tiếp theo, trong cái lo lắng còn kèm theo khao khát dâng trào không muốn ngừng lại

Bỏ qua sự dè chừng của con bé, Phàm Khiết Thần đẩy mạnh hai ngón tay rồi ba ngón tay sâu vào vùng nhạy cảm, lúc đầu nhẹ nhàng sau mạnh bạo xâm nhập, một đường thẳng cuồng bạo đẩy tay, ba ngón tay đi sâu vào cửa động chật hẹp bó sát

_A...đau quá...huhu...

Tịch Hạ Di ngã vào ngực hắn khóc thét, tiếng con bé vang lên khắp quán bar, một cảm giác đau đến ngạt thở đau đến không nói nên lời, không khí xung quanh như bị cướp mất, lần đầu con bé thấy đau như thế, rất đau, hai tay bấu chặt vai hắn, Tịch Hạ Di khóc rất nhiều, Phàm Khiết Thần bây giờ mới rút ba ngón tay ra ngoài, trên tay còn vương lớp máu đỏ hồng, hắn cười thâm trong bụng, thỏa mãn nhìn Hạ Di, con bé đã thuộc về hắn như thế, cái đau đầu đời xé nát cõi lòng, máu vẫn không ngừng chảy ra.

2. Chương 2: Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ

Ba năm trôi qua, Tịch Hạ Di từ cô bé ngây ngô trở thành một thiếu nữ 18 xinh đẹp, từ ngày hôm đó cô không còn gặp lại người đàn ông mà cô không biết đích thị y là Phàm Khiết Thần nhiều lần cô có suy nghĩ hắn là kẻ quất ngựa truy phong, hay chính bản thân cô đã quá nhu nhược đến yếu lòng đem dâng sự trong trắng cho kẻ cáo già và không biết có bao giờ gặp lại kẻ đó không? Tịch Hạ Di không bao giờ quên, cô bé ngây thơ ngày nào đã không còn, cô bây giờ là một bông hoa toả sắc lẫn toả hương, cô tự hứa với lòng không bao giờ để bản thân bị thiệt thòi nữa, chuyện năm xưa xem như là chớ tấp vào mộng.

Khách sạn Thần Phong, là khách sạn duy nhất nổi tiếng nhất nước, nó được xếp vào hàng cực VIP với độ full phòng của các đại gia giàu có, quy mô và chất lượng của khách sạn này không nơi đâu sánh bằng và nó là một trong những dự án kinh doanh của Tập Đoàn đồ sộ Tam Châu, nghe đến những khách sạn hào nhoáng của Phàm Thị không ai là không mơ ước, bước chân vào đó như cả một thiên đường mở ra, cực kỳ sang trọng. Tịch Hạ Di hiện giờ là nhân viên dọn phòng của chi nhánh phía đông, từ sau khi mẹ kính doanh quán bar thua lỗ, cô chật vật mãi với đủ thứ nghề, chỗ ở cũng chuyển rất nhiều lần ngay cả việc học đại học cũng rất vất vả và không biết có hoàn thành được hay không

_Mục tiêu của mình là Phàm Khiết Thần, nhất định phải quên chuyện cũ tập trung lấy lòng anh ta mới được có vậy cuộc sống mới khá hơn. Nhưng mà đã làm ở Tập đoàn ba tháng rồi vẫn không biết Phàm Khiết Thần là ai...hic...

Tịch Hạ Di vất vả leo lên bảy tầng thang bộ, chủ nhiệm Jolie cho gọi cô, cô ấy là người Thụy Sĩ được cử sang đây phụ trách khách sạn Thần Phong, cô gái mắt xanh tóc vàng này có quan hệ khá tốt với Phàm thiếu, vì vậy cô mới nhịn nhục, chịu đựng chiều ý cô ta, cô ta bảo cô đi bộ, cô lập tức gạt đầu không dám dùng thang máy, mà phải nói cô ta thật quá đáng và lý do Jolie bảo Hạ Di đi bộ là vì....

_Oh... my... god....um....um...

Trong phòng làm việc Julia loã thể tựa người nép người vào tấm kính thủy tinh lớn hướng mắt ra sân thượng, phần dầy đà to quá khổ bị ép nén chặt vào kính run lắc dữ dội, cứ như thể cô ta đang dùng cả phần dầy đà lau sạch mặt kính, ở phía sau người đàn ông lạ mặt vỗ mạnh vào mông cô ta, khúc thịt cứng không ngừng dùng chiêu liên hoành đẩy, thúc người rất thô bạo, kiểu này ai ở dưới tầng trệt chịu khó quan sát có lẽ sẽ nhìn thấy thân hình bốc lửa đang hẩy người thờ dốc, người đàn ông mãnh liệt túm tóc Julia

giật ngược ra sau, tay còn lại liên tục đánh mạnh vào mông để lại những dấu tay ửng đỏ

_Chát...chát...

_Oh...Yeah...good...come on....

Jolie như phát điên hồ hởi đứt quãng gào thét vì kích thích quá mạnh từ người đang ông cuồng tình, càng túm tóc vỗ mông, hắn càng đẩy người khí thế, cô ta uốn éo đẩy mông về phía hắn, tấm kính thủy tinh như sắp vỡ ra hất tung cả hai xuống dưới lầu vì tác động quá dữ dội, hắn mạnh mẽ lỗ mãng đẩy khúc thịt to lớn vào sâu hơn, mỗi một nhịp điều rất nhanh cuồng dã cuồng lấy Jolie, như sắp đạt được đỉnh điểm hắn gầm lên, cong người đẩy một cái, hai tay véo mạnh bầu ngực to, sau khi thỏa mãn hắn rút bảo bối ra khỏi nơi âm ỉ nãy giờ, bao nhiêu tinh binh được phóng lên kính, Jolie ngã xuống đất tóc tai rũ rượi co giật liên tục, trong cơn khoái lạc cực sung sướng, cô ta hồn hển trợn mắt nằm dài dưới sàn tận hưởng. Xong việc, người đang ông mặc lại tư trang, muốn rời đi để tắm nước nóng, không chút vẩn vương nhìn lại cô ta còn đang luyến tiếc

_Cạch...

Lúc mở cửa, Phàm Khiết Thần mới phát hiện rằng cảnh 18+ nóng bỏng của hắn đã bị người khác xem trộm, đó không là ai khác mà chính là cô, Tịch Hạ Di bất ngờ ngăn người như chết đứng, chôn hai chân tại chỗ đẩy cho hắn ánh mắt kinh ngạc, cô không ngờ ba năm sau cô gặp lại hắn là ở hoàn cảnh này, là cảnh hắn đang ân ái cùng người tình, còn là rất thô bạo, cô nhìn mà rùng mình khiếp sợ, không ngờ hắn sắc dục đến vậy, một cảm giác vỡ oà, bao nhiêu cảm xúc tràn trề bỗng dưng bị đóng băng, khô hạn cả lời nói không tài nào mở miệng nói gì được, hắn chính là kẻ đã dụ dỗ lấy đi trong trắng của cô, ngay lúc này cô như pho tượng chỉ biết trố mắt nhìn

_Là chú...ba năm trước???

Sự thật như là mơ, đang lúc không biết làm sao cô nghĩ ra chạy là thượng sách, nói là làm cô cảm đầu cảm cổ chạy như ma đuổi không dám nhìn lại phía sau.

3. Chương 3: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Phù

_Học...học...

Tịch Hạ Di nép mình vào tường thở như hụt hơi ở hành lang vắng, cô áp tay lên ngực sợ hãi, trên mặt thoáng lo âu, đôi mắt đảo dáo dác nhìn khắp nơi mong là ông chú năm xưa kia đừng đuổi theo, cô nhú mày cảm thấy phiền vô cùng, cô nhớ là hàng ngày đi làm đâu có ăn ở ác hay chơi xấu ai đâu, vì cái gì số cô đen đủi quá? Còn dai dẳng theo đuổi, tâm tình của cô như mặt hồ đang tĩnh lặng bị một vật nặng làm cho khuấy động, Tịch Hạ Di đang mệt nhọc tập trung hết chút sức lực còn lại để thở, ánh mắt nhìn ra xa dò xét hy vọng con người kia không đuổi theo, bất chợt ánh mắt cô nhìn về phía trước, nơi có thang máy đang mở, cô bị gây chú ý bởi một người đang ông đang đuổi theo, là hắn chỉ cần nhìn từ một phía cũng thấy được

cái đẹp khó cưỡng lại, cánh môi mỏng đỏ thắm trên làn da trắng ngần, người đó có ra tro cô cũng nhận ra

__Là...là chú?

Nơi khoé mắt vì tâm trạng xúc động đẩy ra hai dòng nước ăm, chúng từ từ lắng xuống như pha lê vỡ vụn, cái cảm giác từ bỏ tất cả để chỉ giữ trong tim một người là đây, có những con đường rất dài rất xa, cũng có những tình yêu rất gần rất sâu, Phàm Khiết Thần trong lòng Tịch Hạ Di sẽ chỉ là một của thế giới nhưng là cả thế giới đối với cô, giây phút này, cô chỉ biết khóc, trơ trẽn thay cô không hận mà còn đem lòng xao xuyến với kẻ đã dụ dỗ thể xác cô, mặc dù thừa biết hắn không hề để tâm đến việc cô có cảm xúc với hắn và dường như cũng chưa từng biết đến vậy mà vì tình yêu mãnh liệt cô mang theo một phần trăm hy vọng đi tìm trong hư vô nào ngờ định mệnh rong ruổi đưa cô gặp lại hắn.

Phàm Khiết Thần giải quyết xong công việc liền lên sân thượng tìm cô, nhưng cô đã bỏ đi, hắn nhìn vào phòng làm việc của phòng kế toán có vị trí gần sân thượng cũng không thấy cô, hắn nghĩ cô là nhân viên kế toán của Tập Đoàn

__Phàm chủ tịch có phải đang tìm cô gái lúc sáng?

Jolie hỏi anh, lúc sáng vừa được vận động với hắn, cảm giác rạo rực vẫn còn rục rịch, cô ta mặc áo sơ mi không cài cúc ở giữa, để lộ phần ngực quá to mà áo ngực không che chắn được, cái váy bó sát còn ngấn cữn cữn và được xẻ rất cao, Jolie nhận ra ánh mắt mà người đàn ông cô muốn chiếm giữ nói rằng có quan hệ mật thiết với nhân viên dọn phòng của cô

__Đúng, em biết tiểu nha đầu đó hả?

Hắn sốt sắn, hắn còn muốn lục tung cả tập đoàn lên tìm cô mới hả dạ, tuy nhiên có lẽ đã tìm ra manh mối từ trợ nhân viên xinh đẹp, thuận tiện hắn đến gần cởi thêm vài cúc áo của Jolie kéo ra hai quả bưởi căng mọng chật vật nằm trong lớp áo ngực dày

__Thưa Phàm chủ tịch...em không biết...a...

Jolie chỉ muốn xác minh thực hư hắn và Hạ Di là như thế nào, sau đó liền trở mặt tỏ ra không biết, hai quả bưởi to được xoa nắn đặt biệt khiến người phụ nữ dâm đang không khỏi xúc động đứt quãng trong lời nói

__Đem tất cả hồ sơ nhân viên nữ lên phòng gặp tôi

Phàm Khiết Thần khảy ngón tay trên đầu ngực, trêu đùa với ánh mắt thất vọng, năm đó quán bar đóng cửa hắn không tìm ra cô nếu không đến giờ này ngày đêm đã đặt cô dưới thân từ từ ăn thịt, với hắn đó là mục đích lớn nhất

__Thưa...ở Tập Đoàn này quá rộng lớn...e là...á...á...

Jolie ngập ngừng rên rỉ nỉ non, đầu ngực ảm ướt vì cái lưỡi tinh ranh liếm vòng, gương mặt cô ta thỏa mãn đẩy người đến gần mong muốn được hân mút cắn. Hân nghĩ lại đúng là cách này không được cách kia cũng không xong, bực tức bây giờ mới nhớ ra là lúc này không hỏi xem cô tên gì, cơ thể đang thưởng thức phụ nữ mà trong lòng phức tạp không tập trung được, cảm giác cũng chẳng hứng thú

Phạm Khiết Thần mệt mỏi bỏ đi, đi đến đâu hân cũng dán mắt tìm cô, chưa bao giờ anh phải tìm thứ gì đó mà cất công đến vậy, hân lạc mắt cô giữa biển người mênh mông ngay cả khi cô đứng trong tập đoàn nhà anh thế mà vẫn không tìm ra cô...đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ vô duyên đối diện bất tương phùng

Mấy hôm nay, Tịch Hạ Di đi làm mà tư tưởng để trên mây, cô ngồi lau bàn làm việc mà không thể nào tập trung vào công việc được, từ hôm gặp lại Phạm Khiết Thần cô vẫn không biết hân là ai vậy mà cứ nghĩ đến mãi, trái tim cô như thất lạc, nhìn thấy người mình thích nhưng không thể được người ta thích lại, đã vậy trong lòng cô còn một mối nghi hoặc không giải được, cô từng biết hân từng rất giàu có, hân xuất thân từ gia thế lớn, tiền có thể thuê chấy cả cô nhưng không hiểu làm sao lần gặp lại này hân trước mặt cô chỉ là một tên đang ông hèn hạ chỉ biết vận động cùng phụ nữ nuôi miệng, một tên bám váy đàn bà, đó là do cô tự suy viễn, chẳng hề danh vọng mà hân có đã sụp đổ, liệu lúc hân không tiền cô có còn chút sức lực để yêu hân như tình yêu cô khẳng định trong tâm trí là chỉ có hân, nếu một tình yêu mà không có vật chất không biết cô có còn muốn tiếp tục nuôi hy vọng thổ lộ hay không?

_Mình làm sao để biết được đây? Có phải chú ấy vì một lý do nào đó đã tán gia bại sản? Đã trở thành người không tiền không địa vị? Bây giờ nhìn lại đúng là Phạm Khiết Thần mới là người cho mình được tất cả từ vật chất đến tình yêu...

Cô lại chìm vào suy nghĩ miên mang, cô gạt hân qua một bên để đo tìm vật chất cho cuộc đời mình, cô mong rằng sau này khi cô tiếp cận Phạm Khiết Thần sẽ không bị hân làm phiền, nếu biết được sự thật chắc cô sẽ tự cười vào mặt mình cho xem, người đang cần chẳng phải đang rất gần, một vòng xoay tròn lẫn quần thật mệt.

4. Chương 4: Không Gặp Là Bỏ Lỡ

_Phạm...tiếp theo Phạm có hẹn ăn cơm với chị Lam Thanh

_Hủy đi

Phạm Khiết Thần tâm trạng phức tạp không muốn gặp ai, thứ nhất hân không ngờ gặp lại cô bé năm đó, thứ hai đã ăn chưa đã thì cảm thấy rất bức rức, rất muốn đoạt cho bằng được

Tịch Hạ Di đi làm về thì mệt mỏi đi tắm thay quần áo rồi nằm dài xuống giường, cô ở trọ cùng với hai bạn nữ nữa, cô thuộc típ người vô cùng giản dị, kiểu như giản dị đến trống rỗng, ngoài việc kiếm tiền cô chỉ thích về nhà ngủ, ngay cả việc dạo phố hay tham gia các hoạt động đều là do hai cô bạn cùng phòng

thức giục, lần gặp lại hần này đúng là hỗn loạn tâm trí, vừa ghét vừa quê, rõ ràng là năm đó cô tự nguyện nhưng thật chất là bị dụ dỗ, vừa ghét vừa không nhẫn tâm được, trở trêu thay còn gặp lại hần ngay giây phút cô quyết định sẽ tìm người đàn ông khác cho cuộc đời mình, tình ngay lý gian là đây, có nhiều lần cô thốt lên cửa miệng câu giả như ngày đó....

_Bao giờ em được ăn vậy?

Tịch Hạ Di ngửi được mùi chân gà nướng ngay lập tức từ trên giường phóng nhanh xuống đất như tên lửa, quên mất mở suy nghĩ khủng điên rồi bởi, có thực mới vực được đạo, ăn uống trước đã

_Bốp...

Lam Thanh dùng đũa khê vào tay cô, cô nhăn nhó bực dọc

_Nhưng em đói bụng

_Đợi 1 tí, bạn trai chị hôm nay có đưa mỹ nam đến đây đó...sao? Bây giờ chịu ngồi im chưa...

Lam Thanh cười gian nhìn cô, cô cũng không mấy quan tâm riêng, vì bây giờ cô đang có ý định cưa cẩm đại boss lớn ở Tập đoàn Phàm Khiết Thần mà, chỉ có Vĩnh Hy là chú ý đến lời nói của Lam Thanh

_Mỹ nam hả Lam Thanh, giới thiệu cho chị nha?

Vĩnh Hy hy vọng tìm được 1 nửa của đời mình thế mà Tịch Hạ Di cùng Lam Thanh ôm bụng cười ngặt nghẽo

_Chị Vĩnh Hy ơi là chị Vĩnh Hy chị qua thời rồi haha...

_Tiểu Di nó mà biết Phàm Khiết Thần đến thì lại nhảy cẫng lên, phải để cho chúng nó bất ngờ mới được, tội nghiệp con bé mong mỗi gặp được Phàm thiếu, chỉ đáng buồn Tập Đoàn Tam Châu quá rộng lớn, lại cực kỳ kín tiếng với giới truyền thông, khách sạn con bé làm lại không phải là nơi Thần hay làm việc

Lam Thanh nghĩ thầm, là bạn bè thân thiết cô biết được Tịch Hạ Di cũng như bao người khác hy vọng tìm được một chỗ dựa tốt, có điều chỗ dựa nơi hần lại là tâm điểm được nhiều người chú ý nên hần rất ít khi để hành tung bị lộ, mà những người qua lại với hần cũng toàn là VIP.... vừa lúc đang chìm vào suy nghĩ miên mang thì có người gõ cửa, là Di Nhân bạn trai Lam Thanh

_Hạ Di mở cửa đi, chị cho phép em đón mỹ nam đó, đặt biệt giới thiệu cho em

Lam Thanh biết ngay là Âu Khiết Thần đến, cô bảo Tịch Hạ Di mở cửa, cô cũng không ngần ngại đi ra mở

cửa, thử xem đại gia chị Lam Thanh nói giàu có cỡ nào

_Tiểu Thanh, Phàm chủ tịch không đến, hình như có việc bận gì đó, vẻ mặt còn không được vui

Thì ra là Vĩ Nhân chứ không phải mỹ nam nào cả, Tịch Hạ Di nhún vai, liếm mấy ngón tay vừa ăn chân gà tiếp tục ngấu nghiến ăn uống

_Cái thằng nhóc này, nó không còn xem tiền bối của nó ra gì mà

Lam Thanh hệt hăng, Phàm Khiết Thần và cô rất thân với nhau, chẳng khác gì chị em, cả gia đình cô và hẳn đều là đối tác.

_Chị muốn giới thiệu 1 người với mấy đứa đó là người giúp chị gặp và yêu Dĩ Nhân nhưng mà hôm nay nó bận rồi, thôi thì dịp khác

_Vậy là tôi không được gặp mỹ nam hả?

Vĩnh Hy giãy nảy thất vọng, cô xụ mặt bỏ vào trong còn Tịch Hạ Di thì vô tư một mình ăn đĩa chân gà ngon lành

Hôm sau....

_Cốp...

Lam Thanh đá mạnh vào cửa ra vào phòng tổng giám đốc, ai cũng im lặng nhìn cô, cô đến tìm Phàm Khiết Thần, cô đến hỏi anh lý do tại sao đã hẹn rồi lại thất hứa

_Thưa Lam tiểu thư Phàm chủ tịch không có ở đây, mời Lam tiểu thư về phòng làm việc ạ

_Nhấn với nó là có tôi đến tìm...

Lam Thanh bị Tủ Hồ chặn ở cửa, tên thuộc hạ vô dụng mặt mày tái đi, vội vàng chấm mồ hôi trên trán, sốt ruột sợ hãi khi vị tiểu thư ương bướng cứ ở lì ngoài phòng chờ

Thật sự thì bên trong...

_Hừm...ừm...

Phạm Khiết Thần thở mạnh, gương mặt toát lên sự thỏa mãn, mi tâm khép hờ tận hưởng, lồng ngực cường tráng phập phồng, đầu kết lên xuống không ngừng, hai tay túm tóc cô gái đang quỳ giữa bắp đùi non của hắn, miệng lưỡi không ngừng liếm vòng trên khúc thịt to dài

_Tiểu Đình, chị em đến tìm em kìa, hay anh cho Lam Thanh vào đây gặp em?

Phạm Khiết Thần thỏa mãn nhìn cánh môi ngọt lịm với màu son đỏ rực chau chuốt mút lưỡi vào vật cương cứng kia, hắn cũng không ngần ngại đẩy hông về phía trước gương mặt xinh đẹp của Lam Đình tiểu thư nhà họ Lam, vị tiểu thư này bị hắn mê hoặc ngay từ ngày đầu gặp gỡ

_Mạnh lên, em sớm bại trận à? Hừm...

Phạm Khiết Thần mất đi hứng thú, tay dùng thắt lưng quất mạnh lên hai bầu ngực lắc lư ra lệnh, lập tức Lam Đình đẩy lưỡi nuốt sâu vật to vào tận cổ họng, phần khởi khép mềm ngâm chặt hơn

_Thần, anh thật là hư...hự hự

Lam Đình ho sặc sụa trách móc, cô nàng hả hê ngẩn mặt đón lấy thứ dịch sệt vương vãi khắp mặt mày dâm dục, Phạm Khiết Thần kéo cô đứng dậy, tay bóp mạnh cầm cô, ngắm nhìn bằng con mắt đầy sát khí

_Hư như thế em thích còn gì?

Hắn dùng thắt lưng luồn qua hông cô kéo về phía hắn, Lam Đình ngây ngất cười tươi nhìn bờ hông to bị thắt lưng quất đến bầm đỏ, Phạm Khiết Thần là thế trong mình luôn mang dục vọng rất cao, hắn chưa bao giờ yêu ai nhưng lại rất yêu cơ thể của những người phụ nữ bên cạnh hắn chỉ thêm và không bỏ bớt, lần nào cũng rất thô lỗ.

5. Chương 5: Hành Hạ Cơ Thể Cô

Tịch Hạ Di chờ đợi trước cửa khách sạn, cô nghe nói hôm nay Phạm chủ tịch sẽ đi qua đây, lần này cô nhất định phải gặp được con người đó, sở dĩ cô liều mạng bất chấp đứng đợi là vì...

_Tôi muốn vay tiền....

Tịch Hạ Di nhỏ bé đứng trước mặt người đàn ông lạnh lùng lúc nào cũng toát ra phần nguy hiểm chết chóc trước mặt mạnh miệng nói, cô đang rất rất cần tiền, cho nên vừa thấy gót giày bóng loáng đã vội cúi mặt cầu xin mà chưa để ý xem dung mạo người đó ra sao

_Cô không còn trong trắng thì làm sao được giá đây???

Phạm Khiết Thần nhú mày nhận ra cô gái đang co ro cúi mặt hèn hạ khẩn cầu được vay tiền là cô, người mà hắn đang muốn tìm, không ngờ trái đất này tròn thật, khi mà cô chạy đến trước mặt hắn giao nạp bản thân, hắn khinh bỉ nâng cô đứng dậy, miệng lưỡi cay độc nói lớn, trước mặt đám thuộc hạ của hắn bọn họ được một trận cười khoái trá, còn cô chỉ biết ôm tử nhục nghẹn đắng nhận ra hắn chính là người ba năm trước cưỡng đoạt mình, định mệnh ngang trái còn sắp đặt cho cô quỳ dưới chân hắn cầu xin, cô có chút hối hận nhưng nghĩ đến việc đang rất cần tiền cô thu vội tự trọng vào sâu trong đáy lòng đành ngậm ngùi đóng vai là ả phụ nữ lẳng lơ muốn kiếm tiền bằng thân xác, nếu biết trước hắn là Phạm chủ tịch, cô đã không mong mỏi được gặp mặt để rồi rơi vào tình cảnh trở trêu này

_Chỉ là vì ba năm trước có 1 kẻ cặn bã cưỡng đoạt tôi

_Cô dám???

Phạm Khiết Thần nhìn cô gái bé nhỏ dám mạnh mẽ vô lễ, hắn nổi cáu bóp cổ cô trừng mắt đe dọa, cô có nói gì sai đâu? Ai bảo hắn khai chuyện trước, (đúng là người đàng ông cục súc)

_Tôi lỡ lời, mong Phạm chủ tịch lượng thứ, cơ thể tôi có thể làm ngài hài lòng

Tịch Hạ Di ngoảnh mặt thần thờ, không dám nhìn vào ánh mắt kia tuy vậy khoé môi vẫn biết nói lời ngọt ngào, những lời ma đưa lối quỷ dẫn đường làm cô tự sỉ vả bản thân, tại sao cô lại thành ra con người lẳng lơ như vậy? Tất cả cũng vì tiền

_Cô có gì thể chấp?

Phạm Khiết Thần nhả ra mấy vòng khói trắng liếc nhìn cô gái nhỏ như học sinh cấp hai trước mặt, tâm tình có chút co giãn, để xem cô làm thế nào hầu hạ hắn đây, dù gì hắn vẫn chưa được ném thử cơ thể cô, năm đó chỉ dùng đầu ngón tay đã lấy đi trong trắng của người ta rồi, thật quá cuồng tình.

_Tôi không có gì cả...ngoài cơ thể này.

Cô thở dài nói chậm rãi...cô hết cách rồi nếu không có tiền mẹ sẽ bị xã hội đen xóa sổ, cũng chỉ vì thua lỗ chứng khoán, sẽ không qua khỏi. Cô từ nhỏ đã không có bố bây giờ mẹ mà xảy ra chuyện cô chết mất

_Phiến Đông...mau nói xem cô ta là ai? đáng giá bao nhiêu?

Hắn đưa cô về phòng nghỉ dưỡng cao cấp ở phía sau Tập Đoàn và nằm cạnh bên khách sạn Thần Phong, cô nhận ra hàng ngày vẫn thường dọn dẹp phòng riêng này mà không ngờ đó là nơi của hắn, kéo tay cô ngồi xuống giường lớn cùng hắn, cô run rẩy cúi mặt chỉ biết cầu bình an cho bản thân mình, boss lớn có khác còn nói lời chua chát như chưa từng quen biết nhau

_Thưa Phạm chủ tịch, Tịch Hạ Di là con gái của chủ quán Barack vào 3 năm trước ạ, ngài quên cô ấy là bạn thân của Vi tiểu thư rồi sao? Mà Vi tiểu thư là người Phạm chủ tịch yêu nhất vậy mà bây giờ đã trở

thành chị dâu của cô ta rồi, vào cái ngày ngày đến quán bar tìm Vi tiểu thư là cái ngày ngày gặp Tịch Hạ Di đấy ạ...nghĩ xem có nên cho cô ta mượn tiền hay không đây?

Phiến Đông là trợ lý riêng của hắn, anh ta không thích cô cho nên sẵn giọng lời chuyện cũ ra nói luôn

__Vậy sao?

Hắn buông ra hai chữ nhẹ tênh, cô biết là hắn rất cay cú chuyện cũ cái chuyện người hắn yêu trở thành vợ kẻ khác mà còn là một anh chàng hết sức bình thường không có gì bằng hắn trái lại cô còn là em gái của người đó bây giờ cô lại ở dưới cơ hắn, chuyện quán bar phá sản cũng có liên quan đến hắn, không nhắc đến chuyện cũ thì thôi mà đã nhắc thì hắn chắc chắn không để cô được yên thân, là giận cá chém thớt đấy mà

__Phàm chủ tịch ngài có thể cho tôi vay tiền?

__Bảo bối của tôi nói muốn được ở trong mồm cô.

Hắn thản nhiên nói như không có chuyện gì xảy ra, cô vừa nghe xong liền há hốc mồm to mắt nhìn người đối diện, đúng là danh phong tàn ác là của hắn, thật quá thâm độc, Tịch Hạ Di hoảng sợ đưa hai tay nắm lấy cổ áo, có lẽ cô đã sai khi tìm hắn

__Tùy cô....

Hắn phất tay ý bảo cô ra ngoài và quên luôn chuyện vay tiền đi, nhưng làm sao cô có thể đi được

__Chị dâu đang mang thai, mẹ chỉ có mình anh A Quy là con trai, không có bố, mẹ nuôi dưỡng mình rất vất vả làm sao mình phụ lòng mẹ được...dù chuyện gì cay đắng hơn mình cũng làm...mình chấp nhận...vì gia đình mình...

Tịch Hạ Di nhắm đôi mắt trĩu nặng cắn răng đành chấp nhận...cô không thể ích kỷ vì bản thân mà nhìn những người thân yêu rơi vào cảnh khổ

__Được...tôi làm được mà...huhu

Phàm Khiết Thần cúi người nhìn lớp áo mỏng manh của cô, mớ quần áo cũ đến nỗi mỏng tang, hắn nâng cằm cô lên nhìn ngẩng, sau đó phất tay ý bảo Phiến Đông ra ngoài. Hắn vô tư đứng trước mặt cô chờ đợi, ánh mắt cực kỳ khinh bỉ coi thường, Hạ Di chỉ biết cúi mặt khóc nghẹn, cay đắng tủi nhục nhấn nhai nhìn phần quần có vật cứng nhô lên, cô miễn cưỡng dùng tay cởi cúc quần hàng hiệu của ai kia, từ từ kéo dây kéo xuống, hai tay vạch đai quần lột màu xám với thương hiệu nổi tiếng, ái ngại không dám nhìn thẳng, hai tay run rẩy cả người sồn da gà huyệt hăng

__Làm tôi đau, cả gia đình cô khó sống đó, quán bar đóng cửa rồi, cổ phiếu rớt giá rồi, tiếp theo cô tự hiểu

Phạm Khiết Thần bắt mắt nhìn bộ mặt oan ức như ma nữ u hồn của cô nghiêng ngàng, chỗ đó được cô trút bỏ lớp quần tay thôi đã thấy nóng rang rồi, hẳn là người rất ghét chờ đợi, và cũng chưa từng chờ đợi cái gì cả

_Kéo mạnh xuống, chưa bị đâm đã mất sức à?

Phạm Khiết Thần thô bạo nắm tóc cô, tuy không giật mạnh làm cô đau nhưng cô rất hoảng sợ, người đàn ông này quá nguy hiểm

Tịch Hạ Di mang cõi lòng bị xé tan nát cố nén đau thương, hai tay dùng hết sức lực kéo quần lót hẳn xuống, bên trong lập tức hiện ra thứ gân guốc nổi đầy, to và dài, còn cương lên ngóc đầu dậy, cô ớn lạnh muốn thoái lui lắm

_Có làm được không?

Hắn thúc giục, cô cứ khóc mãi trong khi hắn đang rất có hứng, còn chậm trễ hắn tổng cô ra ngoài cho xem, ngoài kia có biết bao nhiêu người khao khát có được hắn chứ, cô hít một hơi sâu, tâm hồn như đã chết, cánh môi đầm nước mắt mở ra ngậm lấy khúc thịt to

_Hừm...

Phạm Khiết Thần thở mạnh, cảm giác rất khác với những gì hắn đã trải qua, rất lôi cuốn, cô là người đầu tiên khơi dậy xúc cảm mãnh liệt nhất từ trước đến giờ, hắn đẩy người ôm đầu cô đẩy vào sâu hơn

_Um...hức...hự...hự...

Tịch Hạ Di chịu không được, cô đẩy hắn ra, hai tay ôm mồm ho sặc sụa, cô lắc đầu khóc thảm thương, trông bộ dạng rất ngây thơ, ngốc nghếch, một cô gái vụng về với những cử chỉ thô kệch nhưng chân thật, kéo cô đứng dậy hắn đã hung hăng đưa tay lên ngực áo cô sờ soạn...cô sợ lắm nhưng cố can rằng chịu đựng, cảm giác bị một người đàn ông xa lạ sờ soạn ở chỗ đây là lần đầu tiên thật xấu hổ, hai nơi nhô ra trước ngực cô bị bàn tay hắn cuốn lấy không muốn rời, hắn thừa nhận đã rất nhiều lần qua đêm với phụ nữ nhưng đây là lần có cảm giác kỳ lạ nhất...có một lại muốn đòi thêm

_Tiền của tôi....

Tịch Hạ Di tái mặt kéo tay hắn ra, cô liền hỏi vào vấn đề chính...vẫn là tiền quan trọng...Thái độ của cô làm hắn mất hứng quá...

_Tôi chỉ nói là sẽ suy nghĩ thôi mà...

_Cái gì?

Một lần nữa cô trở mắt nhìn người đàn ông ma mị này, hẳn thật là lắm mưu nhiều kế, những tưởng cô sẽ nhận được số tiền mong muốn, trong khi hẳn thần nhiên nói rằng vẫn tất cả những gì cô làm chỉ là để hẳn suy nghĩ xem có nên cho cô vay tiền hay không? Cô chết đứng chôn chân tại chỗ vì uất ức.

6. Chương 6

_Phàm chủ tịch...có thể nào cho tôi vay tiền...

Tịch Hạ Di gắng hồi lần nữa, cô hệt hăng lo sợ đêm dài lắm mộng, nơi lồng ngực bị bàn tay ma quỷ nào đó dày vò cảm thấy rất đau còn ần ỉn

_Tôi muốn hôn sau đó mới đồng ý

Cô nghe đến hai chữ đồng ý của hẳn thì mừng đến phát khóc, mặt kệ là hẳn muốn hôn chỗ nào chỉ cần hẳn đồng ý xem như cô đã có chắc trong tay số tiền lớn, tuyến lệ của cô cũng bắt đầu hoạt động, khi mà cô nghĩ hành động bỉ ổi của hẳn chỉ dừng lại ở việc sờ soạn thôi, không ngờ hẳn còn muốn hôn, cô càng không ngờ gương mặt đẹp hút hồn đó lại ẩn chứa tâm hồn lạnh lẽo

_Còn suy nghĩ à? Cô nên nhớ cô không phải người duy nhất khiến tâm trạng tôi tốt hơn...

Phàm Khiết Thần trầm tư nhíu mày kiểm, ánh mắt cương nghị liếc nhìn, thấy cô suy nghĩ lâu quá liền nổi giận mất hứng nói cho cô biết nếu hẳn đổi ý thì mọi chuyện sẽ như thế nào, cô cũng nên biết mức độ nguy hiểm khi đối mặt với hẳn, đùa với lửa có ngày bỏng tay, với hẳn việc tìm phụ nữ không khó

_Được...Tôi đồng ý...

Tịch Hạ Di như hồn đã lìa khỏi xác, cô mang tâm trạng gượng ép để hẳn thoả ý, cô gái ngây thơ nghĩ rằng nếu chỉ hôn sờ soạn mà có tiền vậy cô sẽ cố gắng, cô nghĩ vẫn còn may mắn khi mình chưa phải bán thân, mà nghĩ lại hẳn làm gì cần loại cổ đại như cô làm ảm giường. Cô đưa tay cởi từng cúc áo trên người trong khó nhọc, tui nhục nhằn nhện tâm can chết lặng vớt cái áo ngực xuống sàn, để lộ hai quả anh đào căng mọng trắng ngần, việc để cho một người đàn ông lạ nhìn vào ngực trần thật khiến cô chỉ muốn chết, quá hổ thẹn

Phàm Khiết Thần hài lòng ôm eo cô kéo về phía mình, hẳn cúi người hôn lên vai cô, hẳn mơn trớn dờn lười xuống ngực cô cắn một cái, cô tui thân chỉ biết cúi đầu, hai tay bám chặt vào thành giường chịu đựng cái hôn ác liệt của hẳn, hẳn không những chỉ hôn mà còn mút lấy phần tròn trĩnh, gặm luôn viên ngọc nhỏ làm chúng dao động trong thẹn thùng, Hạ Di cắn răng rùng mình nhìn cái lưỡi dài quét trên ngực mình

_Vì tiền...phải cố lên, chỉ một cái hôn thôi mà...huhu...

Cô khóc thầm nghĩ đến số tiền lớn để trấn an bản thân, đang chìm trong suy nghĩ miên mang thì cô bất ngờ bị hấn đè xuống giường, hấn còn mạnh tay xé rách váy của cô, hấn thô bạo giật luôn cả quần lót của cô xuống đất...

_Phàm chủ tịch...ngài không giữ lời hứa?

Tịch Hạ Di thét lớn trong kinh hãi, cô dùng hai tay che ngực, từng mảng da thịt trắng ngần hiện ra trước mắt hấn, hấn nói chỉ sờ và hôn, bây giờ lại cưỡng bạo đè cô xuống giường, con người không biết giữ lời hứa, nham hiểm, tàn khốc.

_Tôi đã đồng ý nhưng chưa bao giờ nói rõ số tiền là bao nhiêu...

Phàm Khiết Thần kéo hai tay cô ra xa, hấn thoả mãn nhìn cơ thể non nớt của cô, có bao giờ Phàm Khiết Thần bỏ qua cho một thân mình loã thể trước mắt, cô quá ngây thơ rồi, hấn nhìn thấy cô không mảnh vải che thân đã không kìm chế được muốn chiếm hữu cô thật lâu

_Sao? Lựa chọn đi, cái gì cũng phải theo quy trình...

Hấn nói đến thế cô đã hiểu ý của hấn, ban đầu hấn cho cô lựa chọn, một cái sờ là một giá, một cái hôn lại có giá khác...và nếu cô muốn lấy trọn số tiền lớn thì phải đánh đổi bản thân vì Phàm Khiết Thần chưa bao giờ cho không ai cái gì, đáng nhẽ mọi chuyện đã xong xuôi từ sớm nếu như cô không khán cự, xưa nay chưa có phụ nữ nào đến tận giường hấn mà từ chối như cô

Tịch Hạ Di biết mình đã bị hấn lừa, cô làm sao có thể lựa chọn được nữa, nên chỉ biết gật đầu, cổ họng đã đóng băng vì ghen nên không nói được gì

_Vì cô khán cự nên chỉ còn 7 phần 10, có chịu vay không?

Hấn xảo huyệt đằng ép cô, cô vì do dự mà mất đi 3 phần trong số tiền, nếu còn chần chừ thì số tiền sẽ không còn lại bao nhiêu cô cay đắng nhìn con người vô tình lạnh lùng này

_Cái gì tôi cũng đồng ý...

Sau lời nói đó cô sẽ phải hối hận muôn đời nhưng cô không còn cách nào tốt hơn cả, ngoài hấn ra cô không biết phải đi đâu kiếm ra số tiền lớn trong một ngày

Tịch Hạ Di gạt nước mắt, uất ức trả lời tên ác quỷ như hấn, cô không hiểu nổi một con người với thân hình chuẩn sáu múi, gương mặt đẹp như thiên thần lại mang tâm địa xấu xa như thế

_Từ ngày đó chưa bị ai đâm à?

Hắn trong đầu xấu xa phát ngôn lúc nào cũng mang tính chất xuyên thấu nội tâm người khác, cô đau khổ muốn chết còn hắn hả hê chậm rãi trên đũa

Hắn hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ soạn, cô bây giờ mềm nhũn như vũng nước nằm trên giường không chút kháng cự, cô chỉ biết chờ đợi những thứ không mấy tốt đẹp bằng cách cầu nguyện trấn an bản thân rồi mọi chuyện sẽ trôi qua

__Muốn tôi sưng sao? Đừng mơ, đồ bẩn qua một đêm thì cút khóc lóc cái gì?

Phạm Khiết Thần cởi áo sơ mi vứt vào mặt cô quất to, bộ dạng cực kỳ khinh bỉ, nhìn cô nằm trên giường chờ đợi hắn ân ái thật nực cười, hắn liền quát tháo sỉ nhục, cô ngây ngốc gạt nước mắt hiểu ra ý đồ đen tối tử thân ngồi dậy, lủi thủi trèo lên người hắn ở thế chủ động, cô hít một hơi dài bắt buộc cơ thể làm chuyện không muốn, sau hôm nay cô sẽ không thể vui cười được nữa bởi bản thân đã quá nhục nhã, cô cầm lấy cái đồ của hắn, lúc này nó đã rất cứng còn rất nóng, cô nhòm người nhét nó vào chỗ nhạy cảm, từng chút một nhẹ nhàng, bên trong chật hẹp bó sát, phải cố gắng lắm chỗ nhạy cảm mới ôm trọn vật to, cô nhắm mắt ôm hông hắn đẩy người cho vừa lòng ai đó

__Phụt...

Nhưng kết quả vật cứng kia không nghe lời liền trượt ra khỏi chỗ nhạy cảm, cô loay hoay mãi nó cũng không chịu đi vào, vừa ngưng vừa uất ức, nếu được cô muốn cắt đứt nó cho rồi

__Muốn làm tôi đau à? Vô dụng...

Phạm Khiết Thần tức điên lồng lộn, đang hưng phấn thì bị cô dập tắt động hỏa vì bảo bối bị làm phiền, cô còn giật giật một hồi có thể dịch lỏng không tìm được sẽ bắn ra, hắn chưa làm ăn gì được đã bị cô phá hỏng lúc đó cô chết chắc, hắn nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay véo mạnh ngọc nhỏ của cô kéo căng về phía trước hành hạ, đồng thời cầm lấy bảo bối cắm vào chỗ nhạy cảm, nhanh và dứt khoát, hắn thở phào thuận sự nhìn chỗ kia đã bị đâm rất sâu

__Á...

Từ phía trên, Tịch Hạ Di đột ngột phải dang rộng hai chân còn bị bảo bối sưng to đâm vào, ở tư thế ngồi thẳng cô cảm nhận rất rõ vật dài kia đang cố tình ngo ngoáy khai phá bên trong

__Đợi tôi đẩy người hay sao? Mau đẩy sâu vào...nhanh....

Phạm Khiết Thần hận bản thân sao lại xảy ra dục vọng với loại cổ đại này chứ cái gì cũng phải chỉ dẫn không giống như mỹ nữ cao cấp của hắn chỉ cần búng tay đã tự biết uốn éo kêu gọi, hắn nóng nảy đưa tay ra sau lưng cô ve vuốt mấy cái sau đó di chuyển xuống mông cô xoa mạnh một cái, hắn còn nâng mông cô lên cao làm cô giật mình sợ hãi nhìn hắn mà không dám lên tiếng, cái động tác này khiến thân dưới của cô tiếp xúc rất gần với cơ thể hắn, cô khó chịu cảm nhận có thứ gì đó to lớn đang đặt ở bên trong mình...rất khó chịu...

_Huhu....

Cô cắn môi run rẩy, nhưng không dám nhúc nhích chỉ biết an phận chịu sự dày vò ác liệt của hắn, cô chống tay trên khuôn ngực rộng vạm vỡ bắt đầu nhóm người lên xuống, từ chậm đến nhanh, theo nhịp xoa bóp hông của hắn, cái hông tội nghiệp bị hắn xoa đến đỏ ửng, hắn ở phía dưới còn đẩy người lên điên cuồng, cô có cảm giác mình bị đâm rất sâu, rất khốn đốn, quanh bụng giật tít lên co thắt liên hồi, hai quả anh đào lũng lảng cũng vì vậy mà đung đưa rất mạnh, cứ bị dồn nén lên xuống lắc lư, hắn nhìn thấy chỉ muốn cắn muốn gặm muốn cắn mạnh vì quá kích động, hắn nhóm người ngồi dậy, tay ôm lưng cô ve vuốt, miệng mút phần bầu bĩnh một cách cuồng nhiệt và dai sức, bên còn lại bị hắn bóp véo đến không lắc lư được nữa chúng e ấp nằm gọn trong năm ngón tay hắn cô là tiểu yêu dụ dỗ à? Hắn trông thấy đã không chối từ được dù cô là người duy nhất thuộc hàng tồi tệ mà hắn không nghĩ sẽ sử dụng, cứ thế một đêm náo nhiệt động tình như cuồng phong bão táp, hắn bế xốc cô từ giường ngủ đến sàn nhà, từ phòng tắm đến gầm giường, hết đứng đến ngồi, triển miên đến gần sáng mới thỏa sức buông thả cho cô, cô thở hổn hển co giật ôm gối chần chừ hồi lâu mới dập tắt được những phản xạ tự nhiên của cơ thể để trở lại bình thường, trong màn đêm cô vô tình nhìn thấy trên người hắn không còn thứ gì cả, cả cơ thể đẹp tuyệt mỹ hút hồn hiện lên trước mặt cô, cô ngẩn ngơ trước vẻ đẹp ấy, từ khuôn mặt đến bờ vai rộng, cơ bụng hoàn hảo...bỗng cô nhìn xuống thấy cái vật không nên thấy, cô sợ quá bưng tỉnh trở lại với cõi lòng dằng xé, nước mắt lại trào ra sau những khoáy lạch trên cơ thể dùng dằng, có lẽ tâm trạng hồn nhiên đã bị vấy bẩn bởi thế cô luôn ray rứt dằn vặt, có ai hiểu được nỗi đau của cô khi đem thân bán cho quỷ dữ

7. Chương 7: Ngụy Hiểm Tìm Đến

Tịch Hạ Di thức dậy rất sớm, cô ý thức được việc hôm qua nên đã thu dọn mọi thứ vì đây là phòng riêng của hắn, hằng ngày cô vẫn dọn dẹp phòng khách sạn, nhưng đây là phòng riêng cao cấp nằm sau tập đoàn, cách đường đi xe cũng tầm nửa tiếng, ở đây cũng chỉ có mình cô, suốt thời gian qua cô làm ở đây chứ chưa hề biết được nhà hắn ở đâu...cô nghe nói hắn không có mối quan hệ tốt với gia đình nên từ lâu đã không về nhà...tự dưng cô có suy nghĩ miên mang về người đang ông đó, cô rùng mình quay lại hiện tại, cô nắm chặt số tiền trong tay, việc tiếp theo là đem tiền về nhà, còn chuyện đau khổ hôm qua nên quên đi, cô giữ đầu đón trong lòng vì những người cô thương yêu

Phạm Khiết Thần đã đến tập đoàn từ sớm, hắn rất ít khi có mặt ở phòng riêng trong tập đoàn, một là hắn nhốt mình vào công việc đến quên giờ giấc hai là ra ngoài truy hoan cùng phụ nữ cuộc sống của hắn rất xa xỉ và vồn vện gói gọn trong những thú vui mà hắn nghĩ là giúp hắn giết đi thời gian qua ngày, rốt cuộc sau những cuộc vui đêm tàn hắn vẫn thấy cuộc sống của mình rất tẻ nhạt lâu lắm hắn mới về phòng riêng nằm khuất sau tập đoàn, và cô là người duy nhất ở đây dọn dẹp thoát đầu cô chỉ nghĩ đó là một phòng vip của chuỗi Khách sạn Tập Đoàn nào ngờ bây giờ mới biết đó là nơi ở của hắn, và cô cũng biết tính khí của hắn rất khó chiều lòng

Hắn ngồi trên ghế làm việc đến tận 12 giờ đêm vẫn chưa chịu kết thúc công việc

_Phạm chủ tịch à...đêm hôm qua thế nào rồi ạ? Có làm ngài hài lòng?

Phiến Đông tò mò nhìn boss lớn lạnh lùng không ngừng làm việc

_Không có lần hai

Hắn kìm lời chỉ nói vồn vện bấy nhiêu

_Có nghĩa là cô ta không làm hài lòng Phàm chủ tịch?

Phiến Đông càng sốt sắn tò mò muốn nghe cho hết câu chuyện

_Tôi không bao giờ sử dụng lần hai, cô ta chả là gì cả

_Hử???

Phiến Đông chấm mồ hôi trên trán len lén liếc nhìn đại thiếu gia cao ngạo uy nghiêm, hắn đúng là con người quá cao ngạo từng câu từng chữ đều khinh bỉ người khác đến tận cùng

_Hehe...cơ hội đã đến...

Phiến Đông cười thầm như mở cờ trong bụng chẳng qua là hắn có nhận một số tiền lớn của Phương tiểu thư, cô ta là mỹ nữ trong thành phố và để ý hắn rất lâu, nên luôn tìm cách lấy lòng hắn

_Bụp...

Đèn trong phòng làm việc của hắn được Phiến Đông tắt đi, ngay sau đó là Phương tiểu thư xuất hiện bắt đầu quyến rũ hắn

_Là ai?

Hắn khó chịu cau có nhìn trong bóng tối xem người trong đêm đen là ai

_Là em, Phương Nhi để em làm tâm trạng anh tốt hơn được không?

Không đợi hắn phản ứng, cô gái kia đã tự ý chạy đến cạnh hắn, nhanh như chớp hai bàn tay sờ lên chỗ đó của hắn làm hắn giật mình

_Cứ để em...

Phương Nhi không chút ngại ngần bàn tay còn di chuyển một chút, hắn nheo mắt khó chịu cực độ, hắn ghét nhất là loại phụ nữ tự tiện như thế, rất ghét, chưa được hắn cho phép đã dám động vào tiểu bảo bối

của hắn, bàn tay của cô ta không giống như tay của Tịch Hạ Di, cô chạm đến đầu hắn rần rần đến đó, còn Phương Nhi chẳng những không có cảm giác mà còn rất bực tức

_Cút ngay cho tôi....

Hắn quát to sau đó đuổi cổ cô ta ra ngoài, nghe tiếng quát lớn, Phiến Đông hoảng sợ vội vã chạy vào trong xem sao, đèn vừa sáng lên đã nhìn thấy cô gái kia ôm mặt khóc lóc bỏ đi, đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, hằng ngày hắn thường cho đến hai hoặc ba người phụ nữ liên tục lên giường vậy mà sau một đêm với Tịch Hạ Di mọi chuyện đã khác, tuy nhiên hắn đã nói không sử dụng cô một lần nào nữa vậy thì thuộc hạ của hắn cũng chỉ biết nghe theo dù có suy nghĩ lạ cũng không dám mở mồm ra phán xét

_Phàm chủ tịch có chuyện gì vậy? Cô ta...

_Ai cho phép cậu mang phụ nữ đến phòng làm việc của tôi? Ký biên bản vi phạm đi...

Hắn điên tiết thở hồng hộc, hắn quăng cả cái laptop xuống sàn trong dáng vẻ tức giận, Phiến Đông đau khổ không ngờ kế hoạch hoàng hảo của mình lại thất bại, chẳng những không lấy lòng được Boss lớn mà xém tí nữa còn gây ra đại họa

_Phàm chủ tịch đi đâu vậy? Xin tha lỗi cho tôi, tôi chỉ là muốn giúp đại thiếu gia giải toả thôi mà...hic...cô gái kia cũng chưa từng qua sử dụng sao lại không hợp ý ngài chứ? Hic...

Phiến Đông đau khổ ôm đầu, anh ta cũng không biết trong lúc tức giận đại thiếu gia u ám của mình đi đâu nữa. Phen này không có phúc mà còn thêm họa...thấy tình hình không ổn và tiền đồ của mình đang bị đe dọa cho nên Phiến Đông liền nghĩ ra một kế, anh ta lấy điện thoại gọi ngay cho Tịch Hạ Di

Đầu dây bên kia Hạ Di bắt máy, cô vừa kết thúc một ngày dọn quét ở phòng riêng sau Tập Đoàn và đang thu dọn mọi thứ trở về nhà

_Alô...

_Tịch Hạ Di cô đang ở đâu? Đã tan ca chưa?

Phiến Đông như ngồi trên đồng lửa, anh ta nói gấp đến độ răng cắn vào lưỡi xuýt xoa

_Tôi vừa dọn dẹp phòng riêng sai Tập Đoàn xong đã tan ca, đang chuẩn bị về, anh gọi tôi làm gì? Đừng nói bắt tôi trả tiền hoa hồng nha? Với lại đại boss của anh cũng đâu phải thích xài lại người như tôi? Anh muốn gì đây?

Tịch Hạ Di bực dọc bày tỏ, giọng điệu rất hậm hực, trong lòng cô có chút bất an hơi rợn người, Phiến Đông biết là đã làm cho cô nghi ngờ nên vội vàng chữa cháy bằng lời lẽ ngon ngọt

__Tịch Hạ Di à, sao lại nghĩ xấu cho tôi? Tôi thông báo tin tốt cho cô đây, tôi đang giữ ba phần tiền còn lại, chỉ cần hôm nay cô chịu khó “trực đêm” ở phòng riêng ngày mai cô sẽ có đầy đủ số tiền đó, chỉ là ở lại làm ca đêm thôi mà, cô chẳng phải rất thích kiếm tiền hay sao? Do hôm nay người lau dọn ca đêm bận đột xuất nên tôi mới gọi cho cô, đừng nghĩ gì nha?

__Được, tôi đang cần tiền, xem như đại boss của anh cũng không đến nỗi bỉ ổi

Phiến Đông cài cho cô một cái bẫy mà bên ngoài trái đầy hoa hồng, trong lúc cô đang cần tiền giúp gia đình làm sao có thể từ chối, với lại chỉ là dọn quét ban đêm thôi mà, không sao Cô làm được, cô đâu biết hai chữ “trực đêm” của Phiến Đông có ý nghĩa khác

__Tịch Hạ Di cô chết chắc, dám nói Phàm thiếu bỉ ổi, đêm nay tôi cho cô hiểu rõ hai từ “trực đêm” ha? Đồ mèo nhỏ dễ dụ

Phiến Đông cúp máy, anh ta hả hê vuốt mồ hôi xem như giữ vững vị trí tiền đồ của bản thân và anh ta quên rằng Phàm thiếu là người không bao giờ xài lại đồ cũ, nếu chuyện này không thành công thì xem như anh ta tiêu đời rồi, chỉ tội nghiệp cho cô tự dưng rơi vào cái bẫy lớn

....

Phàm Khiết Thần mang tâm trạng bức tức phát hỏa một mình lái xe về nơi nghỉ ngơi riêng sau tập đoàn, giờ này Tịch Hạ Di dọn dẹp rồi làm hết công việc thì khoá hết cửa rồi chuẩn bị đi ngủ, hắn có về cô cũng không biết và hắn có chìa khoá riêng nên khi vào trong rất nhẹ nhàng làm cô không phát hiện ra, hắn vẫn còn rất bức bối tâm tình không tốt đi vào phòng, khi đi đến nhà bếp hắn nghe có tiếng nước chảy nên dừng lại, càng đến gần càng nghe rõ tiếng nước chảy ở phía phòng tắm gần bếp, hắn phát hiện giờ này có kẻ lạ ở trong nơi nghỉ dưỡng của hắn, người này còn ngang nhiên tắm, tắm rất muộn, hắn nhận ra chắc chắn thuộc hạ biết hắn đang cáu gắt nên đưa phụ nữ đến mà hắn thì đang chán chê chuyện này, nên định bụng sẽ lôi ả phụ nữ đang tắm kia ra mắng chửi cho một trận rồi tổng khởi đây chứ đừng mơ tưởng đến việc chạm vào cơ thể cao quý của hắn, theo quán tính hắn bước đến tự ý mở cửa phòng tắm nhưng cửa đã khoá trái, hắn không từ bỏ ý định mở cửa hắn tìm chìa khoá riêng sau đó mở cửa, lần này thì cửa được mở, ập vào mắt hắn là hình ảnh Tịch Hạ Di với bộ dạng trên người không có mảnh vải che thân, làn da trắng mềm mại hiện ra trước mắt hắn, từ hai quả anh đào căng phủ mấy giọt nước quyến rũ trên đầu ngọc hồng, đến bờ mông tròn trắng không tì vết, chúng săn chắc theo từng đường cong cơ thể, tâm trạng bức dọc của ai đó được phá vỡ bây giờ trong lòng hồ hởi phấn khởi, xúc cảm như làn gió nhẹ lướt qua, hắn nhú mày khoanh tay trước ngực ngấm nhìn thoả thích không chút ngại ngần, cô đứng xoay lưng về phía hắn nên vẫn ngây thơ không biết.

8. Chương 8: Một Phen Khiếp Sợ

Tịch Hạ Di ngây thơ tắm không hề biết là hắn xuất hiện vì cô đứng xoay lưng về phía cửa, từng giọt nước mát lạnh dài xuống hóm lưng quyến rũ, mái tóc đen dài ướt nước buông xoã, hắn nhìn cô rất lâu, đôi mắt đen tối sắp thực hiện ý đồ, làm sao hắn có thể bỏ qua cho cô khi mà cả cơ thể trơ trụi đang hiện ra trước mắt hắn, cứ như là mở dâng đến miệng mèo..., hắn tiện tay đem bộ quần áo của cô treo trên giá vớt xuống sàn, bỗng dưng cô nhìn thấy bộ quần áo rơi xuống nên giật mình xoay người lại, cô hoảng hốt không kịp kêu la đã bị hắn dùng tay bịt miệng

_Im lặng...

Cô lắc đầu chối từ tất nhiên cô vùng vẫy nhưng bị hắn áp sát không chế, cả cơ thể mỏng manh bị hắn áp sát đến xấu hổ, da thịt nóng bỏng cứ cọ sát vào người hắn không soát chỗ nào

_Bỏ tôi...

Cô không sao nói hết câu vì bị hắn không chế, cảm giác lúc này của hắn là chỉ muốn chiếm lấy cô ăn sạch, chứ làm sao bỏ cô ra được, từ lúc nhìn thấy cô là cơ thể hắn đã nóng lên đòi cô liên tục, xúc cảm lạ lùng này hắn không biết từ đâu mà có chỉ biết rằng thân dưới đang kêu gào muốn xâm chiếm cô (vài phút trước boss lớn nhà ta còn cao ngạo lạnh lùng nói là không sử dụng cô lần hai...thế mà...cuối cùng làm không được)

_Phàm chủ tịch tha cho tôi...huhu...

Cô khóc ngất dùng hai tay che ngực trần, tìm mãi cũng không thấy được vật gì để che thân, hắn vuốt tóc cô sang một bên rồi kéo tay cô xuống, đôi mắt rực rỡ nhìn cô say đắm, trong đáy mắt đó là sự tham chiếm tột độ

_Nếu cô không nghe lời tôi, thì ngày mai gia đình cô sẽ biết chuyện hôm qua

Hắn đe dọa cô, cô sợ đến xanh tím mặt mày cô lắc đầu nài nỉ

_Không được...

_Chẳng phải cô muốn tôi qua đêm với cô một lần nữa sao? Bộ dạng này là đang từ chối đó hả?

Cô xấu hổ, thẹn đến muốn chết khi phải đối diện với một người đàn ông mà trên người cô bị người ta nhìn đến không bỏ soát chỗ nào, nhất là ánh mắt ghê rợn của hắn rất sắc bén, cứ nhìn vào nơi nhấp nhô được cô che đậy bằng hai bàn tay yếu ớt, những phần da thịt lúc ẩn lúc hiện càng làm hắn muốn chiếm lấy

_Phiến Đông, là thuộc hạ của ngài bày mưu, tôi không có....

Cô cố gắng giải thích, bây giờ mới phát hiện mình đã bị lừa thì đã quá muộn, cô còn chưa nhận đủ số tiền được giao đã bị lừa ăn một lần nữa

_Không còn muốn lấy ba phần tiền còn lại sao?

Hắn nói trắng trợn đến vậy cô chỉ còn biết im lặng nhắm mắt, cảm giác đau buốt hôm qua còn chưa lắng xuống bây giờ lại bị hắn đánh thức, hắn nói xong liền dùng tay đưa ra sau lưng cô trượt dài xuống mông cô, hắn bấu chặt còn kéo cô về phía hắn nữa, cô chỉ biết dùng hai bàn tay gầy yếu chống đỡ trên ngực hắn

một cách khó khăn và không phối hợp, hắn nghiêng đầu ngậm lấy hai viên ngọc của cô tha hồ day dưa, dày vò, cô nhúc nhích chỉ muốn thoát khỏi con người nguy hiểm này vì mỗi động tác của hắn đều để lại dấu vết còn rất đau

_Um....

Cô cố đẩy hắn ra, hắn càng cố tình kéo cô đến gần trêu chọc cô, chỗ ngực bị hắn vui đùa đau đớn ửng đỏ, cả eo đến đùi non đều có dấu cắn của hắn

_Cởi áo sơ mi cho tôi

Hắn hôn lên vành tai cô rồi đến cổ cô ra lệnh, cô khóc như mưa đầu khở run rẩy cởi cúc áo cho hắn

_Hu hu.. Hức...

Hết áo đến quần hắn bá đạo áp sát cô để tạo ra ma sát, cô lắc đầu nhưng tay vẫn phải làm theo ý muốn của hắn

_Khóc cái gì? Lập tức nín khóc cho tôi

Hắn bóp mạnh hông cô buộc cô nín khóc, cô cắn môi chịu đựng không nói tiếng nào vì cô biết tính khí hung hãn của hắn

_Chạm vào nó đi

Hắn có những suy nghĩ rất kinh khủng, hắn bảo cô cảm lấy tiểu đệ đệ của hắn, làm sao cô có thể chứ vì thế cô lắc đầu chối từ

_Không...

Cô chưa từng nhìn thấy cái đó của hắn cho nên làm sao dám, chuyện hôm qua là vì tắt đèn nên không nhìn thấy còn hôm nay đèn sáng rực rỡ làm sao cô dám nhìn

_Mau lên

Hắn thúc giục còn kéo tay cô về phía hắn cô vùng tay đẩy hắn ra không ngờ sàn nước trơn trượt làm hắn ngã ra sau kéo theo cô, khi ngã xuống sàn tay cô vô tình chống đỡ lên cái đó của hắn

_A....

Cô thét lên trong sợ hãi vì vô tình chạm phải, cô ngất luôn vì sợ hãi không nghĩ chỉ vì thế mà cô ngất đi

_Cái quái gì vậy?

Hắn khó chịu nhìn cô ngất trong tay, khi mà hắn vẫn chưa làm được gì cả, cảm giác hừng hực hưng phấn đều bị cô phá hỏng, hắn tức đến lồng lộn, miếng mồi ngon đã dâng tận mồm còn rơi ra ngoài

_Hic...

Tịch Hạ Di hồi hộp lo sợ, cô giả vờ ngất đi để hắn thôi cái ý định làm chuyện xấu xa của hắn, cô chỉ còn biết cầu bình an cho bản thân, cô ngượng, mình vẫn đang loã thể trước mặt hắn và nếu hắn phát hiện ra chắc chắn sẽ không tha cho cô mà còn trừng phạt tàn khốc hơn

_Có loại như cô ta sao? Nhìn một cái đã ngất xỉu?

Hắn nghiêng răng gặm gù bồng cô lên giường để cô ngủ, quá mất hứng rồi, nhưng mà không sao đợi lúc cô tỉnh dậy sẽ từ từ vận động, may cho cô là hắn không phát hiện ra cô vờ ngất đi

_Chẳng lẽ ai cũng bĩ ỉu như anh sao? Nhìn người khác cứ như đúng rồi

Cô nhú mày suy nghĩ, nằm trong vòng tay hắn cô càng bất an hơn.

9. Chương 9: Không Thể Gạt Người

_Tịch Hạ Di....Phạm chủ tịch cho gọi cô đến Tập Đoàn

Phiến Tây, một thuộc hạ khác của hắn đến nhà riêng nằm cách sau tập đoàn không bao xa tìm cô

_Nhưng mà có chuyện gì?....Tôi vẫn đang làm công việc đầy thôi

Cô do dự hỏi lại cho rõ, cô có một cảm giác rất bất an, cứ nghĩ đến hắn là trong đầu cô chỉ toàn hiện lên những chuyện xấu xa của hắn, dạo này hắn còn ra lệnh cho cô chỉ cần dọn dẹp ở phòng riêng thôi mà không cần làm việc ở khách sạn Phong Thần nữa.

_Đã bảo Phạm chủ tịch có lệnh cô dám cãi không? Mới làm ấm giường có một lần mà muốn lên mặt hả? Hỏi lại lần nữa cô có đi không? Hay đợi tôi dùng biện pháp mạnh?

Phiến Tây mắng cô một trận trời bời, cô nghe đến mệt cả lỗ tai

_Đến tập đoàn, chỗ đó đông người chắc là anh ta không làm bậy đâu

_Nghĩ mình có giá lắm chắc? Vớ vẩn

Phiến Tây kéo tay cô đi, cô ngại ngần không muốn đi nhưng chân vẫn phải lê bước

Cô vừa đến tập đoàn đã được Phiến Tây đưa đến tận phòng làm việc của hắn, khi cô vừa định mở cửa phòng thì nghe được câu chuyện...

_Phạm thiếu, cảm ơn anh đã không nghĩ chuyện em từ chối anh mà vẫn giúp gia đình em

Vi Nhi mừng rỡ cảm ơn hắn rối rít, cô không nghĩ chị dâu của mình được hắn đưa đến tập đoàn chỉ để nói chuyện phím, chắc chắn là có âm mưu.

_Thì ra người đóng tiền viện phí cho mẹ em là anh, em không biết làm sao trả ơn anh nữa....

Tịch Hạ Di vẫn im lặng quan sát ngoài cửa và hắn thì không hề hay biết

_Để anh kể em nghe cái này...

Phạm Khiết Thần cười đều nhìn vào màn hình laptop, hắn mở sẵn một đoạn clip, chỉ cần nhấp chuột là có thể xem

_Có gì anh nói đi, là chuyện vui của anh hả?

Vi Nhi uống ngụm nước lọc vui vẻ trò chuyện với hắn, chỉ có cô là mang tâm trạng hồi hộp nặng nề

_Là chuyện em sẽ rất bất ngờ, từ từ xem....

Hắn đẩy laptop về phía Vi Nhi, cô đón lấy chuẩn bị xem thì Tịch Hạ Di xông vào, cô ngã dài ra đất ôm laptop như sợ chị dâu thấy được đoạn clip hôm cô âm thầm đi bán thân cứu gia đình, cô không ngờ con người hắn lại gian xảo đến vậy

_Đừng mà...hic...chị dâu chị có sao không?

Tịch Hạ Di kéo Vi Nhi đứng dậy trước con mắt ngỡ ngàng của cô, chỉ có hắn là hả hê vui vẻ khi là người

nắm mẩu chốt câu chuyện do chính mình bày ra

_Tiểu Di....sao em ở đây? Có biết đây là đâu không? Không lo làm việc ở khách sạn cho tốt? Chị ở nhà chăm sóc mẹ được rồi...em đến đây tìm chị làm gì? Sao hốt hoảng quá vậy? Có chuyện gì nói chị nghe?

Tịch Hạ Di nuốt nước bọt trấn tĩnh, cô sợ hãi len lén liếc nhìn hắn, hắn vẫn đang quan sát thái độ của cô như kiểu đang đe dọa và ra lệnh

_Tiểu Di em đừng lo lắng nữa, mẹ không sao rồi nhờ có Khiết Thần giúp đỡ, cho nên em phải cố gắng làm việc biết chưa?

_Cố gắng làm việc...mà việc gì thì cô tự hiểu

Phạm Khiết Thần cười gian đến sau lưng cô nói nhỏ, Hạ Di vẫn đang run như cây sậy, cô như con cá nhỏ mắc cạn thiếu nước, hắn còn muốn gì ở cô nữa đây? Ai đã từng nói không có lần 2 thể mà bây giờ thì cường quyền chiếm đoạt cô bằng mọi cách

_Ừa...sao trên người em khắp nơi đều bầm tím, bầm xanh vậy? Bị gì thế?

Vi Nhi nhìn thấy mấy vết bầm ở trước vai cô rồi cả sau gáy nên tò mò hỏi

_Em...là do em...

Cô uất ức nói không ra lời nhìn hắn như oán trách, cũng vì hắn hung hăng với cô nên mới để lại nhiều vết bầm như thế

_Cô có muốn Vi Nhi biết chuyện cô...

_Đừng mà...sao Phạm chủ tịch có thể cư xử kiểu đó? Ngài không có tự trọng à?

Tịch Hạ Di chớp mắt, hai giọt nước ngập khóe mắt tràn ra lãnh dài, cô chưa bao giờ khóc trước mặt hắn và lần này cô không kìm chế cảm xúc được nữa...cô không hiểu cô đã phạm tội gì với hắn mà hắn nhất định phải hành hạ cô kiểu này, còn lấy gia đình cô ra dọa cô nữa

_Tự trọng?

Chân mày hắn nhíu lại khi nghe cô nói, gương mặt có chút biến sắc bắt đầu tối lại cô là người đầu tiên dám nói hắn không có tự trọng...hắn chắc chắn không bỏ qua câu nói này của cô đâu, con người đen tối của hắn vừa nghe cô nói xong lập tức muốn đem cô ra trừng trị vì cái tội dám ăn nói hàm hồ, xem ra lần này cái miệng hại cái thân rồi

_Tiểu Di...em làm sao vậy? Sao lại ăn nói với Khiết Thần kiểu đó, mau xin lỗi đi

Vi Nhi kéo tay cô cau có, là vì cô không hiểu nên mới trách lầm Hạ Di

_Chị dâu, chị mau về đi, ở đây nguy hiểm lắm...em lo cho chị lắm

Tịch Hạ Di kéo tay chị dâu ra ngoài, cô không đi mà còn khó hiểu nhìn Hạ Di

_Hai chữ nguy hiểm của cô là sao đây? Ý nói Phàm chủ tịch phải không?

Phiến Tây dang tay giữ Hạ Di và chị dâu cô ở cửa, nghe hai từ nguy hiểm không lọt lỗ tai tí nào, ngay cả thuộc hạ của hắn cũng bất bình thay cho boss lớn, chỉ có mình cô là uất ức vì loại người cáo già tỏ vẻ tốt lành

_Tại sao em cư xử với người giúp đỡ gia đình mình kiểu đó, mau xin lỗi đi

_Em không có lỗi....

_Bốp....

Vi Nhi không kìm được giận dữ tức thì giáng cho cô cái tát đau vào gò má trước mặt nhiều người, Tịch Hạ Di ôm mặt chưa xót, vừa bị chà đạp thân xác vừa bị người thân hiểu lầm

_Nếu không nghe lời chị sẽ nói anh trai em không cho em gặp mẹ nữa, mẹ mà biết thì chỉ buồn thêm thôi

Vi Nhi thất vọng đưa đôi mắt lạnh nhạt ném cho cô cái nhìn buồn phiền

_Hu hu....

_Huhu...

Tịch Hạ Di òa khóc to rồi chạy ra ngoài, cô không thể nín khóc được, bị oan ức, bị hắn bắt nạt, đã vậy còn không thể giải thích cô chỉ còn biết nghẹn ngào một mình tủi thân lấy nước mắt giải tỏa tâm sự

_Mình đã làm gì sai? Chưa bao giờ mình dám làm sai ý Phàm chủ tịch, vậy mà...sao lại đối xử với mình như thế? Hay là chỉ vì Chị Vi Nhi là chị dâu của mình? Sao phải hành hạ mình...mình có gây ra lỗi gì đâu? Hàng ngày còn không dám ngẩng cao đầu mở miệng đối diện nơi chuyện nữa là...huhu....

Tịch Hạ Di khóc nức nở, cô chạy rất nhanh khỏi phòng hấn cô dừng lại ở một căn phòng rộng, có rất nhiều kệ sách, chỗ này lại không có ai, không khí lại rất tốt, nơi này xem như có thể an ủi tâm trạng tệ hại bây giờ

_Huhu....

10. Chương 10: Cái Người Không Có Tự Trọng

Tịch Hạ Di thả hồn vào mấy cuốn sách để trên kệ trong phòng sách, chỗ này chỉ có mình cô thôi, tâm trạng đang buồn ở đây đọc sách là hợp lý nhất, cô dụi mắt lau đi mấy giọt nước lã lem trên khuôn mặt, cô nhón người với lấy cuốn sách trên cao

_Ụp...

Quyển sách trên cao rơi xuống đất, cô cúi xuống nhặt đã phát hiện hấn xuất hiện và đang nhặt quyển sách của cô, Tịch Hạ Di hốt hoảng khi nhìn thấy hấn, cô toan chạy đi liền bị hấn nắm tay kéo vào kệ sách hấn mạnh bạo làm mấy quyển sách trên cao rơi xuống đất, thái độ của hấn làm cô sợ đến cả người run lên

_Hôm nay tôi cho cô biết không có tự trọng là như thế nào?

Đôi mắt đỏ ngầu như phóng ra lửa, cánh môi hung hãn nhả ra giọng nói âm u, hấn nói dứt câu, hai bàn tay thô bạo đã nắm cổ áo cô xé toạt ra hai bên

_Á....

Cô hoảng loạn thét lên, nhìn lại đã thấy phần trước ngực bị hấn xé rách còn lộ ra nội y, hai tay vội vã che đậy phần da thịt lộ ra

_Bỏ tay xuống

Hấn bá đạo gầm gừ, cô lắc đầu, ánh mắt ngây thơ sợ hãi, nhìn thấy hấn chẳng khác gì nhìn thấy quỷ dưới địa ngục đang đòi mạng, thần thái nguy hiểm chết chóc trước mặt làm cô hoang mang

_Tôi không phải đồ chơi của ngài, tôi sẽ thôi việc ở khách sạn, chúng ta không còn liên quan đến nhau nữa, đừng khiếm nhã như vậy

Tịch Hạ Di òa khóc như đứa trẻ, nước mắt lã lã uất hận, cô nghẹn ngào nói ra quyết định cuối cùng, cô không muốn làm việc ở khách sạn của hấn nữa khi mà trong đầu hấn bỗng dưng xuất hiện ý định muốn chiếm giữ cô thật hàng ngày

_Muốn nghỉ việc sao?

Phạm Khiết Thần khá là ngạc nhiên, hần siết mạnh bàn tay đang ôm ấp lớp ngực áo bị xé rách, xưa nay chưa có ai dám tự ý rời khỏi hần khi hần chưa cho phép, cô là dạng đặt biệt được hần chú ý mà dám chối từ

_Đúng tôi muốn nghỉ việc

Cô gạt nước mắt khẳng định, có gì mà không dám nói ra, cô như trút được tảng đá to trong lòng, không nhìn thấy hần thì cái gì cũng là màu hồng, cô chỉ muốn bình yên thôi

_Cô dám trái ý Phạm Khiết Thần này, ngay lập tức cả gia đình cô thậm chí cả thành phố, rộng hơn là cả nước đều biết cô nhục nhã hạ dưới thân tôi, đảm bảo với cô một giây trôi qua cô cũng không sống yên ổn

Phạm Khiết Thần cười to sải bước đến gần cửa sổ mở cửa nhìn ra ngoài, gió thổi rất mát, đôi mắt cương nghị nhìn xa xăm miệng lưỡi cay độc nhấn mạnh

_Đừng mà...huhu...

Tịch Hạ Di chôn hai chân tại chỗ, cả cơ thể như hóa đá, thân nhiệt lên cao sắp phát sốt, gương mặt gầy hao kém sắc, cô khốn khổ tự trách số phận quá đen đủi đưa đẩy cuộc đời cô cống nạp cho ác quỷ như hần

_Đừng để tôi nói đến lần thứ hai

Hần nắm tay vào cửa kính, một lực mạnh kinh khủng, cô giật bắn người nhắm mắt tái mặt bỏ hai bàn tay đang che trước ngực xuống, đau lòng để phần áo bị xé rách lộ ra trước mắt hần

Phạm chủ tịch, xin ngài để yên cho gia đình tôi...xin ngài...tôi biết sai rồi...huhu...là tôi không có tự trọng...là do tôi đã xâm ngôn

_Đây là cái giá của sự ngu ngốc

Hần cúi người ngậm lấy phần phía trước từ vai trở xuống hung hăng cắn lấy xương quai xanh, bàn tay nhanh chóng kéo dây áo cô xuống, giật mạnh áo ngực kéo ra ngoài

_Hức....hu...hu...

Cô ghen ngào uất ức trong cổ họng mà không dám lên tiếng hé răng nữa lời, cô sợ nếu mình khản cự thì y rằng đang đánh thức con thú hoang trong người hần, hằng ngày hần cũng đã đủ đáng sợ rồi

_Tôi ghét nhất loại người chống đối tôi

Hắn đưa tay xuống váy cô nhanh chóng kéo xuống, cô khép hai chân lại không muốn bị hắn đem ra ăn

_Hừ....

Hắn hừ lạnh một tiếng, bàn tay tiếp tục khám phá, nhanh như chớp cô bị hắn lột sạch sẽ, bàn tay quái ác vẫn không ngừng quấy nhiễu phần bụng dưới của cô, hắn làm cô khó chịu đến muốn kêu la cũng không được, bàn tay dày dặn kinh nghiệm như con sâu đang ngoay ngoay ở bên trong người cô, hai cánh môi tham lam thì nhau cắn, ngậm lấy da thịt quanh anh đào tròn, hắn mút rất mạnh, thô bạo tác động lên hai phần cần to, cô nhún vai chịu đựng viên ngọc nhỏ bị hắn dùng răng lưỡi liếm cắn tận hưởng triệt để sạch sẽ

_Đừng...

Cô không chịu được cảm giác anh đào trở trụ bị hắn khai phá một lần nữa, cái mồm nhỏ vội từ chối, trên ngực đã hằn lên dấu răng to rất lớn và đau, hắn định cắn cô đến lúc nào? Anh đào vốn dĩ rất mềm yếu, hắn cũng không cần thương tiếc bất chấp cô gái nhỏ bé trước mặt đang chối từ càng cố tình đẩy lưỡi lướt trên từng thớ thịt căng đầy mút lưỡi

_Hôm trước tại sao dám giả vờ ngắt xiú? Định giở trò đó nữa à? Ngu hết chỗ nói

Hắn dùng cánh môi ướt át, hồ hững nhả đầu ngọc mềm mại ra, hai mắt vẫn không rời anh đào đã vì hắn sẵn cứng chĩa thẳng, tay nâng cầm cô lên, để cô kể sát hắn tra khảo, thì ra hôm trước hắn biết cô vờ ngắt đi, cô thật là quá ngây thơ so với người nguy hiểm như hắn

_Tôi...tôi...

Cô khó khăn chưa biết giải thích ra sao đã bị hắn dùng tay bóp mạnh chỗ đẩy đà phía trước, hắn dùng lực rất mạnh dày vò cô, tim trong ngực cũng muốn ngừng đập vì bị hắn hành hạ...bàn tay to ôm trọn lấy vùng tròn trĩnh càng ngày càng siết chặt hơn, hắn muốn chúng thống khổ ẩn lên vết đỏ mới vừa lòng

_A...đau...

Hắn nhìn mấy dấu ngón tay ẩn hiện trên ngực cô, rồi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô nhìn cô rất đáng thương, cả cơ thể rơi vào tay hắn bị hắn hành hạ không soát chỗ nào, từ hôn chán chê đến cần rồi dùng tay dày vò đủ kiểu

Hắn nhanh chóng cởi áo sơ mi vứt sang một bên, cơ thể gấp rút kêu gào liên tục muốn đặt cô bên dưới từ đây đổ cô cái tội dám mang hắn không có tự trọng

_Không...

Tịch Hạ Di đẩy cái vật kinh khủng đang ở giữa hai đùi cô ra, hấn điên đến muốn tàn sát mọi thứ, ngay giây phút hưng phấn này còn bị cô chống đối

_Còn dám tỏ thái độ đó hả?

Hấn gầm gừ, cảm thấy sức lực cùng máu huyết cứ nóng rang liên tục, chỉ muốn mình cô cùng cô truy hoang cả đêm, khó khăn lắm hấn mới nhắm đến một người vậy mà cô lại dám đối xử với hấn như thế

_Được...đêm nay để xem cô từ chối được đến canh nào

Hấn thay đổi quyết định không cần đẩy cô nằm xuống sàn nữa, cứ thế ôm cô đứng dựa vào kệ sách làm chuyện đại sự, hấn không gấp gáp nữa mà từ từ đi vào, bàn tay đặt trên phần nhấp nhô của cô cũng nhẹ đi không còn thô bạo nữa, cứ thế nhẹ nhàng quai ác kích thích cô, cái kiểu án binh bất động này nữa đã đưa khúc thịt to vào nữa lại nhấp nhứ bên ngoài ương bướng, chỗ nhạy cảm của cô bị trêu chọc một cách quai ác

_Ừ....tôi không muốn làm chuyện...bại hoại này ở đây

Hấn thả dài vuốt tóc cô thì ra cô sợ bị nhân viên trong tập đoàn phát hiện sẽ xấu hổ đến chết, thế mà với hấn càng nguy hiểm càng thích, hấn vẫn từ từ chậm rãi trêu đùa, từ trên xuống dưới đều tác động làm cô vừa khó chịu muốn đẩy ra nhưng lại không còn chút sức lực kháng cự...

_Đừng....

Cô cố gắng hết sức đẩy hấn ra nhưng hoàn toàn thất bại, cô xấu hổ chết mất ở đâu ra loại cảm xúc lẫn lộn kinh dị này, cô ghét bản thân mình quá, cô rất sợ cô không ngờ hấn có thể cùng cô ở ngay chỗ này. Quá nguy hiểm

_Muốn dừng lại hay là tiếp tục đây? Tôi không tin em qua khỏi đêm nay

Lần này hấn nhấp người nhanh hơn, càng ngày tiến sâu càng mạnh bạo, hai bàn tay rãnh rồi lúc nào cũng dạo chơi trên người cô, hấn kéo một chân cô lên cao, để cô gác chân qua eo hấn, cứ thế tha hồ bắt cô làm chuyện xấu xa cùng hấn

_Tôi...không muốn...ở đây có nhiều người

Cô vẫn yếu ớt chống đối, cô khóc không thành tiếng chỉ biết rơi nước mắt để hấn đem cơ thể ra vui đùa, ở phương diện này cô hoàn toàn thua thiệt, hấn cứ thế làm chủ, cô mất phương hướng hai tay chỉ biết bấu víu vào vai hấn mới có thể đứng vững, hấn rất thích cảm giác da thịt nóng bỏng của cô áp sát khuôn ngực rắn chắc của hấn, cô là người đầu tiên làm hấn có xúc cảm mãnh liệt đến vậy

11. Chương 11: Cái Người Không Có Tự Trọng 2

Phạm Khiết Thần siết chặt tay cô, buộc cô thôi khản cự, hấn hậm hực giữ cô gái bé nhỏ trong ngực, cái dáng vẻ mỏng manh uỷ mị thể mà lại có sức khản cự ghê gớm

_Tôi không muốn....Phạm chủ tịch đừng mà...

Tuy cơ thể đã bị sói thống trị nhưng cái miệng nhỏ không lúc nào là thôi khản cự

_Còn dám chống đối?

Hấn ghì chặt hai tay ở hông cô, tấm lưng trần nhanh chóng đẩy mạnh, mỗi một động tác ra vào của hấn đều làm cô thở không ra hơi, vừa mạnh bạo lại vừa khó chịu, gân cốt của cô như rã ra vì hấn, chỗ nhạy cảm bó sát bắt buộc phải cuộn lấy khúc thịt cứng, ma sát mỗi lúc một nhanh hơn.

_Sao vậy?

Hấn vuốt mớ tóc rối trên mặt cô, nhìn vào đáy mắt ngây thơ đó đáng thương lắm nhưng cũng chính ánh mắt long lanh đó lại là thứ làm hấn muốn chiếm lấy rồi trêu đùa cơ thể cô

Như có hàng ngàn ngọn lửa thêu đốt trong người hấn cuồng dã cuồng lấy cô, thân dưới không ngừng dốc hết sức lên xuống, hấn chưa bao giờ đối với ai như vậy cả, từ hôm cô thuộc về hấn rồi bắt đầu từ đó hấn liên tục muốn cô

Tịch Hạ Di nhăn nhó cúi mặt, hai chân mỗi nhừ thể mà cái tên hung hăng đang chiếm giữ cô vẫn chưa chịu dừng mà còn có dấu hiệu dai dẳng đặt cô dưới thân, cô nghe rất rõ tiếng bước chân tiếng nói cười nên càng hoảng hốt hơn, nhiều khi muốn cầu mạnh vào vai hấn để hấn bỏ cô ra nhưng nghĩ lại cô không dám vì chút sức lực khản cự bé nhỏ lại vô tình phản ứng ngược chiều trở thành khoái cảm dâng trào trong hấn lại càng khổ sở hơn

_A...đau...hức

Cô giật mình vì hai cánh môi tàn ác của hấn cố ý cắn trên ngực cô, hấn còn làm cô đau đến bật ra thành tiếng

mà, bên dưới vật kia quá to còn cố ý đâm mạnh, mỗi lần như vậy ra rất buốt nhiều khi cô cảm nhận mình sắp chết vì bên trong bị rách ra

_Đến bây giờ vẫn còn đau sao?

_Tôi...nói thật...

Cô đắm nhẹ lên ngực hắn oán hận nói, sao lại tự dưng muốn cô đến vậy chứ? Cô sức cùng lực kiệt làm sao có thể mạnh bạo bằng hắn, cô rút nước mắt tủi thân, hắn là người cướp đi trong trắng của cô những tưởng sau lần đó mọi chuyện kết thúc nào ngờ hắn càng ngày càng làm những việc ghê gớm hơn

Cô thở hổn hển chỉ biết nương tựa vào khuôn ngực rắn chắc của hắn hắn dừng động tác, mặc lại quần áo một cách nhanh chóng cuối cùng hắn cũng xong việc của hắn và buông tha cho cô rồi, cô khóc trong vui mừng chưa kịp hoàng hôn hắn đã nhắc bổng cô lên dùng áo sơ mi choàng qua người cô rồi ôm chặt cô trong ngực đưa về phòng làm việc

_Phàm chủ tịch làm gì vậy? Xung quanh có rất nhiều người...

Cô giấy nẩy muốn thoát khỏi hắn, cô làm sao có thể lơ đãng ra ngoài, cảm giác trống trải đến phát hoảng, nhìn váy áo của mình bị hắn bỏ lại ở phòng sách cô càng run rẩy hơn, mặt mày đã xanh xao không còn giọt máu chỉ biết cúi mặt ngượng ngùng

_Tôi muốn cô

Hắn liên tục muốn chiếm giữ cô, mới vừa nãy đã một lần rất lâu thế mà vẫn chưa hài lòng đúng là quá mạnh mẽ còn thô bạo, cô sợ con người quái ác này lắm, hắn nói là làm mà còn là làm ra những chuyện lập dị nguy hiểm

Phàm Khiết Thần đẩy cửa vào phòng làm việc, đúng là nơi riêng tư nên không có ai cô thầm an ủi bản thân khi không ai nhìn thấy cảnh tượng xấu hổ của cô cùng hắn

_Không được đâu, vừa lúc này đã...

_Không được cái...

Hắn đá mạnh cánh cửa trước mặt, hắn bồng cô vào phòng làm việc, hắn đi sâu vào phía bên trong vì sau nơi làm việc có một chỗ để quây rượu vang đắt tiền, hắn đặt cô nằm lên bàn rồi nhanh chóng cởi hết quần áo, quả là nhu cầu của đại boss quá cao, mà còn lại nhắm vào cơ thể cô chứ không phải bất kì người phụ nữ nào khác.

_Tôi không muốn...

Cô lồm cồm ngồi dậy, hai tay nắm chặt cái áo sơ mi duy nhất trên người. Hắn nhíu mày giật đi cái áo sơ mi, do lúc này đã một lần nên lần này rất dễ dàng đi vào và không cần dạo chơi, bên trong vẫn còn trơn trượt hắn cứ thế dồn nén hết cảm xúc vào cái nhấp lừng mạnh bạo mà không nghĩ đến cảm giác đau đớn đến giật mình sợ hãi của cô

_Um...

Huyệt đạo bất ngờ bị bảo bối của hắn đẩy vào, cảm giác không dễ gì thích nghi với tốc độ quá nhanh, cô rướm rướm nước mắt tui thân nhỏ người lắc đầu tỏ ý không muốn, với hắn cô càng không muốn hắn càng chiếm đoạt, tốc độ lúc nào cũng nhanh và thô bạo làm cô không lúc nào thoải mái mà sinh ra khoái cảm được, chỉ có mình hắn là có hứng thú đem cô ra bốn cột dưới thân

Hắn quan sát cô rất kỹ, từng động tác cô muốn khán cự đều bị hắn kìm hãm, hắn nắm giữ từng trạng thái tâm trạng của cô, hắn toàn quyền quyết định với cô và không bao giờ để cô có ý không phối hợp với hắn

_Tất cả phụ nữa tôi gặp qua đều làm ra vẻ khoái cảm trước mặt tôi, riêng cô thì không...đang thách thức tôi á? Được đêm nay cho cô biết....

Hắn nhanh chóng gia tăng tốc độ, còn nâng hai đùi cô lên cao để có thể tiến sâu hơn, tội nghiệp cho thỏ nhỏ đến cả khán cự cũng không dám mà chỉ biết im lặng chịu sự dày vò từ hắn

Hắn ghì chặt vai cô, vừa như cối xay vừa dùng miệng lưỡi khám phá khắp người cô, hắn kinh nghiệm dùng sự cường quyền áp bức cô, nếu cô bày ra bộ mặt dâm đãng như những người phụ nữ hắn từng sùng thì hắn lập tức tha cho cô, còn cô chỉ biết đem bộ mặt chân chất ngây thơ ra đối đãi với hắn làm hắn cứ nghĩ cô thách thức kiên nhẫn của hắn nên lúc nào cũng hung hăng với da thịt mềm yếu của cô

_Tha cho tôi đi...huhu...đau...

Cô bị hắn cưỡng đoạt đến không nói ra hơi, yếu ớt cầu xin, cô không chịu nổi trận cuồng phong bạo loạn của hắn nữa rồi, hắn quá khỏe còn liên tục không ngừng, cô đau đớn lắm, khắp người hành hạ đến mức sắp mất cảm giác

12. Chương 12: Cái Người Không Có Tự Trọng 3

Phạm Khiết Thần dạng rộng hai chân cô để từng nhịp đẩy đưa bảo bối vào sâu hơn nơi nhạy cảm, để chỗ sâu kia ôm sát vật nóng dài to khỏe, hồ hởi nhấp tẩm lưng trần hùng dũng và chưa có ý bỏ cô ra, cô thì không chịu nổi con người mạnh bạo như hắn nên sắp ngất luôn rồi, từ phần hông trở xuống ê ẩm co thắt, còn có cảm giác vật cứng tung hành rất mạnh bạo như muốn phá hủy mọi thứ bên trong cô, cô không hề có cảm giác hưng phấn như hắn, cô khổ sở khóc không ra hơi phải chịu đựng con người như mảnh hổ này

_Tôi mệt...hic....

Cô nhăn nhó lên tiếng, do trong lúc hứng thú dâng trào, bên dưới bảo bối sắp gồng mình lên phóng ra thứ dịch sệt, hắn thỏa mãn nhíu mày cắn lên vành tai cô chuẩn bị dứt điểm, tay hắn vô tình đâm trúng chai rượu trên kệ cao làm nó rơi xuống bàn vỡ ra, mấy mảnh thủy tinh văng vào người cô có một mảnh văng vào nơi bả vai cô ghim chặt và chảy máu

_A....

Phạm Khiết Thần mất hứng, dừng động tác bỏ cô ra, gương mặt điển trai khẽ nhú mày, hai cánh môi đỏ mím lại thở mạnh một hơi, bá đạo rút bảo bối ra hấn không hài lòng lắm nhưng dù gì cũng đã rong rui mấy lần nên cũng không phải là không hài lòng, rốt cuộc thì hấn cũng chịu tha cho cô, vậy mà bản chất bá đạo lại nói là chưa hài lòng lắm, hấn muốn cô thân thể bầm dập mới gọi là vừa lòng hả dạ hấn hay sao? Cô dụi mắt ôm lấy cơ thể đau nhứt rã rời, ngay cả nhóm người ngồi dậy tìm mảnh vải che thân cũng không còn sức gắng gượng, chỉ có hấn là lạnh lùng xong chuyện thì bỏ đi

_Còn ức hiếp cái gì chứ Hic...

Cô rửa thơm, ầm ức thương xót cho cơ thể mình hạt sương mai bây giờ bầm dập đầy vết tích do hấn để lại, thoả mãn xong thì không chút lưu tình nhìn xem cô bị hấn tàn phá đến mức nào.

_Thu dọn chỗ này đi

Hấn không nhìn thấy vết thương trên vai cô do nó quá nhỏ vì thế hấn mặc lại tư trang khoát áo bỏ ra ngoài trước không mấy quan tâm, hấn nghĩ cũng giống như mấy lần trước xong cô sẽ tự biết mình phải làm gì, chẳng lẽ còn đợi hấn dịu nhẹ đến quan tâm? Chuyện này sẽ không xảy ra, hấn cao ngạo đến lạnh lẽo bỏ đi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

_Phạm chủ tịch chúng ta đi đâu?

Bên ngoài Phiến Đông luôn chờ sẵn lúc nào cũng có mặt phục vụ, hấn lạnh lùng hút điếu thuốc nói

_Đến khách sạn Thần Phong

_Hi hi...đã hao tổn sức lực quá rồi, Phạm chủ tịch cảm thấy làm sao ạ? Có sản khoái không? Tôi cứ nghĩ ngài không thích loại cổ khô đó chứ...

Phiến Đông cẩn thận mở cửa xe mời hấn lên, hấn ngã dài ra ghế sau tận hưởng không khí, mồ hôi vẫn còn lấm tấm trên cổ, khí chất ngạo mạn không mấy lưu tình để diễn tả tâm trạng cuộc truy hoan vừa rồi cho lấm

_Cô ta có gì đặc biệt ở phương diện kia phải không ạ?

Phiến Tây cũng hoà theo câu chuyện, cả hai tên này một nam tính một nữ tính đều không thích cô vì cơ bản xưa nay cô là người đầu tiên và duy nhất có xuất thân bình thường được hấn chú ý nên bọn họ không thích

_Đừng tùy tiện

Hắn cau có khó chịu, hắn không thích ai xen vào chuyện của hắn, và với cô hắn lại càng muốn giữ bí mật chỉ muốn giữa cô và hắn biết thôi. Hắn sợ cái cảm giác và suy nghĩ trái ngược bây giờ vì từ trước đến giờ bản thân luôn cao ngạo ngẩng cao đầu và chưa bao giờ liên quan đến loại tầm thường như cô còn bây giờ hắn lúc nào cũng kêu gào muốn cô hắn không thích thuộc hạ của hắn phát hiện ra điểm thay đổi này

_Đại thiếu gia từng nói là không bao giờ xài lại thứ gì lần hai mà...thật kỳ lạ...

Trong khách sạn 5 sao Thần Phong, phòng VIP cao cấp....

Phạm Khiết Thần ngâm mình vào nước nóng, còn có cả mỹ nữ nóng bỏng xoa bóp lưng và xoa bóp cả tiểu bảo bối nữa, rất thoải mái và dễ chịu

....

Lại nói về Tịch Hạ Di sau khi bị hắn ăn sạch sẽ trong phòng rượu vẫn ngồi co ro ôm cái áo sơ mi duy nhất hắn vứt lại cho cô đau khổ khóc, cả thân người chỗ nào cũng đầy vết tích của hắn, nơi vai trái còn đau nhói khủng khiếp do là có mảnh thủy tinh ghim vào

_Huhu...đau...đau quá làm sao lấy nó ra đây?

Cô nhìn cái mảnh thủy tinh vừa nhỏ vừa dài lại ghim sâu vào vai cô không cách nào lấy ra được, đã mấy tiếng trôi qua cơn đau mỗi lúc một kinh khủng hơn, dưới chân cô cũng có một mảnh thủy tinh nữa

_Hic...

Cô cố gắng hết sức thì cũng chỉ lấy được mảnh thủy tinh ở bắp vai còn ở chân thì không lấy ra được, vì do lúc này cô hoảng quá đứng dậy nên đã giẫm mảnh thủy tinh ghim sâu hơn vào chân

_Huhu...

Bên ngoài truyền đến một cuộc điện thoại của một nhân viên nữ...

_Thưa Phạm chủ tịch....Tịch tiểu thư không chịu thay quần áo mà còn khóc suốt ngồi lì trong phòng rượu...nếu cứ thế này e là có người nhìn thấy...

_Cái gì??

Hắn điên tiết gầm gừ đang tận hưởng không khí thanh thản thì bị cuộc điện thoại liên quan đến cô đánh thức

_Phàm chủ tịch...thật phiền quá...tôi không biết làm sao nữa...

_Chuyển điện thoại cho Tịch Hạ Di...

Cô nhân viên vâng dạ liền chuyển điện thoại cho cô

_Còn không mau thu dọn cút khỏi chỗ đó hay đợi tôi đến đưa đi? Muốn chết à dám chọc giận tôi?

Hắn tắt máy rồi nhấn luôn điện thoại vào bồn nước trước con mắt kinh hãi của hai thuộc hạ

Tịch Hạ Di biết thân biết phận chỉ biết làm theo, cô thu dọn thay quần áo đau khổ lê bàn chân còn vướng mảnh thủy tinh ra về.

...

Tiếp theo: Chap 13 Vô cớ trừng trị

By: Thuýtiny103

13. Chương 13: Vô Cớ Trừng Trị

Chào mọi người! truyện mình viết tầm 200 chap, cho nên mình đăng truyện vào 8h thứ 2, 4, 6. 1 tuần 3 chap, chủ nhật có thời gian mình sẽ ra thêm 1 chap. Cám ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mình, lúc đầu không có nhiều người đọc nên mình k dám đăng lịch ra chap, được mọi người ủng hộ là động lực lớn để mình viết truyện, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

.....

Khi Tịch Hạ Di mệt mỏi lê từng bước chân nặng nề về nhà, mà không phải nhà cô, đó chính là nơi nghỉ ngơi của hắn, từ hôm hắn ăn được cô cho đến hôm nay hắn đã bắt ép cô, biến cô thành người mua vui của hắn, vừa bước vào trong thì đã nhìn thấy hắn có mặt, vừa nhìn thấy hắn tim cô đã đập liên hồi vì lo sợ

_Đem nước cho tôi

Phạm Khiết Thần buông tờ báo trên tay xuống bàn vò nát liếc mắt ném cho cô cái nhìn khủng khiếp nhất cứ như là nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống cô, hắn có nhiều kẻ hầu người hạ như vậy nhưng nhất định phải sai khiến cô thì mới vừa lòng

_Phạm chủ tịch...nước của ngài...

Tịch Hạ Di rũ rượi đứng trước mặt hắn, hắn vẫn chưa đón lấy ly nước từ tay cô mà vẫn ung dung sử dụng laptop, kiểu như muốn hành hạ cô, cô thở dài vuốt mồ hôi trên trán do chân cô đau quá nên khắp cơ thể lan truyền cảm giác rất khó chịu

_Phạm chủ tịch...ngày mai tôi có thể về nhà thăm chị Vi Nhi được không? Đã lâu lắm rồi tôi chưa...

_Ập....

Cô chưa nói hết câu đã bị hắn dùng ly nước hắt vào mặt, tuy có chút bất ngờ nhưng cô không dám phản ứng...khẽ liếc nhìn hắn cô mím môi cay đắng nhìn hắn đang cười đều, trông thấy bộ dạng đáng tội nghiệp của cô chắc là hắn vui lắm

_Tôi chưa cho phép nói dừng tùy tiện lung tung...đi lấy ly nước khác đi

Cô cay đắng nhấn nhục đi lấy ly nước khác, mỗi lần nhắc đến Vi Nhi là hắn đều như vậy cứ như mọi lỗi lầm đổ vỡ trong tình yêu của hắn là do cô gây ra không bằng

_Nước của ngài....

Lần này hắn cũng không đón lấy ly nước, hắn kéo mạnh cô một cái để cô ngã vào lòng hắn, sau đó hắn mạnh tay véo vào cánh môi mềm yếu của cô

_Tôi phải đi công tác trong hai ngày, kể từ hôm nay tuyệt đối không được phép tự ý về nhà...rõ chưa?

Hắn dặn dò cô rất kỹ, cô chỉ biết gật đầu ứa nước mắt làm theo, hắn tàn ác đến nỗi cô về nhà thăm người thân hắn cũng không cho phép. Hắn chẳng khác gì đang giam lỏng cô cho mục đích ân ái bất kỳ giờ phút nào hắn muốn, cô khổ sở tiếc nuối những ngày tháng trước kia đã từng tìm đến hắn vay tiền để bây giờ muốn thoát cũng không thể.

Bali là hòn đảo xinh đẹp nổi tiếng ở Indonesia, Phạm Khiết Thần có việc cần giải quyết ở đó hai ngày, khi hắn đi lúc nào cũng có hai trợ thủ đắc lực là Phiến Đông và Phiến Tây, mà nhắc đến hai tên này là ý rằng sẽ có mặt mỹ nữ, vì thế lần này cũng vậy hai tên này có ý đưa phụ nữ lên giường cho hắn

_Phàm chủ tịch thân kính của tôi, tôi có một thắc mắc đó là tại sao mấy mỹ nữ tôi đưa đến đều hơn hẳn Tịch Hạ Di....có cô còn mang dáng vẻ thuần túy đáng yêu sao ngài vẫn không hài lòng?

Phiến Đông bất an nên cố gắng hỏi cho ra mục đích của mình

_Hay là Phàm chủ tịch của chúng ta yếu?

Phiến Tây mới nghĩ ý nghĩ đó nên hốt hoảng hỏi luôn, tên này mạnh miệng lắm, hần mà nghe thấy thì coi như tên thuộc hạ lắm mồm này chết chắc

_Vớ vẩn, không nhìn thấy bộ dạng của Tịch Hạ Di đến lếch đi cũng không nổi hay sao? Để Phàm thiếu nghe thấy thì tự hiểu đi ha?

Phiến Đông nhỏ tiếng nhắc khéo, bọn họ cười nhẹ nhớ lại bộ dạng thô thảm của cô khi trên người đầy những vết bầm lớn

_Tịch Hạ Di có gì hay ho...vừa nghèo vừa không thích hợp, gia cảnh ngoại hình đều không có, còn lắm lắm lì lì ít nói suốt ngày lười thủ làm những việc không đâu

_Hai người cút ra ngoài đi

Hần nhúc đầu điếc tai với hai thuộc hạ vớ vẩn này, hần chưa bao giờ trả lời hay nói đến Tịch Hạ Di....ngay cả biểu lộ cảm xúc cũng không có, con người luôn khó gần khó đoán

2 ngày trôi qua không có hần với cô mà nói là hai ngày thanh thản và vui vẻ, cô chỉ ở nhà làm công việc nhà thôi nhưng rất thoải mái và không bị hần động chạm là một cảm giác rất hạnh phúc, trên da thịt cũng không còn mấy vết bầm lớn, có điều mảnh thủy tinh ở chân vẫn luôn quấy rầy cô làm cô đau nhức không tả nổi

Hần cấm cô về nhà chứ không có cấm cô đi ra ngoài làm thêm kiếm tiền, Hạ Di là vậy không bao giờ để bản thân rảnh rỗi, cô vừa có thời gian là chạy ra ngoài đi làm kiếm thêm tiền cho gia đình, tối nay cô tiểu thư Lam Đình có tổ chức tiệc vì thế Lam Thanh có nhờ cô đến đây phục vụ, Lam Thanh nói sẽ trả cho cô số tiền lớn vì đang thiếu nhân viên thời vụ ở nơi đây tiệc

Tịch Hạ Di rất chăm chỉ làm việc dù là vết thương ở chân luôn hành hạ, cô cố gấn là vì tiền mà, cô quét dọn sân trước rồi đến sân sau, dọn dẹp thu xếp chén đĩa, đón khách một hồi lâu cuối cùng mọi thứ cũng ổn thoả.

_Hạ Di....vào đây chị trả tiền cho cậu

Mọi thứ xong xuôi Tiểu Nỵ gọi cô vào phòng trả tiền, cô còn phải tranh thủ về sớm vì hôm nay là ngày hần

đi công tác về

__Đã đủ rồi chị còn cho thêm cậu nữa...

Lam Thanh vui vẻ với cô, Hạ Di tươi cười nhận lấy tiền với đôi mắt long lanh mừng đến sắp khóc, cô thà tự thân kiếm tiền bằng sức lực chứ không hề muốn ở trên giường của hủn kiếm ra tiền, giao dịch đã xong đó là chuyện cô hối hận nhất trong lúc đứng giữa lựa chọn bán thân cứu gia đình, nào ngờ lại bị hủn chiếm giữ lâu như vậy.

__Tiền này em để dành mua đồ cho chị dâu, chị ấy cũng sắp sinh rồi

__Hạ Di em nhìn xem bộ váy này đẹp không? Lam Đình nó đang phân vân không biết nên mặc cái nào, chị cũng chả biết góp ý làm sao

Lam Thanh nắm tay cô đưa cô đến phòng thử đồ, trên manơcanh có hai bộ váy dạ hội dài, một màu đỏ và một màu xanh...

__Em thấy cái nào cũng đẹp....

Tịch Hạ Di trầm trồ khen ngợi, cô chưa bao giờ nhìn thấy mấy thứ xa hoa thế này nên thích lắm, vừa chạm tay đến đã làm xướt một sợi vải ở phần eo áo, đúng là hậu đậu hại cáo thân, cũng vì móng tay làm việc quá thô ráp động đến vải lụa mềm mại là hỏng ngay

__Ôi không...

Tịch Hạ Di rút tay lại lo lắng, bộ váy này đắt lắm cô biết làm sao đây? Vừa lo không biết phải làm sao? Vừa lo đã đến giờ phải về, nếu còn chậm trễ e là kho hủn trở về không nhìn thấy cô chắc chắn sẽ đến nhà cô làm hại gia đình cô vừa thoáng nghĩ thôi tim cô đã như ngừng đập chưa kể Lam Thanh mến cô bấy nhiêu thì Lam Đình ghét cô bấy nhiêu, vị tiểu thư này mà biết chuyện cô có qua lại với Phạm Khiết Thần thì không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế nào....

Tiếp theo: Chap 14 Vô cơ trường trị 2

By Thuytinh103

14. Chương 14: Vô Cơ Trường Trị 2

__Bộ váy của tiểu Đình, con bé sẽ cáu cho xem

Lam Thanh nhăn nhó nhìn bộ váy đắt tiền bị xứt một sợi vải tuy là không nhằm nhò gì nhưng với những người xa hoa như Lam Thanh nhưng với Lam Đình thì điều này không thể chấp nhận được

_Chị Lam Thanh em không cố ý đâu mà...

Tịch Hạ Di nhún vai nhún mày cực kỳ lo lắng, cô biết Lam Đình rất khó chịu, chỉ có Lam Thanh là dễ chịu với cô thôi, kiểu này rắc rối to rồi

_Tiểu Di....em mau vào trong mặc thử nó xem....

Lam Thanh nảy ra trong đầu một ý định, cô ướm bộ váy đắt tiền lên người Hạ Di, Hạ Di há hốc mồm kinh ngạc, cô chưa từng mặc những loại trang phục cầu kỳ này nên khá là hoang mang

_Sao chứ?...nhưng mà...

_Không nói nhiều....

Lam Thanh đẩy cô vào trong phòng một hai bắt cô mặc thử bộ váy

_Ha ha....nó rất hợp với em...em lấy đi nha...còn số tiền này chị xin thu lại dù gì cũng là rất lỗ...nhưng cứ như vậy đi đỡ hơn tở mắt cả chì lẫn chài... Chị sẽ bảo tiểu Đình mặc bộ váy kia... Thôi cùng ra đây mừng sinh nhật tiểu Đình đi

_Nhưng mà...nhưng mà...tiền của em...

Tịch Hạ Di tiếc rẻ nhìn số tiền cùng bộ váy không đáng, quanh năm suốt tháng cô vớ đi đâu đâu mà cần bộ váy xa hoa thế này chứ, cho đến lúc Lam Thanh rời khỏi phòng ra ngoài nghe điện thoại, Hạ Di rụt rè đi ra ngoài với sự ái ngại vì đám dạ hội quá vướng víu, cô đi mà người cứ nép vào bức tường sợ có người nhìn thấy bộ dạng của cô

_Thần!....tiền bố anh đến rồi...

Lam Đình phấn khởi nhảy cẫ lên khi nhìn thấy hân xuất hiện, còn cô vừa nghe đến ba chữ Phàm Khiết Thần đã tím tái mặt mày vội tìm nơi nấp vào

_Tại sao??? tại sao lại có mặt ở đây?

Tịch Hạ Di thu mình trốn đi, trong lòng là hàng ngàn con sóng vỗ sợ hãi, mặt mày kinh ngạc xanh xao, tay chân còn bắt đầu run rẩy

_Sinh nhật vui vẻ...

Hắn lạnh nhạt chúc mừng sinh nhật Lam Đình ánh mắt vẫn không rời đuôi váy lấp ló say bức tường...cái bộ dạng vụng về ẩn nấp, hậu đậu ngốc nghếch đó không lẫn đi đâu được, đôi mắt sắc bén của hắn đã phát hiện ra điểm bất thường phía sau bức tường

_Tiền bối thật quá lạnh lùng...anh nhìn cái gì vậy chứ? Đêm nay là sinh nhật em, ở bên em được không?

Lam Đình quyến luyến đưa đôi mắt ngập tràn mùi vị tình ái cùng bộ dạng lả lướt mời gọi, bàn tay thon đã chạm đến thắt lưng hắn sờ soạn

_Tiểu Đình, dừng lại đi

Giờ phút này trong tâm trí của Phàm Khiết Thần chỉ có một mối bận tâm đó là bóng dáng lấp ló kia có phải là Tịch Hạ Di hay không, cho nên Lam Đình có kích tình thế nào hắn cũng không có cảm xúc

_Ở lại đây với em đi, xin anh...

Lam Đình khóa môi hắn bằng nụ hôn nóng bỏng, hai bàn tay không ngừng cởi cúc áo sơ mi của hắn ra, Phàm Khiết Thần u ám khó chịu, mày kiếm khẽ chau lại, Lam Đình ngậy đại hôn hắn say đắm, nhất định tối nay không để hắn bỏ đi

_Thật hạnh phúc khi anh ta tìm được người khác làm ấm giường và buông tha cho mình, đồ ăn tạp xấu tính

Tịch Hạ Di thấp thỏm lắm nhảm, cứ nghĩ đến chuyện hắn tha cho cô đi thì cuộc đời cô tươi sáng cỡ nào, chỉ nghĩ thôi đã tràn ngập niềm vui

_Tiểu Đình ra ngoài tiếp khách đi, tìm một người mà vận động

Phàm Khiết Thần kéo Lam Đình ra khỏi ngực, hắn cài lại cúc áo, mặt mày giữ nguyên khối băng to ném cho Lam Đình cái nhìn lạnh nhạt, để cô nàng đang hưng phấn bỗng hụt hẫng

_Người đó có phải là Tịch Hạ Di?

Hắn cau mày không chớp mắt cứ nhìn về phía bức tường, và dù cô có hóa ra tro hay là nhìn thoáng qua thì hắn vẫn không hề nhìn lầm

_Đúng rồi anh biết bạn em hả?

__Anh có việc bận phải đi trước

Lam Đình chỉnh sửa lại váy áo, chán nản tiếc rẻ nhìn nam thần trong mộng quá lạnh lùng, cô đành bỏ đi chứ biết nói sao đây, hẳn có mặt ở tiệc sinh nhật của cô đã là quá hạnh phúc rồi

__Trời ạ...làm sao đây? Nếu để Phàm chủ tịch nhìn thấy bộ dạng này thì...hic...xấu hổ...

Tịch Hạ Di nhắm mắt mím môi, cô không hề hay biết là hẳn đã tiếng về phía cô, rất gần...rất gần...mũi giày bóng loáng đã giẫm lên đuôi váy

__Mau đứng dậy...

Hắn cúi người chống hai tay lên tường nhìn cô gái bé nhỏ đang co ro, cánh môi nhả ra mấy chữ, giọng điệu ra lệnh không lẫn vào đâu được

__Đợi nói tiếng thứ hai à?

Phàm Khiết Thần đưa tay vuốt tóc cô nhắc nhở, nhân lúc hẳn còn bình tĩnh cô nên biết thân biết phận, Tịch Hạ Di dù rằng nhìn thấy hẳn chưa có ý định nổi giận tra hỏi cô tuy nhiên giọng nói ôn nhu kia có thể dọa chết người đấy, cô càng ngày càng cảm thấy nỗi khiếp sợ về hẳn quá lớn

__Phàm chủ tịch tôi...

Hắn không nói thêm lời nào nữa chỉ im lặng đưa cô đi, ngồi trên xe cô không thoải mái chút nào, cô sợ đến khớp hết cả người, chỉ có hai tên thuộc hạ của hẳn ngồi ghế trước là hả hề cười đùa khác với không khí u ám của hai ghế sau

__Tính ra, Tịch Hạ Di mặt váy dạ hội vẫn đẹp mê người đó chứ? Khác với hằng ngày

__Quyến rũ đó chứ!

__Tập trung lái xe đi

Hắn quát lên rồi khoát áo vest lên người cô cau có, hai tên thuộc hạ ngậm mồm không dám nói bừa nữa

__Phàm chủ tịch chúng ta đi đâu?

__Khách sạn Phong Thần

Tịch Hạ Di to mắt nhìn hắn, hai tên ở trên cười tươi lộ liễu, chỉ có mình cô là thấp thỏm lo lắng cô biết hẳn sắp làm cái gì với cô

....

Phạm Khiết Thần đưa cô vào một căn phòng rộng lớn xa hoa không thiếu thứ gì, chỉ cần nhìn lối kiến trúc thôi cũng đủ biết nơi đây giàu có cỡ nào

_Nói..đến đó làm gì? Ai cho phép đi dự tiệc

Hắn đẩy cô ngã xuống giường lớn, hắn tức giận nhìn cô, hắn nhìn từ đầu đến chân...cô quỵn rũ hơn ngày thường, bộ váy hai dây tôn lên đường cong tuyệt mỹ từ cơ thể, hai dây áo mỏng cùng cổ chữ V khoét sâu lộ rõ bộ ngực trắng ngần, sau lưng còn có dây đang chéo, cái váy còn xẻ cao quỵn rũ, thật ra mà nói cô không thích loại váy mang tính sexy này đâu, nhưng biết làm sao nói cho hắn hiểu

_Tôi không có....

Cô lắc đầu, đưa đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn hắn, hắn không chịu nổi đôi mắt này, nó làm hắn mất khả năng tra hỏi

_Còn chối hả? Thế không đi tiệc thì mặc cái này làm gì?

Hắn nắm đuôi váy không hài lòng, trong hai con người đang sôi sục chỉ chờ cô trả lời không đúng sẽ lập tức ăn tươi nuốt sống cô

_A đau...

Hắn nắm đuôi váy cô vô tình chạm vào gót chân có mảnh thủy tinh của cô, đã hai ngày trôi qua rồi, cô lại phải làm việc nên bàn chân rất đau

_Huhu...

_Cầm miệng xem, oan ức lắm hả?

Hắn nâng cầm cô lên, hắn bóp mạnh làm xương cô muốn trật khớp đến không nói được

_Tôi đã nói là tôi không có huhu nếu máo khóc to, cô đã bị hắn dọa cho sợ đến nỗi không biết giải thích ra sao

_Chết tiệt...một mực không chịu nhận sai à? Cô muốn tôi đem cô ra xử bắn phải không? Đừng có thái độ đó ở đây

Hắn gầm lên như con thú dữ bị chọc giận, hắn luồng tay vào tóc cô, bàn tay lạnh ngắt chết chốc, chỉ cần cô nói cô sai rồi cầu xin hắn tha thứ, hắn chỉ cần có vậy thể mà cô gái bé nhỏ này không biết an phận.

Tiếp theo: Chap 15 Vô cơ trường trị 3

By: Thuytinh103

15. Chương 15: Vô Cơ Trường Trị 3

_Cô còn nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội à?

Phạm Khiết Thần đang giận lắm nên hắn lớn tiếng bao vây nỗi sợ hãi khiếp đảm của cô, đôi mắt đỏ ngầu sôi sục cùng thái độ hung hăng khiến cho Tịch Hạ Di bị áp bức đến độ không chịu nổi nên tuông trào

_Cái hôm ở phòng rượu tôi bị mảnh thủy tinh ghim sâu vào gót chân đến tận hôm nay chưa lấy ra được, thế mà vẫn cố gắng đi làm thêm kiếm tiền, đúng là vì tôi cần tiền nên mới đến tiệc sinh nhật đãi tiệc, tôi không may làm hư bộ váy của Lam Đình nên phải lấy bộ váy mà không được trả tiền tất cả là do tôi cần tiền nên bản thân tự đi kiếm tiền thì có gì sai? Phạm chủ tịch đã nói tôi không được về nhà tôi dù nhờ người thân vẫn không dám về vậy tôi cãi lời ngài lúc nào? Tất cả là do tính chiếm hữu của ngài quá cao rồi áp đặt người khác trong suy nghĩ đen tối thôi

Cô ghen ngào nhìn thẳng vào mắt hắn bày tỏ, hai mắt ngập nước trào dâng lệ nhòa, gương mặt đáng thương thảm hại, hắn ngỡ ngàng vì cô nhìn thấy rõ tâm tư của hắn, chưa có ai dám nói với hắn như thế, đúng là tính chiếm hữu của hắn quá cao suốt ngày chỉ muốn chiếm lấy cô cho nên hắn muốn mọi suy nghĩ của cô đều phải đổ dồn về hắn

_Chỉ phiếu tôi cho cô không đủ xài à? Đồ ngu...

Hắn lớn tiếng gầm gừ, bàn tay bóp mạnh cằm cô dày vò, tâm tình không tốt phát tiết cáu gắt nhăn nhó, cô nói cái gì đều nghe không lọt tai hắn

_Huhu...tôi muốn tự dùng sức mình

Cô nhúu mày khó chịu, xương hàm bị kim kẹp đau lắm, nhưng mà không dám mắng chửi, cô muốn được yên thân, hắn ngày càng nguy hiểm với cô, một cơ hội thoát khỏi hắn cũng không có

_Ồ trên giường với tôi cô cũng dùng sức mà...

Phạm Khiết Thần hiểu ra mọi chuyện, thì ra là do cô muốn đi kiếm tiền, thật là quá ngốc, hắn nhìn cô vẫn bằng con mắt điên tiết đó nhưng có điều trong sút nghĩ đã dịu đi. Không thể để cô biết hắn đã hiểu ra nên chỉ có thể giữ lại chút cao ngạo hất mặt lườm cô mà thôi

_Đưa chân đây xem...

Hắn ngồi dưới sàn nắm lấy chân cô, bàn tay đã thôi hành hạ cô, nhìn bàn chân sưng đỏ chắc là cô đau lắm, hắn nhanh chóng giúp cô lấy mảnh thủy tinh ra, cũng là do hắn nên cô mới ra nông nổi này còn gì?

_A...đau....

Cô rất sợ đau, còn hắn thì lúc nào cũng mạnh tay, hắn nâng chân cô lên cao, cái váy dạ hội vô tình tốc lên để lộ đôi chân trắng mịn, hắn sắp nhin không nổi nữa rồi, phía dưới đã đội hai lớp quần vương cao, đã hai ngày không được tiếp xúc với cô, hắn gấp rút về cũng là để gặp cô thế mà mọi chuyện thành ra thế này

_Cố chịu đi sắp xong rồi

Hắn băng bó cho cô, cảm giác trút được cái mảnh thủy tinh đó thật hạnh phúc nhẹ nhõm, chuông điện thoại của hắn reo lên, hắn ra ngoài nghe điện thoại, Tịch Hạ Di buồn ngủ lắm rồi cô ngáp ngáp dài sau đó đi vào giấc ngủ

Bên ngoài là cuộc nói chuyện điện thoại của hắn

_Khiết Thần...em nhớ anh lắm, hai tuần nữa em đến thăm anh được không?

Cô gái cất giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ rất thân thiết với hắn

_Tùy em....

Hắn nhàn nhạt nói ngắn gọn, giờ phút này chỉ muốn lao vào phòng ăn thịt cô thôi, còn đâu tâm trí nghĩ đến chuyện khác nữa

_Không có gì muốn nói với em sao?

_Chúng ta nói chuyện sau đi...

Hắn cúp máy rồi nhanh chóng trở về phòng, vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy cô ngủ ngon trên giường, lúc

nào cũng vậy hắn đang có xúc cảm mãnh liệt đều bị cô phá hỏng

Phạm Khiết Thần đen tối tiến lại phía cô, đưa đôi mắt tham lam liếc nhìn cô, dây áo bị trề xuống thấy cả ngực trần lấp ló lúc ẩn lúc hiện sau lớp vải áo, cái eo thon nhỏ cùng cặp đùi trắng mịn, tư thế ngủ vùi mình vào chăn của cô làm hắn vừa nhìn đã muốn hạ cô dưới thân, cũng vì do cô mệt quá mới ngủ thiếp đi như thế, hắn chậm rãi đóng cửa sổ lớn, hắn khoá cửa phòng, sau đó từ từ cởi áo sơ mi vứt đi, hắn đi tắm sau cả ngày ngồi máy bay riêng về nước

Hắn tắm xong đi về phía giường lớn, chậm rãi cúi người hôn nhẹ trên trán cô, hai tay luồn qua eo cô, hắn hôn lên vành tai cô rồi cắn nhẹ, rất thích thú, hưng phấn đã lên đến cao trào, cô đang say giấc bỗng nhiên có cảm giác bị gì đó đè nặng, còn có hơi thở nóng bỏng phả vào cổ nữa....

_Um...

Tịch Hạ Di cau mày vẫn say giấc nghĩ là đang mơ hai con mắt nặng trĩu vẫn chưa mở ra được, hắn tiếp tục hôn lên cổ cô, hắn rất thích loại kích tình từ tiểu yêu nhỏ đem lại, vừa ngây thơ ngốc nghếch lại rất chân thành, đã mấy ngày nhìn đối rồi tất nhiên bây giờ dù có chuyện gì xảy ra cũng không để cô hoảng quá chạy mất được

Tịch Hạ Di ngày càng cảm thấy có gì đó không ổn, cô thấy khó thở khi mà hai nơi đấy đã bị xoa xoa còn bấu chặt, qua hai lớp vải dày vẫn cảm nhận được...đây không còn là mơ nữa, cô giật mình dậy mới phát hiện trong đêm là hắn đang giở trò

_Phạm chủ tịch???

Cô hoảng quá vội gạt bàn tay giữ trên ngực cô ra, cô chưa kịp ngồi dậy đã bị cái tên hung hãn phía trên cưỡng hôn, còn ghì chặt cô nằm xuống giường, một chút không khí cũng không cho, mọi phản ứng của cô đều bị cơ thể nam tính phía trên kìm hãm, cô không hề biết hắn đang rất bức bối muốn cô đến không kìm chế được, vì vậy cô làm sao chống trả được hắn

Tiếp theo: Chap 16 Vô cơ trường trị 4

By Thuytinh103

16. Chương 16: Vô Cơ Trường Trị 4

Phạm Khiết Thần hôn lên môi cô, đó là nụ hôn đầu tiên của cô, tuy là đã mấy lần hắn gần gũi cô nhưng chưa có lần nào hắn chạm môi cô cả và đây cũng là lần đầu tiên bờ môi của cô bị một người chiếm lấy không thương tiếc như thế

_Um...

Cô đẩy hắn ra, hắn càng tham lam ngậm chặt môi cô cắn chặt, còn cố ý đẩy lưỡi tiếng sâu, cô đẩy hắn ra xa nhưng làm sao chống được hắn, cái hơi thở mạnh mẽ nồng nàn cứ thế cuốn lấy cô, cô ngọt ngào vì cái hôn cuồng dã của hắn một chút không khí cũng không có, hai tay hắn còn đưa ra sau gáy cô nâng lên buộc cô áp sát với nụ hôn của hắn hơn, đã vậy hắn còn cắn vào môi cô nữa

_Đừng...

Cánh môi cô vừa rãnh rồi cô đã vội kêu gào, hắn mặc kệ, hắn xoay một vòng đổi vị trí cho cô nằm trên người hắn rồi tiếp tục hôn môi cô, hai bàn tay bá đạo đặt trên hông cô vỗ nhẹ

_Bại hoại...bại hoại...

Cô nhăn nhó thầm chửi rủa, vì cái gì mà hắn muốn cô đến thế chứ? Đã vậy còn đưa cô lên tư thế xấu xa này nữa

Hắn thỏa sức trêu ghẹo hai cánh môi sưng đỏ của cô, một chút không khí cũng không cho phép cô thoải mái

_Tôi không muốn...

Khi ở trên người hắn cô có nhiều cơ hội bỏ chạy hơn, vì thế cô may mắn thoát được, cô liền chạy đi và phát hiện cửa đã bị khoá

_Sao? Còn muốn chạy nữa không? Tại sao lúc nào cũng khước từ tôi? Cô không thể giống như những người phụ nữ kia thoải mái phục vụ tôi à?

Hắn đến gần cô, áp hai tay lên cửa trời buộc, cô rơi nước mắt sợ hãi, lúc nào cũng vậy với hắn chỉ có một loại cảm giác là rất sợ hãi bất an

_Vậy thì Phạm chủ tịch ra ngoài tìm những người phụ nữ kia đi

Hạ Di uất ức run giọng, nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt ngây ngốc

_Cái gì???

Hắn nghiêng rằng, đầu cúi về một phía hít thở mùi hương trên cơ thể cô, cô run rẩy xoay mặt về phía khác cố gắng tránh né cái gần chết chóc của hắn

_Cô lúc nào cũng lộn xộn không biết nghe lời, đầu không có não hả? Tôi nói mà không tiếp thu được?

Cô lắc đầu vì thấy hắn đã bắt đầu tức giận, hắn rất hậm hực vì chuyện này, hắn đối với ai thì người đó đều có cảm giác khát khao và rất muốn được hắn cưng ả còn riêng cô luôn nhìn hắn bằng con mắt sợ hãi kèm xa lánh chẳng khác nào hắn là quái thú khó ưa

Hắn chớp mắt nhìn cô một cái như đe dọa rồi tiếp tục cuộc vui đang dang dở, cô đừng mong gỡ trò chạy trốn

_Hu hu...chân mình đang bị thương mà...

Cô biết thân biết phận lùi thủi đi về phía giường, hắn bước sau cô, vừa nghĩ ra một trò quái đăng, hắn ôm sau lưng cô, hắn hôn lên gáy cô còn tay thì đưa về phía trước đặt lên nơi kiêu hãnh của cô, đã lâu rồi mới được áp tay lên nơi tròn lũng lẳng đúng là rất khoái cảm, hắn nhẹ xoa, từ tốn trêu chọc khiến cô chịu không nổi chỉ muốn nhúc nhích bỏ trốn...

_Muốn sao đây? Gấp cái gì?

Hắn ấn mạnh một cái vào ngực cô, còn cố ý áp sát sau lưng cô, cái vật kinh khủng từ trong hai lớp quần cứ hung hăng muốn nhảy ra ngoài còn đang trấn giữ ở giữa mông cô, cô càng nhúc nhích thì lực ma sát tiếp xúc càng mãnh liệt cứ thế tạo ra cho hắn suy nghĩ cô đang đồng lõa với hành động của hắn

_Ác quỷ xấu xa...huhu

Cô muốn gỡ hai bàn tay giữ ở hai viên ngọc trên phần nhấp nhô của cô xuống mà không được, chúng bị hắn trêu chọc đến sắp không chịu nổi rồi, vừa đau vừa nhúc nhích vừa tức vừa hận

_Cô thích đúng không?

Hắn cười gian còn nói mấy lời khiếm nhã, tay tiếp tục trượt xuống bụng phẳng của cô vuốt ve, cô thở mạnh nên cơ bụng co thắt mãi, còn bị bàn tay của hắn làm cho hoảng loạn nữa, hắn còn cố ý trượt tay xuống một chút, cô xấu hổ dùng tay che đậy nơi nhạy cảm không cho hắn làm càng

_Đừng....

_Ngại cái gì?

Hắn bắt tay cô ra, cô đã rơi vào tay giặc rồi làm sao có thể kháng cự được, tuyệt nhiên hắn nhất định không để cô có ý chối từ được, một tay bá đạo gát chân cô lên cửa sổ, bắt buộc cô phải đứng tư thế xấu xa để nơi sâu được mở ra, hắn ấn tay vào chỗ nhạy cảm của cô từ từ thăm dò, bên trong đột nhiên bị ngón tay dài xâm nhập nhột nhột một cách khó tả, cô rùng mình cắn môi, với hắn đầu óc sắp nổ tung vì mật ngọt

cô đem lại, tại sao cô ở gần hắn không biết ngoan ngoãn mà lúc nào cũng để hắn điên tiết quát tháo thế kia...đó là điều hắn rất bức bối

_Bại hoại, tôi không muốn...hức

Tịch Hạ Di bấu chặt tay lên cửa sổ khóc to nheén ngào lắc đầu, bộ dạng này thật quá dâm dăng cô không muốn chút nào, hắn cứ phải ép buộc cô thì mới sinh ra xúc cảm cho bản thân mình hay sao? Bỏ qua lời nói khàn cự vô ích, ngón giữa của hắn xấu xa tách hai cánh hoa mềm mại ra thẳng tay đẩy vào rồi vội vã rút ra, nhàn rồi nhấp nháy đến chóng mặt

_Tôi muốn cô

Hắn rút ngón tay ra khỏi nơi sâu thẳm, gấp gấp nói vào tai cô sau đó nhấc bổng cô lên, hắn ôm cô gấp gấp đi về phía giường

_Cẩn thận...chân của tôi

Cô lo lắng cho gót chân bị thương, nhìn hắn bá đạo còn hung bạo quá nên cô sợ lắm

Hắn gặm lấy hai quả tuyết lê của cô chăm chút hôn lên còn đánh vòng ngậm chặt tha thiết, tay thì gấp rút cởi khoá quần, cô chỉ biết khóc trong tủi thân nhìn nơi đấy đã bị cắn mút không ngừng

Tiếp theo: Chap 17 Vô cơ trường trị 5

By Thuytinh103

17. Chương 17: Vô Cơ Trường Trị 5

_Đừng cần mà...huhu...

Cô bị hắn làm cho ngây dại, mặt mày nhăn nhó tỏ ý không muốn, cô không muốn hắn cắn lên ngực cô đâu mấy lần trước đều để lại dấu vết rất lâu, còn rất đau, hắn nghe cô nói không hài lòng cho lắm nên cố ý trêu chọc cứ xoa xoa rồi ngậm lấy bất động, không quá mạnh cũng không phải nhẹ nhàng, làm cô khó chịu không chống đỡ nổi, hai phần trước ngực từ mềm yếu cũng dần đứng lên kêu hãnh như mời gọi, cô thật sự không muốn cơ thể có ý phản chủ vậy đâu nhưng vì hắn tác động mạnh quá làm cô không còn tự chủ được

_Muốn được cần rồi đúng không?

_Um....

Hắn ma mị hỏi cô rồi cúi người cắn một cái to trên ngực trái, đúng là cảm giác đau nhưng dễ chịu hơn nhiều cô xấu hổ trước hành động của mình quá đi, sao tự đứng lại hoà nhập với hắn trong khi những gì đang nghĩ trong đầu lại muốn khản cự chứ? Tất cả đều bị dục vọng của hắn đạp đổ rồi

Chỗ kia của hắn cũng đã liên tục kêu gào muốn cô lắm, hắn dời cánh môi trở lên trên môi cô mãnh liệt hôn, nhưng vẫn muốn trừng trị cô chút nữa, hắn dùng tay xoa nắn đều hai bờ mông trắng mịn đang ửng đỏ, cả cơ thể cô chỗ nào hắn lướt qua đều bá đạo để lại vết tích

_Không...

Cô ra sức chối từ, nhiều đó đã đủ làm cô mệt mỏi rồi, sao bàn tay quái ác của hắn vẫn chưa chịu buông tha cô nữa chứ, nó cứ tung hoành bậy bạ hết chỗ này đến chỗ kia làm cô ngượng ngùng đến đỏ mặt

_Đừng khóc...

Hắn hôn lên đôi mắt ngấn lệ của cô, hắn xoay người để cô lên phía trên như lúc đầu rồi tiến vào nơi sâu nhất đang kêu gào nãy giờ

_Đau...

Cô khẽ nói, hắn kéo cô nằm xuống ngực hắn, hắn ôm cô vuốt ve tấm lưng trần trần an

Là do hắn quá hùng dũng cô lúc nào cũng không theo kịp phản ứng theo từng động tác của hắn

_Tịch Hạ Di....

Hắn gọi tên cô rồi nháp người tàn ác, mỗi một cái của hắn đều khiến cô chỉ không nổi chỉ muốn tháo lui, ở tư thế này càng tiếp xúc gần hơn làm cô mệt nhọc hơn

_Hic...

_Chịu khó một chút...để tôi thoả mãn nếu không em không được yên ổn đâu

Hắn cắn nhẹ lên tai cô đe dọa, cô chỉ biết gật đầu trong sợ hãi, nước mắt dẫu rơi bao nhiêu cũng không qua nổi dục vọng chiếm hữu thật lớn của hắn

Phạm Khiết Thần xoay cô lại, đặt cô dưới gối tiếp tục hành hạ cô, tấm lưng trần cường lực đang đẩy

rất mạnh, ép sát bảo bối đi sâu vào chỗ nhạy cảm một cách lạnh lùng, vô tình nhìn kỹ hấn mới phát hiện gương mặt cô lúc nào cũng buồn bã ủ dột

__Với tôi buồn phiền vậy sao?

Hấn nhấp mạnh, ghì hai vai cô gặng hỏi, hấn muốn cô vui vẻ chấp nhận việc hấn gần gũi với cô hơn là cô đưa bộ mặt này tiếp đãi hấn

__Tôi...không có...

Tịch Hạ Di hụt hơi nói trong yếu ớt, cả người lấm tấm mồ hôi mịn, hai chân bị dặng rộng thật sự rất mỏi mệt, trong bụng lúc nào cũng dâng lên cảm giác rất tệ, co thắt liên tục dồn dập hỗn hển

__Cô có...

Hấn thô bạo đưa tay ấn xuống hạt châu bên dưới, dùng tất cả sức lực ức hiếp cô, buộc cô vào suy nghĩ của hấn, cô lắc đầu chỉ biết đón nhận dày vò mà hấn xem là hứng thú

__Đừng...đừng...hức...

Tịch Hạ Di cong người muốn nhồm dậy nhưng không sao điều khiển cơ thể được, cảm giác chỗ nhạy cảm bị chọc sâu bởi bảo bối quá to, chỗ yếu điểm là hạt châu còn bị ấn vào liên tục, cô chỉ muốn thét lên trong khiếp đảm để ngăn dòng điện khoái cảm sắp tuông trào, cô không muốn hấn nhìn thấy rồi cười cợt

__Thét lên đi, to lên...em kiềm chế làm gì? Haha...

Phạm Khiết Thần mở cánh môi đỏ cười to, gương mặt trầm tư đẹp không góc chết thần thái toát lên vẻ ma mị lôi cuốn, nếu không phải trong đầu hấn chỉ có dục vọng thì có lẽ cô đã xịu lòng, nào ngờ hấn chỉ là ác quỷ có khát khao sát thịt quá cao

__Không...

Tịch Hạ Di cắn chặt môi có như thế nào cũng không thét lên tiếng thét khoái cảm thỏa ý hấn, cô dùng chút sức lực cuối cùng che giấu cảm xúc mong manh, biết cô cứng đầu hấn càng cố ý đẩy bảo bối ra vào nhanh hơn, một tốc độ khủng khiếp làm cả thân người cô bị xóc rất mạnh, hai quả anh đào lắc lư lên xuống liên tục, tiện tay hấn véo hai viên ngọc nhỏ để hai phần nhấp nhô bị động dịch chuyển trong lòng bàn tay

__Nhìn đi, bộ dạng của em rất khêu gợi

Phạm Khiết Thần mĩa mai nói, nhìn cô khổ sở nhắm mắt mím môi, hấn thở mạnh nặng nề nhìn cơ thể

trắng ngần bị hấn chiếm lấy bằng cả thân người to khỏe, đến lúc khoái cảm dâng trào, hấn đẩy mạnh một phát, hai tay ghì chặt nơi đẩy đà cúi người hôn lấy, bên dưới thỏa mãn giải tỏa động tình vật vã này giờ, hấn cực kỳ hứng thú với cô chỉ có cô là có thể phóng thích những bức bối trong người hấn, một lúc sau hấn xong việc mới tha cho cô, hấn khoát áo choàng lụa nhìn cô toát mồ hôi đang khó nhọc ngồi dậy tìm quần áo

_Cầm lấy...

Hấn vung vào người cô một sắp tiền lớn, cô tủi nhục nhìn hấn, cô cần tiền của hấn sao? Hấn xem cô chỉ đáng như vậy sao? Thật khiến cô đau lòng quá nhưng biết nói làm sao được cô chỉ là người mua vui nhỏ bé của hấn

Phạm Khiết Thần bắt đầu một ngày làm việc mới, hấn đến tập đoàn làm việc từ sớm, Tịch Hạ Di có việc cần gặp hấn nên mới đến tập đoàn tìm hấn

_Phạm chủ tịch, có hồ ly nhỏ đến tìm ạ

Phiến Đông cúi đầu thông báo, hấn chớp mắt không biết hồ ly nhỏ là người nào

_Là ai?

_Thưa là Tịch Hạ Di ạ

_Cho vào.

Hấn nhìn thấy cô, cô nhìn thấy hấn ba giây không nói chỉ biết nhìn nhau, cô là đang nhớ về những chuyện hấn ức hiếp cô, còn hấn là đang nghĩ đến dáng vẻ ngốc nghếch của cô sao mà cuống hút quá hấn không thể tìm được cảm giác này ở người phụ nữ nào khác, dạo này đêm nào hấn cũng muốn có cô suy nghĩ chỉ muốn chiếm hữu mãi mãi

_Có chuyện gì?

Hấn nhú mày khó chịu hỏi, nhìn thấy cô là cả người bắt đầu khó kiểm soát

_Phạm chủ tịch...tôi muốn về nhà thăm gia đình tôi, chỉ một ngày thôi

Tịch Hạ Di sợ hấn không đồng ý, cô vội vã ngồi dưới sàn ôm chân hấn tha thiết cầu xin, nhìn đôi mắt long lanh giàn dụa nước mắt của cô hấn không nói gì cả, im lặng nhìn cô rất lâu, mãi một lúc sau mới chịu gật đầu đồng ý, tuy là đồng ý nhưng trên nét mặt vẫn là mây mù bao quanh

_Còn đây là số tiền hôm qua...

Cô chạy đi, hắt nhìn mớ tiền cô đặt trên bàn trong lòng có chút cảm giác xót nha nhưng với bản chất lạnh lùng thì lúc nào cũng tỏ vẻ bất cần

...

Tịch Hạ về nhà mình cùng mẹ anh trai và chị dâu ăn cơm thì hạnh phúc lắm, cô nhớ nhà nhớ mọi người ở nhà lúc nào cũng bình yên hơn là ở cùng với hắt, suốt ngày khô khốc trong nhà lại chỉ có hai người, rảnh rồi thì sẽ lười cô ra vận động không biết chán.

Cô ăn cơm trò chuyện với gia đình xong thì ra ngoài tản bộ cho khuây khoả, cô vẫn giữ tâm sự buồn về hắt trong lòng mà không dám nói cho ai biết, cô quá đau khổ vì không biết làm sao để hắt buông tha cho cô, cô hối hận vì hôm ấy đã cầu xin hắt để rồi hắt giữ chặt cô không chịu buông

_Tiểu Di....

_Anh Vỹ Nhân...

Cô vẫy tay với người đang ông đang bước về phía cô, anh là người bạn thân từ bé của cô, cô rất ngưỡng mộ anh từ lâu đã rất thích anh nhưng anh đã có người yêu nên từ đó cô chỉ biết giữ cảm xúc trong lòng. Vỹ Nhân đến gần nắm lấy đôi bàn tay gầy yếu, nhìn vào hai hốc mắt thất thần, anh biết cô đang giấu tâm sự và anh muốn biết cô đã gặp chuyện gì đau buồn.

Tiếp theo: Chap 18 Châm dẫu vào lửa

By Thuytinh103

18. Chương 18: Châm Dầu Vào Lửa

_Tiểu Di em có tâm sự phải không? Nói cho anh nghe đi, em không giấu được anh đâu chúng ta lớn lên bên nhau từ bé mà...

Vỹ Nhân áp tay trên khuôn mặt lo âu, anh nhẹ nhàng ân cần, biết là cô có tâm sự vì từ nhỏ đến lớn bao nhiêu chuyện vui buồn đều là anh cùng cô trải qua nên anh hiểu rất rõ

_Em...em không có....

Tịch Hạ Di không thể nói ra, cô không thể tâm sự cùng anh được nữa, cô bây giờ không còn hồn nhiên như lúc trước nên không muốn tâm sự u khuất làm ảnh hưởng anh càng không dám để tình cảm đơn phương trôi chảy được

_Nói đi đừng giấu anh, anh không có quan trọng chuyện lúc trước em thích anh đâu, cứ tâm sự với anh như bạn là được, chúng ta lớn lên bên nhau mà có mấy chuyện này chẳng lẽ không cùng nhau bày tỏ được sao?

_Thích anh ta sao?

Phiến Tây và Phiến Đông đang vui vẻ cùng nhau trong bụi cây gần đó vô tình nghe được thì bất ngờ nhìn nhau, do là hai tên này có tình cảm với nhau nên cùng nhau ra ngoài giải toả, lại thích không khí khoáng đãng nên mới ra nơi thoáng mát này

_Tịch Hạ Di thích cái tên đó? Vậy còn Phàm chủ tịch?

Phiến Đông dịu mắt nhìn cho rõ hai bàn tay ấm áp của Vỹ Nhân đang lau nước mắt trên mặt cô

_Cô ta ghê gớm quá...muốn đào mả đây mà....

Phiến Tây nghiêng ngàng tỏ thái độ tức giận, không ngờ là hôm nay gặp cô đang qua lại với người đàn ông lạ mặt

_Tiếp tục theo dõi đi

Hai tên đó cứ như là xem phim hành động, cứ làm quá mọi chuyện rồi cùng nhau rình mò người khác

_Hu hu...

Tịch Hạ Di như giọt nước tràn ly, cô uất ức quá nên oà khóc rồi ngã đầu vào vai Vỹ Nhân

Hai tên đó nhanh chóng dùng điện thoại chụp lại khoảnh khắc đó ngay và liền rồi co giò chạy về gặp hần lập công, bọn họ phóng về nơi nghỉ dưỡng của hần với tốc độ ánh sáng, vừa nhìn thấy hần lãnh đạm u tối thì cười thầm muốn châm dầu vào lửa hận Hạ Di thâm

....

_Phàm chủ tịch tôi có cái này muốn cho ngài xem

Hần đứng bên cửa sổ lớn nhìn ra ngoài trời ngấm cảnh, từng vòng khói nhả ra từ khoé môi bay lên cao, đôi

mắt sắc bén liếc xéo tên thuộc hạ của mình, thoát nhìn thôi cũng đủ biết là tin tức về cô

Phiến Đông nhanh tay đưa điện thoại cho hắn xem, còn kèm theo thuyết minh

_Chính tai tôi nghe được Tịch Hạ Di nói anh ta là người tình trong mộng của cô ta, cô ta còn tùy tiện ôm người này thân mật nữa

_Nếu Phạm chủ tịch không tin thì có thể hỏi cô ta mà....Trời ơi...tôi không thể quên ánh mắt tha thiết yêu thương của Tịch Hạ Di khi nhìn anh chàng đó...quá gọi tình mà chưa bao giờ ở bên Phạm chủ tịch cô ta như thế

Phiến Đông và Phiến Tây cứ thế châm dầu vào lửa, khỏi phải nói gương mặt của hắn đã xám xịt đến thế nào, bây giờ cô mà rơi vào tay hắn chắc chắn chỉ có đường chết

Vừa lúc Tịch Hạ Di về đến, vì hắn không cho phép cô về thăm gia đình quá lâu nên cô phải tranh thủ về sớm, và cô không hề hay biết hai tên thuộc hạ của hắn đang nói xấu cô

_Tịch Hạ Di...anh chàng vừa rồi có phải là người cô thầm thương trộm nhớ không?

Phiến Tây vừa nhìn thấy cô đã hỏi ngay, câu hỏi hơi bất ngờ nhưng cô ngại gì không dám trả lời chứ, đó là tình cảm một thời của cô mà

_Thì đã sao? Đó là chuyện riêng của tôi mà?

Cô vô tư trả lời, vì với cô Vỹ Nhân là mối tình đẹp nhất và đáng trân trọng nhất của cô, cũng do hắn đứng cách cô một khoảng xa lại khuất bởi căn phòng nên cô không nhìn thấy hắn và vô tư trả lời.

_Đấy...đấy đã thừa nhận rồi...

_Xoảng....

Phạm Khiết Thần vừa nhìn thấy cô đã điên tiết đập mạnh cửa ra vào, cánh cửa bật ra rơi luôn xuống sàn đồ vỡ tạo nên tiếng vang lớn làm cô giật mình thót tim, đôi mắt chim ưng phóng cái nhìn nổi đầy tia máu bao quanh cô

_Cút hết ra ngoài...

Hắn gào lớn đe dọa, cả cô và hai tên thuộc hạ của hắn đều sợ hãi lùi thối bỏ đi

_Cô ở lại, ai cho phép cô đi?

Phạm Khiết Thần kéo tay cô lại, cô loạng choạng ngã xuống đất, hắn đã quen việc thô bạo cho nên làm cô lúc nào cũng có cảm giác rất khó thở

_ây da...

_Nói xem tên đó là ai?

Hắn kéo tay cô đứng dậy, hắn dồn cô vào tường rồi cáo buộc cô bằng ánh mắt sát khí, tâm trạng tồi tệ chỉ muốn dìm cô dưới đáy sông, cô nuốt nước bọt nghẹn ngào, rụt rè sắp khóc

_Vỹ Nhân là bạn từ nhỏ của tôi

_Cô thích tên đó?

Hắn đợi câu trả lời của cô, nếu sai một ly sẽ đi một dặm, nếu cô làm trái ý hắn thì xem như bão tố phong ba đổ xuống đầu cô, trong hai con người đen nháy là sự bao phủ hậm hực hận không thể tàn sát những kẻ đến gần cô, hắn sắp mất kiên nhẫn với cô rồi

_Anh Vỹ Nhân là mối tình đầu của tôi, suốt đời cũng không quên

Cô đáp lại hắn bằng ánh mắt tha thiết và kiên quyết bảo vệ tình yêu của mình, cô không bao giờ quên đó là một kỷ niệm đẹp khó phai, dù sợ hãi cỡ nào cũng không thể che giấu mối tình ngọt ngào của cô biết là cô chỉ đơn phương Vỹ Nhân

_Cô....

Phạm Khiết Thần giơ tay lên cao như sắp đánh cô, cô nghe lồng ngực thắt lại sắp không thở nổi, hắn muốn xuống tay với cô sao? Cô đã nói gì sai...hay chính vì bản thân hắn đang lo sợ câu trả lời của cô khi mà từ trước đến giờ với hắn chẳng có gì đáng sợ cả và bây giờ việc cô giữ một người khác trong lòng cứ như vết ghim lớn trong ngực hắn, cô khiến tâm trạng hắn trở nên tồi tệ, có một loại cảm giác rất lạ, lần đầu tiên hắn sợ hãi trong lòng, sợ câu trả lời chua chát của cô, trước giờ boss lớn hô mưa gọi gió như hắn chưa hề phải lo lắng cái gì cả, lần này rất bức xúc.

_Đánh...đánh tôi sao....

Cô ngẩn mặt nhìn hắn, hai bàn tay run rẩy đang nắm bàn tay đầy lực của hắn, gương mặt tái nhợt mất sức sống, hai mắt long lanh ngập tràn đau thương, trong lòng bất an hoảng loạn, có phải cô còn ở gần con người này thì hắn sẽ xuống tay với cô, đôi bàn tay nhỏ bé của cô làm sao có thể chống đối được đây?

Tiếp theo: Chap 19 Nghiêm cấm tất cả

By Thuytinh103

19. Chương 19: Nghiêm Cấm Tất Cả

_Nếu đánh tôi mà Phạm chủ tịch bớt giận...vậy đánh đi

Tịch Hạ Di chớp mắt ngược nhìn người trước mặt, trên mặt là cả một tâm trạng phức tạp, ánh mắt cương quyết của cô xoáy vào tâm can hắn

_Thách thức à?

Hắn nghiêng rặng hỏi lại, cảm giác tức giận đến phát hỏa ngập tràn, trên gương mặt còn có biểu cảm đáng thương, hắn không phải loại đàn ông thích dùng vũ lực, làm Sao hắn đánh cô được chỉ là chỉ mỗi khi nghĩ đến cô bên cạnh người khác là bực bội ghê gớm muốn tàn sát...tàn sát mà thôi

_Tôi cấm cô qua lại với người đàn ông khác, ngay cả nhìn một cái cũng không được, tôi sẽ xoá sổ thằng đó cho cô xem

Phạm Khiết Thần hất tay cô ra xa, cô lần nữa ngã xuống đất run sợ, cô không ngờ hắn ngang tàn đến vậy, bây giờ chuyện cô thích ai hắn cũng muốn quảng lý luôn

_Đừng mà...anh Vỹ Nhân không có lỗi...là do tôi đơn phương anh ấy thôi...xin Phạm chủ tịch tha cho anh ấy...huhu...

Cô ôm chân hắn cầu xin, hắn nhìn thấy cô vì người đàn ông khác quy lụy vang xin càng khó chịu hơn, lồng ngực muốn nổ tung vì tức, sao cô gái bé nhỏ như cô lại không biết thân biết phận đến vậy, khó khăn lắm hắn mới để ý một người vậy mà cô lại thích chống đối

_Cầu xin cho tên đó sao?

Hắn cúi người nhìn cô ôm chặt chân hắn vang xin, với con người bá đạo có sức chiếm hữu ghê gớm như hắn làm sao có thể chấp nhận việc cô giữ người khác trong tim được, không thể chấp nhận

_Nếu cô còn giữ hình bóng tên đó thì tôi sẽ cho người xử tên đó ngay bây giờ, có muốn nhìn thấy cảnh đó không?

Lần này hẳn không phải đe dọa cô mà hẳn nói thì sẽ làm thật, từ sâu trong thần thái mắt kiểm soát bản thân là lửa rực không nguội giận và có thể sang bằng tất cả

_Là do tôi không tốt, tôi sai rồi...tôi và anh Vỹ Nhân không có gì cả... huhu...bây giờ không sau này cũng vậy...Không bao giờ gặp lại nhau nữa...huhu

_Nếu có bất kỳ người đang ông nào tiếp xúc với cô thì cô tự biết hậu quả của mình đi, đừng có lộn xộn ở đây

_Huhu....

Cô âm ức quá chỉ biết nghẹn ngào khóc, ngay cả việc cô thích ai hay tiếp xúc với ai đều bị hẳn giám sát quản thúc, cô thường tự hỏi bản thân chắc do kiếp trước ăn ở không tốt nên kiếp này mới gặp cái tên hung thần có tính cường quyền áp bức cao đến vậy, đúng là số cô khổ

_Nói là cô chỉ thuộc về một mình Phàm Khiết Thần, và chỉ được giữ hình bóng tôi trong lòng

_Cái gì?

Cô ngây ngốc lắc đầu, hẳn quá là tàn ác, đây không phải là đang ghen tức hay sao? Hẳn có cảm giác như vậy với cô từ bao giờ? Vì hẳn dọa cô mà cô sợ hãi khóc ngất như thế

_Không chịu nói à?

Phàm Khiết Thần ngồi xuống sàn đưa tay vào tóc cô, hẳn là người sống khuôn khổ u ám và tẻ nhạt từ ngày cô đến cô làm cảm xúc hẳn bị trật đường rây không còn đi theo quỹ đạo, hẳn lần đầu tiên có cảm giác lo sợ bị bỏ rơi hẳn không muốn cô đem lòng yêu kẻ khác hay là giữ người khác trong tim nếu điều đó xảy ra hẳn không bao giờ để cô yên

_Huhu...

Cô khóc đến mắt môi nhoè đi, cổ họng mẫn đắng không nói được, đây là lời nói bị ép buộc hoàn toàn không xuất phát từ tình yêu, hẳn không hiểu yêu thương là phải từ hai trái tim hay sao? Ép buộc cô nói chỉ giữ một hình bóng của hẳn đúng là quá bất nhân

_Um....

Hẳn nâng khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô lên rồi cường quyền hôn cô, hẳn cắn một cái mạnh lên môi cô để cô nhớ cô chỉ được phép thuộc về một mình hẳn, hẳn ngậm lấy cánh môi ướt át của cô rồi đẩy lưỡi tiếng sâu không để cô có thể nói ra lời nào làm hẳn giận nữa, hẳn muốn cô nhớ rõ cô chỉ có thể là của mình hẳn, chỉ có hẳn mới được toàn quyền với cô

Hôm sau, hấn đi làm đến tối mịt vẫn chưa về, cô còn nghe hấn nói là đêm nay không về nhà nhưng hấn có dặn dò là tuyệt đối cấm cô ra ngoài, cô đã bị dọa một trận nên chắc chắn không dám sai lời hấn nữa, hấn còn để Phiến Đông và Phiến Tây ở nhà canh giữ cô nữa

_Reng....

Cô đang quét dọn rèm cửa thì có điện thoại reo lên, cô lo lắng không biết có nên nghe hay không nhìn lại thì thấy số của chị dâu nên đành phải nghe

_Alô chị dâu hả?

_Tiểu Di mau về nhà gấp đi con, chị dâu con không ổn rồi...

Nghe tiếng mẹ sốt sắn bên đầu dây bên kia, cô hốt hoảng không biết chuyện gì đang xảy ra

_Chị dâu làm sao hả mẹ?

_Con mau về nhà gấp đi, chuyện này không nói qua điện thoại được

_Tít...tít...

Đầu dây bên kia gác máy, cô không biết phải tính sao, vì hấn cho người canh giữ cô còn nếu cô không về thì chị dâu đang mang thai không biết đang xảy ra chuyện gì, cô lo lắng, dù hôm nay hấn có hành hạ cô thế nào thì cô vẫn phải về nhà, gia đình cô đang gặp chuyện cô không thể yên tâm nhàn rỗi chịu sự giam lỏng của hấn được

_Phiến Đông....

Cô rụt rè đi ra cửa nơi hai tên thuộc hạ của hấn đang nói chuyện

_Chuyện gì?

_Tôi...tôi muốn về nhà, chị dâu tôi không biết xảy ra chuyện gì nữa...tôi thật sự phải về nhà gấp...hai người làm ơn giúp tôi với....

Cô nài nỉ, giờ phút này dù có chuyện gì cô cũng phải đi về nhà

_Cô bị điên à? Cô muốn chống đối với Phàm chủ tịch hả?

_Tôi không dám làm sao tôi có ý nghĩ đó chứ? Xin hai người giúp tôi với, việc gì tôi cũng làm giúp hai người hết...tôi xin hứa...tôi đi sẽ về ngay hai người chỉ cần giúp tôi giữ bí mật một tiếng thôi cũng được mà...hic...xin hai người

Cô khẩn khoản nài nỉ, trong lòng thấp thỏm hồi hộp không biết hai tên này có giúp cô không, cô đi được cũng rất sợ nhưng ở lại đây thì rất lo lắng không yên được

_1 tiếng của cô là đại họa đối với bọn tôi đó, đầu cô toàn đậu hũ hả? Qua bao nhiêu chuyện cô vẫn không biết sợ Phàm chủ tịch hay sao? Tôi mà được làm ấm giường cho Phàm thiếu hàng đêm như cô thì sẽ không bao giờ ngu ngốc chống đối, đồ có phước không biết hưởng

Phiến Đông hậm hực biểu mô, anh ta rất ghét bộ dạng ngây ngốc đáng thương khi khẩn cầu của cô

_Làm ơn giúp tôi đi, nhưng mà...Phàm chủ tịch không có thích đấu kiếm, anh từ bỏ ý định đi

_Cô???...

Phiến Đông tức lồng lộn khi nghe cô nói, anh ta giận đến nỗi không muốn giúp cô tí nào, trong khi cô vẫn nài nỉ dai dẳng mong là có thể về nhà, chỉ một tiếng thôi, cô hy vọng mọi thứ sẽ ổn.

Tiếp theo: Chap 20 Lá gan không nhỏ

By Thuytinh103

20. Chương 20: Lá Gan Không Nhỏ

_Để cô ta đi đi...

Phiến Tây võ mông nói nhỏ với Phiến Đông mà cái tên Phiến Đông này thì không bao giờ cãi lời Phiến Tây, cho nên gật đầu đồng ý ngay

_Cô có một tiếng....

Tịch Hạ Di chưa nghe hết câu đã cắm đầu cắm cổ chạy đi, cứ đi đi rồi tính sau, cô sẽ tranh thủ một tiếng ngắn ngủi quý báu này.

_Tại sao bao che cho cô ta vậy hả? Anh còn không biết tính khí của Phàm chủ tịch sao? Muốn chết cả lũ hả?

Phiến Đông tuy đồng ý nhưng rất lo sợ, cứ mỗi lần nghĩ đến lúc hấn nổi trận lôi đình là run như cầy sấy

_Tôi muốn cho cô ta đi sau đó gọi điện báo cho Phàm chủ tịch biết, để cô ta bị Phàm chủ tịch cho một trận rồi biến khỏi đây luôn, tôi vừa nhận số tiền lớn của mỹ nữ cuối phố tôi hứa sẽ giới thiệu với Phàm chủ tịch nhưng trước tiên phải tống Tịch Hạ Di đi đã, tôi đâu có muốn giúp cô ta vớ vẩn

Phiến Tây bày ra kế hoạch hoành hảo của mình sau đó đúng như dự định của mình hấn ra gọi cho Phàm Khiết Thần thông báo

_Ha ha...chúng ta sắp có kịch hay xem rồi

....

Tịch Hạ Di hồi hả chạy về nhà, khi về đến nơi cô mới ngỡ ngàng vì trong nhà yên ắng như không có chuyện gì xảy ra

_Tiểu Di của chúng ta về rồi

_Chị dâu...Không phải mẹ nói chị...

Chị dâu cô vui vẻ ra đón, trông vẻ mặt không giống là đang xảy ra chuyện. Riêng cô, đang mang tâm trạng lo lắng nên chẳng cười nói, cô khó hiểu cangu thẳng nhìn mọi người

_Mẹ nói lúc nào chứ hả?...

_Tiểu Di à....Vỹ nhân vừa cãi nhau với người yêu, em cùng nó ra ngoài đi dạo biển đi, tâm trạng nó đang rất bất ổn

Vi Nhi kéo tay cô ra ngoài rồi bắt cô leo lên xe cùng Vỹ Nhân ra ngoài, đây là kế hoạch của cả gia đình cô, vì họ biết cô rất thích Vỹ Nhân mà đợi mãi mới có cơ hội như ngày hôm nay, Vỹ Nhân vốn là em trai của Vy Nhi nên cô rất muốn em trai mình lấy Hạ Di làm vợ

_Trời ơi...chuyện này không được đâu...

Tịch Hạ Di thở dài, tâm trạng bất ổn rất sợ cô sợ nếu hấn phát hiện sẽ không để yên cho cô, từ hôm xảy ra chuyện cô không dám chọc giận hấn lần nào nữa

_Sao lại không được? Đi chơi vui về nha...

Chưa gì mà chị dâu đã đẩy cô về phía Võ Nhân, cô không muốn đi cũng bị kéo đi, cô thấp thỏm đành liếc một phen, rồi thầm cầu nguyện cho bản thân

_Hy vọng là không sao, mình đi nhanh rồi kiếm cơ chạy về chắc là kịp

Cô cùng Võ Nhân đi dạo ra biển, biển đêm lãng mạn và đẹp lắm không khí thơ mộng nhưng lòng cô thì không thơ mộng chút nào, cô luôn liên tưởng đến giây phút bị hãm bắt gặp, lúc đó không biết sẽ ra sao

_Anh đau lòng lắm Tiểu Di à, sao cô ấy đối xử với anh như vậy?

Võ Nhân buồn bã tâm sự với cô, cả hai cùng ngồi trên mỏm đá gần bờ sông cứ thế nhấp nhô đánh vào bờ

_Anh Võ Nhân anh đừng buồn nữa mà...

_Tiểu Di à...hay là em làm người yêu anh lúc này đi, hãy giúp anh quên đi cô ấy

Võ Nhân khoát tay qua vai cô, trong lúc buồn nhất anh cần một bờ vai để sẻ chia

_Em đồng ý đúng không?

Võ Nhân bất ngờ hôn trên tóc cô, cô trở mặt giật mình, cảm giác cô từng mơ ước bấy giờ đạt được hoàn toàn không giống nhau, cảm giác này không còn giống như lúc cô còn xem anh là mối tình đầu nữa, cô rộn người không thích nụ hôn này không giống với nụ hôn của hắn tuy là mạnh bạo cuồng dã nhưng làm cô nhớ mãi

_Võ Nhân à em...

Cô vội đẩy Võ Nhân ra xa, cô chưa kịp nói thì ánh mắt nhìn xa xăm trong màn đêm vô tận bất ngờ nhìn thấy một người từ xa bước đến, cô to mắt đến kinh hãi vì người đó không ai khác chính là Phạm Khiết Thần, ác quỷ của cuộc đời cô

_Phạm...Phạm chủ tịch?

Cô hốt hoảng không biết làm sao, miệng mồm đã bắt đầu lắp bắp nói không ra hơi, tay chân thì run rẩy bủn rủn, cô sợ quá vội vã đứng dậy

_Cô dám để người đàn ông khác hôn mình?

Phạm Khiết Thần ngẩn mặt đưa cặp mắt đen tối hướng về phía cô bằng tất cả phần nộ, ngập trong máu huyết nóng nảy là toàn bộ hình ảnh cô ngọt ngào bên người khác, hắn đã nói nếu còn nhìn thấy sẽ thủ tiêu người đang ông bên cạnh cô và hắn không nói đùa, bàn tay thô bạo sờ vào túi quần chuẩn bị rút súng bắng về phía trước

_Đừng mà...

Tịch Hạ Di thét lớn kinh hãi, cô lắc đầu gương mặt trắng bệch yếu ớt can ngăn, cô biết trước nếu hắn phát hiện hậu quả sẽ rất khủng khiếp, chỉ là cái cách hắn ép buộc cô quá nhấn tâm mỗi lần chứng kiến nó đều như một nỗi ám ảnh trong cô

_Chết tiệt....

Phạm Khiết Thần nhận ra lúc đến đây hắn không mang theo súng, nhưng không sao trong túi quần vẫn có dao bấm nhỏ, hắn bật lưỡi dao sắc nhọn ra khỏi vỏ bọc, lạnh lùng tàn nhẫn phóng về phía trước, mũi dao rạch trên mặt Võ Nhân một đường dài chảy máu

_Anh Võ Nhân...

Tịch Hạ Di có ý đón nhận mũi dao ấy, nào ngờ trông lúc vội vã cô bị trượt chân cả thân người mất thăng bằng ngã ra phía sau rơi xuống biển

_Tịch Hạ Di...

Hắn gọi tên cô, bực tức ảm đạm rồi lao xuống biển tìm cô, Võ Nhân cũng lo lắng không kém nhưng không thể nhảy xuống vì bị hai thuộc hạ của hắn giữ lấy

...

Phạm Khiết Thần đưa cô lên bờ, hắn đưa cô vào một căn phòng trong resort của hắn...Hắn thay quần áo cho cô, do là sợ quá cùng lúc bị rơi xuống biển nên đến tận bây giờ cô vẫn chưa tỉnh dậy, hắn kiên nhẫn đợi cô dậy sau đó sẽ hỏi tội cô sau...hắn đang giận lắm nhưng cố kìm chế, hắn chăm chú nhíu mày nhìn cô nằm ngủ trên say sưa trên giường, nhìn đang vẻ ngây thơ quá thế mà lá gan không hề nhỏ, còn dám qua mặt hắn cùng cái tên kia ra biển giữa đêm hôm

_Đừng hại anh Võ Nhân...

Trong lúc mơ ngủ cô lầm nhảm miệng vẫn gọi tên Võ Nhân

_Phạm chủ tịch là người xấu xa....bại hoại...

Cô không ngừng lẩm nhẩm, hấn vòng tay thành nắm đấm lúc đang vuốt mấy sợi tóc của cô, đợi lúc cô tỉnh dậy sẽ biết thế nào là xấu xa, hấn lần này phải dạy dỗ cô kỹ lưỡng hơn mới được

Tiếp theo: Chap 21 Cá nầm trên thớt

By Thuytinh103

21. Chương 21: Cá Nầm Trên Thớt

_Tại sao lại đối xử với anh Vỹ Nhân như vậy? Tại sao lại làm anh ấy bị thương?

Tịch Hạ Di chìm sâu vào cơn ác mộng làm cho bản thân bất an, cô lẩm nhẩm, trên gương mặt có rất nhiều nếp nhăn, mồ hôi cũng không ngừng tiết ra, Phạm Khiết Thần tất nhiên không vui còn cực kỳ khó chịu, hấn kiên nhẫn đợi cô tỉnh dậy, sau đó sẽ khép lại tháng ngày cô mơ mộng đến người đàn ông khác bằng cách tàn nhẫn nhất.

Sau giấc ngủ dài, cuối cùng cô cũng tỉnh dậy, lúc nhúu mày mở mắt đã bị bản mặt của người nào đó làm cho giật mình

_Phàm...chủ tịch?

Hấn vẫn chưa có phản ứng gì với cô, cô nhìn lại váy áo trên người, đúng là resort VIP nằm cạnh biển có khác, ngay cả váy ngủ cũng là loại cao cấp đắt tiền, có điều nó mỏng quá, còn kêu gọi không kín đáo, mặc cứ như không mặc, cô ngượng quá vội lấy gối che người lại, cô biết nếu cứ thế này thì chỉ vài phút sau thế nào cô cũng bị hấn lột sạch rồi ăn thịt

_Cô dám trái lời tôi lên ra đây cùng tên đó? Đã đặt phòng chưa?

Hấn ngã người ra ghế sofa nhìn cô co ro trên giường, hấn đã hút rất nhiều thuốc, từng vòng khói tan ra tổng không teung nhưng bức tức trong lòng vẫn không tan biến được, khói thuốc làm cô khó chịu và gương mặt lạnh làm cô rất sợ, hấn ngày càng làm cô ngao ngán.

_Tôi không có....

Cô lắc đầu cãi lại, làm sao giải thích cho hấn biết đây, lúc nào cô cũng gặp nhiều chuyện quá rắc rối

_Tôi đã nói thế nào với cô? Lúc nào cũng trả lời với tôi là không có...có phải là tôi nhân nhượng với cô quá rồi phải không?

Hắn kéo cô ngồi trên đùi hắn, hắn phủ khói thuốc vào mặt cô, tay kia hắn kéo ngược váy ngủ cô lên cao

_Không phải vậy...huhu...nghe tôi nói đã

Cô nức nở khóc to, cả cơ thể run rẩy nhích tới nhích lui trên đùi hắn, làm hắn thấy rất khó chịu, cảm giác muốn đè cô xuống ngay, nhưng cố kìm chế cảm xúc để hỏi tội cô

_Hắn ta hôn cô? Còn rất gần cô....đang khiêu khích tôi hả?

Hắn dùng tay nắm chặt phần phía trước ngực cô, còn cào lên đó một đường

_Huhu...Không phải vậy đâu mà....

Cô đau nhói nắm lấy tay hắn, hắn quá thô bạo với cô rồi, rơi vào tay hắn xem như không có đường lui

_Cô tự ý bỏ đi cùng tên đó truy hoang trên biển sao?

Hắn gầm gừ bàn tay giữ trên ngực cô dùng lực nhiều hơn, đôi mắt đẹp bỗng chuyển màu đục ngầu

_Tôi đã nói là tôi không có mà.... huhu...chỉ là hiểu lầm thôi...làm ơn tha cho tôi đi, đau...đau quá...huhu...

Cô khóc nhiều hơn nhìn vết bầm trên ngực biết là hắn thật sự điên lên sẽ đáng sợ như thế nào, hắn vẫn ung dung hút thuốc còn nhả khói vào chỗ vết đỏ vừa gây ra cho cô nữa

_Giả dối loại phụ nữ không có liêm sỉ

Hắn mạnh tay xé rách váy cô, để cô lộ thể trước mặt hắn, không một chút thương tiếc còn mở máy lạnh lên nhiệt độ kinh khủng nhất, sau đó vức tàn thuốc xuống chân giẫm nát, một lực mạnh rất đáng sợ, hành động thô lỗ của hắn làm cô mất bình tĩnh, mỗi lần đối mặt đều chỉ có nước mắt mặn đắng, nỗi lòng này có ai hiểu được, khổ sở của cô chỉ biết nuốt đắng bị hắn mắng chửi

_Huhu...

Tịch Hạ Di chỉ biết khóc, mỗi lần định mở miệng giải thích đều bị hắn mắng chửi

_Tôi nói cho cô biết cô chỉ là thứ đồ chơi rẻ tiền bất cứ thằng đàn ông nào đều sử dụng được, cô là của tôi phải đợi tôi chơi chán lúc đó mới tính đến chuyện đập đi

Phạm Khiết Thần buông ra những lời độc ác nhất làm tổn thương tâm hồn cô, từ ngày bị hắn trấn giữ chưa lần nào cô bị sỉ nhục nặng nề như hôm nay

__Tôi biết tôi sai rồi...

Cô chỉ có thể nói mấy lời này để hắn nguôi giận, cô ngậm đắng nuốt cay, nén từng câu từng chữ hắn sỉ nhục cô xuống tận đáy lòng, hắn sinh ra trong gia đình vương giả việc tìm nơi mua vui đâu có khó vì thế cô hóa ra đâu là gì với hắn

__Loại phụ nữ lăng loạn dễ dãi là cô

Phạm Khiết Thần lướt mắt một lượt trên cơ thể cô rồi tiếp tục buông ra những lời khó nghe, đôi mắt liếc nhìn đó thể hiện rõ sự kinh bỉ và chà đạp, hắn nhìn cô đến không bỏ sót chỗ nào

__Đúng tôi chỉ có vậy...

Cô nói ra mà miệng chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình cho xong, trong tim như có muôn vàng mũi kim chỉ chít đâm vào đau nhót mà không làm gì được, nếu không hài lòng, hắn sẽ hủy hoại gia đình cô, cô chỉ là người mua vui cho hắn hắn muốn mắng chửi tàn nhẫn thế nào mà chả được

__Vậy thì thể hiện sự dâm dăng của cô đi

Hắn đẩy cô ra rồi đứng dậy, trong lòng không cam tâm nghĩ về cảnh tượng người đàn ông khác hôn lên tóc cô, vừa nghĩ thôi đã muốn hành hạ cô đến khi nào vừa lòng thì thôi

__Hử....

Cô không biết hắn muốn cô làm gì cho vừa lòng hắn đây, cô mặt mày lấm lem, hai tay cố gắng che đậy cơ thể bị phơi bày, tủi thân đau khổ không biết phải làm sao cho vừa ý hắn

__Đừng để tôi lặp lại

Hắn ghì đầu cô sát vào hắn, cô sợ quá dùng tay chống trên ngực áo hắn, cô dụi nước mắt vẫn chỉ biết tro mắt nhìn hắn

__Tôi không muốn, xin Phạm chủ tịch đừng làm chuyện xấu xa với tôi, mỗi lần như thế tôi thấy rất mệt...huhu

Tịch Hạ Di hươ tay lấy cái chăn trên giường, cô vội vã quấn quanh người, ánh mắt tránh cái nhìn sát khí của hắn

_Cô có quyền lên tiếng sao hả?

Hắn giờ nắm đấm lên cao đấm mạnh vào tường, cô sợ quá rút người vào chăn

_Huhu...tôi không dám...tôi chỉ là nói chuyện thôi mà, Phàm chủ tịch chưa bao giờ biết lắng nghe à?

_Câm miệng....

Hắn điên tiết quăng cái gối xuống giường, hắn giận thật rồi rất giận, sao hắn nói một câu là cô đáp trả một câu, cô như muốn moi tận tâm can hắn sự tức giận ngồng cuồng vậy

_Huhu...

_Nín khóc ngay cho tôi

Hắn ghét nước mắt nhạt nhoà của cô, nó là thứ ngăn cản cảm xúc của hắn, hắn bây giờ chỉ muốn đem cô ra hành hạ thôi vì thế cô càng khóc càng làm hắn bức tức

Tiếp theo: Chap 22 Cảm giác nói ra hết

By Thuytinh103

22. Chương 22: Cảm Giác Nói Ra Hết

Phàm Khiết Thần nhúu mày đen tối, đôi mắt luôn hướng về cô gái đang sợ hãi run rẩy trong chăn, hắn mặc sức bắt nạt cô, một câu một chữ của cô hắn đều không muốn nghe vì hắn đang bị cơn giận che mắt, hắn không thể quên hình ảnh cái tên kia gần gũi cô được

_Mau ra đây...có nghe không?

Hắn mạnh tay giật cái chăn trên người cô nhưng không được, hôm nay cô cương quyết chống đối hắn, làm hắn càng nung nấu ý nghĩ xấu xa với cô, hắn như mãnh thú cuồng bạo trước mặt cô, mọi hành động chỉ dọa cô sợ hãi

_Mới ở bên thằng đó có vài phút đã bắt đầu muốn chống đối tôi rồi à?

Hắn lãnh khốc cởi áo sơ mi trong hạm hực từng ngón tay như muốn xé rách cái áo, mạnh tay kéo khoá

quần xuống rồi đến gần cô, hấn hung ác đưa cái vật kinh khủng kia vào đùi non của cô

_Không...

Cô sợ quá đẩy hấn ra, hấn càng hung hăng kề sát cô, trong đầu luôn gào thét nhất định phải cho cô biết tay, cường quyền trối buột cô bằng sát khí điên cuồng

_Muốn sao đây?

Hấn tàn ác kéo tay cô về phía cái vật kinh khủng kia, cô vùng vẫy một hai không nghe theo

_Biến thái....tôi không muốn huhu...

Tịch Hạ Di ôm ẩm ứ đã lâu, Cô không thể chịu nổi cái tính ngông cuồng của hấn, sâu trong đôi mắt là tâm trạng ngổn ngang đau khổ, giữa cô và hấn không thể nào dung hoà được suy nghĩ về nhau

_Việc của cô là phải phục vụ tôi...

Hấn nói xong bá đạo gượng ép cô sát về phía hấn, bàn tay to giữ chặt sai gáy cô kéo về phía mình, hấn hôn cô đồng thời vật nào đó cũng có cơ hội gần ở giữa hai đùi cô hơn, hai tay còn bị hấn giữ chặt, cô mất thăng bằng ngã người về sau

_Ừm...

Hấn ôm cô, cuồng dã hôn cô, lần nào cũng vậy, hai cánh môi cô rã rời sưng lên, hấn hôn cô rất mạnh bạo, cánh môi yếu ớt bị xâm chiếm không thể nào tự chủ rút ra được, chỉ có hấn là có thể điều khiển, hết hôn đến cắn, đầu lưỡi đẩy sâu vào khoan miệng làm cô hụt hơi

_Đừng...

Cô cố gắng hết sức đẩy hấn ra, kết quả vùng vẫy một lúc cô ngã bật ngửa ra sau, tay đập vào cạnh tủ đồng thời làm rơi cái đèn để bàn, tay cô bị kéo một đường chảy máu

_A....huhu...

Cô ôm cánh tay đầy máu ghê sợ nhìn hấn ánh mắt hốt hoảng, trong cô bây giờ hấn là điều làm cô ngao ngán nhất

_Đừng động vào tôi...huhu...tôi đã nói là tôi không có làm gì sai hết, tôi và anh Vỹ Nhân hoàng toàn trong

sạch, anh Vỹ Nhân là mối tình đầu của tôi thì đã sao? Đó là tình yêu trong sáng của tôi mà giữa chúng tôi lúc nào cũng có rất nhiều kỷ niệm đẹp...huhu...nhưng bây giờ tôi đã không còn trong sạch nữa thử hỏi tôi có dám bước đến với anh ấy không chứ? Phàm chủ tịch...ngài sống sung sướng từ nhỏ, hô mưa gọi gió trong tầm tay sao phải nhắm đến tôi hành hạ? Tôi đâu có dặt tội với ngài? Là do ngài không biết lắng nghe mà suốt ngày chỉ biết cường quyền bắt người khác nghe theo cho nên đến bây giờ vẫn không hòa hợp được với ai hết...huhu...ngài còn dùng lời lẽ nặng nề sỉ vả tôi nữa...đúng vậy là do tôi nghèo nàn bần tiện...chỉ có thể là đồ chơi của người khác...huhu

Cô khóc rất nhiều, hai con mắt sưng to ngập nước, hần có chút khó chịu trong lòng, hần nghiêng răng nghiêng lợi thở dài nghĩ ngợi cô gái bé nhỏ này có sức hấp dẫn quá, ngày này tháng nọ qua đi càng ngày cô càng chiếm phần lớn trong tâm trí hần, từ cái nhíu mày nhỏ nhất đến nước mắt lăn dài của cô đều như con dao cứa vào tim hần

_Nín đi...

Hần quát cô, hần bồng cô lên, ôm chặt cô trong ngực không cho rời đi, hần lấy áo sơ mi của mình mặc cho cô rồi chậm rãi cài từng cúc áo chứ không cưỡng dâm như lúc cởi nó ra

_Huhu...

Cô ảm ức quá khóc mãi chưa chịu nín, vì uất ức quá lớn, vừa lúc này hần đã sỉ nhục cô rất nặng nề

_Tôi đã nói là ngậm miệng lại

Hần tiếp tục đen tối nhìn cô, không lúc nào là dịu nhẹ với cô cả, cô len lén liếc nhìn hần, cổ họng vẫn nghẹn cứng nên ảm ức khóc, nước mắt ngập tràn trên khuôn mặt, như đứa trẻ giận dỗi, hai mắt cô đỏ hoe oan ức, hận người nào đó quá nhẫn tâm, Cô chỉ biết khóc để giải tỏa nỗi buồn khủng khiếp

_huhu...

_Là vì tôi ghen...

Hần thét lớn, hần đặt cô xuống giường rồi cúi người áp sát cô, khoe môi vừa phả ra giọng nói mạnh mẽ tiếp nối là ánh mắt cương nghị khẳng định, thật sự rất ghen tức, không hiểu từ lúc nào hần có cảm giác rất mãnh liệt với cô đều là xuất phát từ trái tim, một loại tình cảm rất khó chịu chỉ muốn chiếm hữu thật lớn, cô ngỡ ngàng nhìn người đang ông trước ngực, từ ác quỷ địa ngục vì một câu nói đã thay đổi hình tượng, hần đắm chiêu nhìn cô, ánh mắt quyền rũ như thiên thần, gương mặt đẹp không góc chết đến cơ thể cùng đường cong đẹp tuyệt mỹ, hần đem thân thái dịu nhẹ hiếm hoi

ra đối đãi với cô, cô ngẩn ngơ chỉ biết vươn mắt nhìn hần. Hần nói với cô là hần đang ghen, cô không hề nghe lầm, lồng ngực phập phồng có cảm giác rất lạ, cảm xúc bây giờ lạ lắm cả hần và cô, hần không nghĩ bản thân sẽ vì một người mà nhượng bộ đâu thể mà với cô hần lại mềm lòng

_Rất ghen...tôi không muốn có bất kỳ thằng đàn ông nào đến gần em, động chạm em, nhìn một cái cũng không được...tôi không cho phép...rõ chưa?

Hắn ngồi xuống cạnh cô, hắn ôm eo cô nhấc cô lên đùi hắn. Hắn ôm cô trong ngực từ từ sơ cứu vết thương ở tay cô, đó là vết thương nặng, rất sâu

_Tôi...

Cô nhúc nhích...muốn rời khỏi đùi hắn, ở tư thế này cô thấy bất tiện quá, càng không muốn dục vọng vừa kìm xuống của hắn trỗi dậy hành hạ cô, vì cô mà hắn ghen, cô nghe tim đập rất mạnh, còn rất hoảng hốt, hắn chẳng phải chỉ muốn cô phóng túng trên giường thôi hay sao? Bây giờ còn ghen tuông làm gì? Trong lòng hắn cô có vị trí gì đây? Câu hỏi ngổn ngang làm cô giật mình

Tiếp theo: Chap 23 Không có trái tim

By Thuytinh103

23. Chương 23: Không Có Trái Tim

Phạm Khiết Thần ôm chặt cô trong ngực, nếu được còn rất muốn đem cô hòa vào cơ thể để giữ bên cạnh mãi mãi, chỉ tiếc không thể làm vậy, mỗi lần để cô rời ra đều rất ghét nghĩ ngợi sợ cô cười nói vui vẻ với người khác, hắn dùng thuốc bôi vết thương cho cô khỏe miệng nhếch lên dặn dò, một giọng điệu đã giảm đi phần nào bức tức

_Bất luận có chuyện gì cũng không được nghĩ đến người đàn ông khác, tốt nhất nên tránh xa tất cả

Hắn chậm rãi nhắc nhở, cô nuốt nước bọt trấn an bản thân, ác quỷ này ghê gớm quá còn có tính sở hữu chiếm đoạt cao nữa, ngay cả cô nhìn người khác một cái cũng không được, sau này cô biết sống sao với hắn đây

_Hay em chê tôi già?

Hắn kề sát bên tai cô thì thầm, cô chớp hàng mi dài nhìn hắn, đúng là vậy mà, cô mới 18 còn hắn đã 33, nhưng so với những người đàn ông cô gặp thì không ai qua được hắn, hắn rất trẻ còn rất đẹp trai hắn là nam thần được săn đón mà

_Không có....

Cô lắc đầu xua tay, cô chớp mắt hồi hộp khi bị hắn nhìn thẳng vào mắt, cô nhận ra một điều tốt nhất là

không nên chọc ghẹo con thú hoang như hấn, lúc hấn giận lên thì rất đáng sợ, bá đạo cường quyền còn ngang tàn, mà lúc ôn nhi cũng thật là khủng khiếp, mỗi một câu một chữ đều làm cô rợn người

_Oaaaa....

Tịch Hạ Di mệt mỏi ngáp dài ngáp ngắn, đôi mắt trĩu nặng toát lên vẻ bơ phờ nhưng không dám tự chủ đứng lên rời khỏi vòng tay hấn, vì cô nghĩ hấn phải ăn cô một trận tơi bời hoa lá sau đó mới để cô yên

_Một lát à?

Hấn nâng cầm cô lên, mảy kiếm chau lại dò xét biểu cảm của cô, đôi mắt lúc nào cũng sắc bén nhìn cô

_Ừm...

Cô nhỏ giọng, đầu gật gật, hàng mi chớp nhẹ làm mấy giọt nước mắt rơi xuống khuôn ngực hấn, trông cô đáng thương quá, hấn vuốt tóc cô để cô ngồi trên giường, sau đó rời đi và không quên khóa cửa phòng bằng mã số riêng, nếu cô muốn nghỉ ngơi vậy cứ mặc sức, tuyệt đối không được nữa bước ra khỏi phòng

Nói tới nói lui, cuối cùng hấn nhốt cô trong nhà, bắt cô một mình ở nhà mà không cho cô đi đâu hết, cô tự dưng bị giam lỏng vô cớ như thế

Tịch Hạ Di ngồi trong phòng khóc suốt, cô bị giam lỏng nên cảm thấy rất sợ, còn thấy rất cô đơn vì bị cô lập, suốt ngày một mình với căn phòng lặng thinh.

Bên ngoài có một cuộc điện thoại gọi đi

_Thưa Phàm chủ tịch, Tịch tiểu thư cứ khóc suốt không chịu nín, đã vậy còn không chịu ăn không uống

_Tại sao?

Hấn khó chịu giọng nói lạnh lẽo qua điện thoại, dạo này ở Tập đoàn nhiều việc quá, bao nhiêu chuyện cần giải quyết hấn không có thời gian trực tiếp về nhà cho nên cô muốn ương bướng tiếp tục chống đối hấn, hấn đã suy nghĩ như vậy. Vừa nghe cô muốn về nhà là hình ảnh cô cùng Vỹ Nhân vui cười lại hiện lên trong đầu hấn

_Tịch Hạ Di nói cô ta muốn về nhà, cô ta nói là....

_Ừp....

Tịch Hạ Di thừa cơ hội Phiến Đông mở cửa phòng, cô lao đến giật điện thoại trên tay Phiến Đông cô nhanh chóng nói như sợ sau này không được nói...

_Phàm chủ tịch...ngài không có gia đình hay sao? Ngài xa gia đình đã lâu không về thăm thì không nhớ hay sao? Vì ngài không có trái tim, là loại vô cảm còn tôi tôi cần gia đình cần mỗi ngày nhìn thấy họ vui vẻ, ngài thì không bao giờ biết được vui vẻ thì tâm trạng tốt cỡ nào đâu, ngài lúc nào cũng u ám khó chịu tôi không thể nào hoà hợp với cái xấu xa đó...ngài không có quyền cảm đoán tôi....vô lý...tôi muốn về nhà....

_Cô muốn chết hả? Dám ăn nói mạo phạm kiểu đó? Phàm chủ tịch ghét nhất là ai nhắc đến gia đình

Phiến Đông giật điện thoại lại, nhưng những lời đó đã lọt đầy lỗ tai hắn rồi

_Nhưng mà ngày mai là ngày....

_Câm miệng...Không cần nói, cứ để cô ta về....

Phiến Đông bị boss lớn bảo im miệng thì liền không nói nữa, hắn cúp máy rồi tiện tay gỡ quyển lịch trên bàn ra xem...hắn bỏ nó vào sọt rác rồi thở dài một cái, sâu trong thâm tâm khó hiểu vẫn chưa từng chia sẻ cùng ai, về u ám này mãi mãi ngự trị ngày càng biến hắn trở thành con người nhạt nhẽo u khuất.

Tịch Hạ Di được về nhà thì vui khỏi nói, lần nào cũng thế, gia đình vẫn là nơi bình yên nhất, không khí tốt hơn hẳn so với ở cùng nhà với hắn, ngọt ngào đến không thở nổi, tự do vốn có cũng bị quở thúc

_Tiểu Di....em có nhớ ngày mai là ngày gì không đó?

Vi Nhi thấy cô một mình loay hoay tìm cái gì đó trên bàn thì đến vỗ vai bắt chuyện

_Em nhớ chứ, mai là sinh nhật của anh Vỹ Nhân

Hạ Di cười tươi, năm nào cũng vậy cô chưa bao giờ quên ngày sinh nhật của người mình thích

_Vậy mai chị sắp xếp cho hai đứa đi chơi nha? Thích không?

Vi Nhi lúc nào cũng trông ngóng ngày em trai mình lấy cô làm vợ, từ ngày Vỹ Nhân chia tay người yêu, cô lại càng cố gắng vun đắp cho cả hai

_Em không đi đâu, ngày mai mẹ muốn ăn bánh bột lọc, em hứa là làm cho mẹ ăn rồi

Cô lảng sang chuyện khác, cô không muốn bản thân tự tìm thêm phiền phức, tốt nhất tình cảm đơn phương đã qua cứ để nó qua đi

_Ngốc quá...cứ đi đi, có chị ở nhà mà, để chị làm...

_Không được...

Tịch Hạ Di thét lớn làm Vi Nhi giật mình nhìn cô bằng con mắt khó hiểu

_Phàm chủ tịch đã nói nếu mình còn tiếp xúc với anh Vỹ Nhân nữa thì sẽ không dễ yên, hắn ta hung ác như vậy...hic...vừa nghĩ thôi đã thấy đáng sợ

Cô ngẫm nghĩ thôi đã thấy sợ hãi rùng mình, hắn luôn là cơn ác mộng của cô mà

_Em không đi được đâu, chị giúp em chuyển quà cho anh Vỹ Nhân nha? Giờ em phải ra ngoài có việc

Tịch Hạ Di bắt đầu ra ngoài, cô đến chợ phiên nổi tiếng do một đại gia trong thành phố tổ chức, nơi đây tuy là thứ nào cũng đắt đỏ nhưng cũng có vài thứ giá rẻ cô cần tìm

_Gói giúp tôi món quà này

Cô đến chợ phiên để gói món quà nhỏ tặng Vỹ Nhân trong ngày sinh nhật vào ngày mai, đó là một cái ốp lưng điện thoại do tự tay cô làm và trang trí

_Ở đây là chợ phiên mới khai trương, có rất nhiều ưu đãi cô có muốn tham gia chương trình khuyến mãi không?

Một người bán hàng hỏi cô nhưng cô đã lắc đầu từ chối vì không có nhu cầu

_Bụp...

Do chợ phiên mới khai trương nên rất đông người, có người vô tình đụng trúng vai cô làm rơi ốp lưng của cô xuống đất

_Ốp lưng của tôi...

Cô cúi xuống nhặt thì bị người đó cố ý giẫm lên tay, đó là một tên đàn ông mất lịch sự đi cùng đám bạn có trai lẫn gái

_Ây da...tay tôi...hic...

Cô nhìn cánh tay bị thương chưa lành đã bị giẫm lên, là cảm giác đau không tả nổi, vết thương đang lành dần khô lại bây giờ bị tác động lại toét ra.

Tiếp theo: Chap 24 Lần đầu đối tốt

By Thuytinh103

24. Chương 24: Lần Đầu Đối Tốt

_Nè con kia tính ăn vạ à?

Trong đám nam thanh nữ tú kia có người mĩa mai cô, cô ta hất mặt muốn gây sự với cô

_Cái gì đấy?

Tên con trai thô bỉ giật ộp lưng của cô còn trẻ môi chê bai

_Trả cho tôi...

Hạ Di không màn đến vết thương ở tay, cô giật lại ộp lưng nhưng không được

_Tránh ra xem....

Tên con trai mạnh tay đẩy cô một cái, cô ngã ra đất lần nữa, tên biến thái đó còn nắm cổ áo cô sỉ vả

_Thứ bẩn thỉu đã động trúng bọn tao, làm bẩn quần áo đắt tiền của bọn tao còn không biết xin lỗi muốn ăn vạ à?

_Cho nó ít tiền làm sạch bản thân đi, vừa nhìn đã bẩn cỡ này thì làm sao có đẳng cấp nói chuyện với bọn mình...

Một cô gái trong đám nặng lời sỉ nhục cô, cả đám cười cợt lớn tiếng vây quanh, nước mắt cô bắt đầu ứa ra uất ức...

_Đứng lên...

Phạm Khiết Thần xuất hiện, hắn nhẹ nhàng từ phía sau đỡ cô đứng dậy, cô ngẩn mắt xoay lại thì nhìn thấy hắn, chưa bao giờ cô nhìn thấy hắn mà an tâm như bây giờ, giọng nói lần này còn rất trầm ấm, hành động cực kỳ ôn nhu mềm mỏng, hắn từ từ phủ bụi trên người cô, hắn kéo cô đứng cạnh hắn, còn nắm tay cô rất chặt, hơi ấm từ bàn tay mạnh mẽ lúc này là an ủi lớn nhất cho cô

_Phạm chủ tịch....đây là người quen của ngài sao? Thật ngại quá chúng tôi không biết tất cả là do hiểu lầm thôi

Tên con trai lúc này là chủ đầu tư của chợ phiên này, hôm nay Phạm Khiết Thần đến là để tham dự lễ khai trương không ngờ lại nhìn thấy cảnh người phị nữ của hắn bị ức hiếp

_Đây gọi là hiểu lầm sao?

_Bốp...

Hắn mạnh tay dấm vào mặt tên đó, anh ta ngã xuống đất trước mặt nhiều người như cảnh tượng xấu hổ lúc này cô bị sỉ vả vậy

_Lúc này là ai kiếm chuyện với Tịch Hạ Di?

Hắn chỉ tay một vòng vào mặt cả đám lúc này, tất cả đều run rẩy cúi mặt, để hắn phát hiện có kẻ chê cười sỉ nhục cô thì tên đó tự biết hân biết phận tìm một nơi yên nghỉ là vừa

_Nếu ai ức hiếp Tịch Hạ Di thì tôi sẽ trả lại gấp nhiều lần

Hắn nói lớn, không khí xung quanh im lặng, cô chỉ biết len lén nhìn hắn, lần đầu tiên hắn tốt với cô như vậy, cô thấy an tâm hơn, cảm giác bất an về hắn giảm đi được phần nào, hình tượng người nào đó mang cánh thiên thần hiện ra trong đầu cô

_Thì ra...Phạm chủ tịch không đến nỗi xấu xa

Cô nghĩ thầm, cảm thấy cách che chở đặt biệt này thật khác con người khô khan lần đầu cô gặp. Bàn tay nhỏ bấu rất chặt eo áo người nào đó, cô như con thỏ nhỏ nép sau lưng hắn

_Ngày mai đóng cửa luôn chỗ này đi

Hắn chậm rãi nói, bản thân không muốn cô bị thiệt thòi, ai dám xem thường cô hắn nhất định không bỏ qua, cho cô về nhà với gia đình hắn thật sự không yên tâm chút nào, một sợi tóc của cô cũng không muốn

kẻ bỉ ổi nào làm tổn hại

_Đừng mà...họ còn phải mưu sinh

Cô nắm tay hắn hốt hoảng nói, hắn có cần tuyệt tình vậy không? Thấy cô nắm tay hắn hắn nhìn cô, ánh mắt sắc bén chứa đầy quyến rũ, cô ngại quá bỏ tay ra khỏi tay hắn

_Được...là do em quyết định...Phiến Đông chúng ta đi

_Thuộc hạ nghe rồi ạ

Phiến Đông vâng dạ cúi đầu đi theo hắn, trên tay cầm luôn cái ốp lưng của cô

_Phiến Đông trả ốp lưng cho tôi

Tịch Hạ Di đòi lại ốp lưng của mình thì Phiến Đông không cho phép còn chuyển tay đưa cho Phiến Tây

_Đây là quà sinh nhật của Phàm chủ tịch chứ gì? Để tôi góp ý nha. Phàm chủ tịch xài điện thoại cao cấp nên loại ốp này không đúng kích cỡ

_Phàm chủ tịch...ngài nhận nó chứ?

Phiến Đông vui vẻ ra sức lấy lòng hắn, hắn nhìn cái ốp lưng không nói mà chỉ bỏ túi

_Tôi không nói ngày mai là ngày sinh nhật của Phàm chủ tịch mà cô cũng biết hay thật...cuối cùng nào cô cũng có nhiều nếp nhăn hơn rồi đó, thông minh hơn một chút

Cô không để ý, do xung quanh đông người ồn ào nên cô không nghe rõ lắm, vì vậy mọi hoạt ngôn của Phiến Đông cô nghĩ là do thuộc hạ của hắn cố ý tịch thu ốp lưng của cô

_Trời ơi...ốp lưng của mình...làm sao đây? Hic...tốt nhất là không nên chọc giận Phàm chủ tịch...nếu không thì mình không được ở nhà nữa...khó khăn lắm mình mới thoát khỏi nơi địa ngục đó

Tịch Hạ Di lẳng lặng cúi đầu bỏ về nhà, cô luyến tiếc nhìn cái ốp lưng đang ở trên tay hắn

_Ngày mai là sinh nhật của anh Vỹ Nhân rồi, mình không thể đến gần anh ấy mình định chuyển quà cho anh ấy cũng không được...tại sao chứ...giữa mình và anh ấy hết duyên rồi hay sao?

Cô buồn bã thở dài, cô không dám gặp Vỹ Nhân vì sợ hấn gây khó dễ

Phạm Khiết Thần để cô được tự do ở nhà một ngày nữa, hấn không bắt cô về cùng hấn nên Phiến Đông và Phiến Tây thấy rất lạ, ngồi trên xe ra về, Phiến Tây liền hỏi

_Phạm chủ tịch, ngày mai là sinh nhật của ngài rồi, ngài để cô ta về nhà thật sao?

Năm nào cũng vậy, ngày sinh nhật của hấn rất nhạt nhẽo vì hấn và gia đình từ lâu lắm rồi không gặp nhau, hấn gần như không muốn về Phạm gia và cũng không muốn nhắc đến. Tự trọng của hấn càng không muốn miễn cưỡng cô ở lại ăn mừng sinh nhật với hấn, hấn không muốn bộc lộ quá nhiều về cảm xúc trong nội tâm

_Ghé trung tâm thương mại tôi muốn mua điện thoại sử dụng loại ốp này

Hấn không trả lời câu hỏi của thuộc hạ, hấn bảo tài xế dừng ở trung tâm thương mại chỉ để mua một cái điện thoại phù hợp với cái ốp lưng của cô

_Phạm chủ tịch ngài cần gì nhọc công như thế, cứ ở nhà gọi điện là có người đem đến ngay mà...

Hấn rất thích cái ốp lưng của cô và hấn không hề biết cái ốp lưng đó cô dành tặng cho người cô thích, nếu hấn biết thì...

Tiếp theo: Chap 25 Sự thật không tốt đẹp

By Thuytinh103

25. Chương 25: Sự Thật Không Tốt Đẹp

Hôm nay mới đúng là ngày sinh nhật của hấn và đồng thời là sinh nhật của Vỹ Nhân, cô vẫn không hề biết hấn có ngày sinh cùng với Vỹ Nhân

Tịch Hạ Di ngồi thần thờ ở nhà suy nghĩ cô đang phân vân giữa việc đến gặp hấn lấy lại ốp lưng hay là bỏ đi

_Làm sao đây? Làm sao đây?

Cô đi đi lại lại trong phòng, cô thở dài lắm nhảm một mình

_Thứ nhất nếu mình đến tìm Phạm chủ tịch lấy lại ốp lưng thì xem như mất cơ hội được ở nhà mấy ngày và không được mừng sinh nhật anh Võ Nhân, thứ hai dù mình có lấy được ốp lưng cũng không được phép gặp anh Võ Nhân vì mình biết chắc thế nào Phạm chủ tịch cũng nổi trận lôi đình, hazz...làm sao đây?

Cô suy tính một lúc rồi cũng quyết định ra ngoài, cô đến trung tâm thương mại vì hôm nay Võ Nhân có tổ chức buổi tiệc nhỏ ở đây, cô bấm nút thang máy lên tầng 5, ở đây có nhiều quầy ăn vặt nhỏ, cô không có ý định gặp Võ Nhân nhưng cô muốn nhắn vài lời với anh, vừa định mở cửa kính bước vào cô đã gặp một người

_Hạ Di....

_Ồ...chào chị Mẫn Trúc

Tịch Hạ Di chào hỏi cô gái trước mặt, Mẫn Trúc là cô bạn gái Võ Nhân vừa chia tay và hình như là họ có ý định hẹn hò lại với nhau

_Em đến mừng sinh nhật Võ Nhân à? Nhưng mà anh ấy nói chỉ có chị và anh ấy thôi mà....

Mẫn Trúc không vui ra mặt, cô ta nhìn cô kiểu như muốn gây sự

_Ừm...em xin lỗi thất lễ quá...thật ra em không định vào gặp anh Võ Nhân đâu, chỉ là định gặp ai đó thì nhờ nói với anh ấy là em chúc anh ấy sinh nhật vui vẻ, chỉ vậy thôi...chị đừng hiểu lầm nha, anh Võ Nhân thích chị lắm đó

Tịch Hạ Di buồn buồn, cô có chút thất vọng, vừa lúc Mẫn Trúc có điện thoại nên đi ra ngoài...

Cô lóng ngóng lê vài bước nhón gót nhìn ra ngoài lang can tìm Võ Nhân, cô chỉ muốn nhìn một cái thôi...

Bên ngoài lang can, cô nhìn thấy người cô thích, tâm hồn đang yên ổn thì phát hiện ra có người nào đó u ám đang đứng cạnh Võ Nhân của cô

_Phạm chủ tịch đến tận đây tìm tôi chắc là có việc rất quan trọng, có phải anh đã đồng ý đầu tư vốn cho công ty nhỏ mới mở của tôi?

Võ Nhân trò chuyện với hắn, anh không ngờ một người cao ngạo như hắn lại đích thân đi tìm anh

_Tịch Hạ Di đâu?

Phạm Khiết Thần đen tối cho hai tay vào túi nhìn Võ Nhân, là do sự ghen ghét và mấy hình ảnh khắc họa khuôn mặt cô đang vui cười ở đây cùng Võ Nhân nên hắn mới đến tận đây tìm cô, may ra là không gặp hai

người đang ở cùng một chỗ

_Phàm chủ tịch....anh đến tìm Tiểu Di sao?

Vỹ Nhân rất ngỡ ngàng, Phàm chủ tịch cao ngạo ngang tàn đang vì một cô gái bé nhỏ mà cuốn quýt lên, hẳn nghe tình địch của mình gọi cô thân mật hai tiếng “Tiểu Di” thật lòng rất muốn cho thêm vài mũi dao lên mặt anh ta

_Tịch Hạ Di không có ở đây? Giữ rất đúng lời hứa

Hắn thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như tảng đá nặng nề trong lòng đã được trút xuống, hẳn hài lòng khi mà cô không lén lút hắn đi gặp người đàn ông khác, hẳn vừa nhìn đã không ưa gì Vỹ Nhân, từ đầu đến chân tên thư sinh này đều thua hắn về mọi mặt làm sao là đối thủ của hắn được

_Tiểu Di không có ở đây, nhưng chắc chắn cô ấy sẽ đến đây cùng tôi mừng sinh nhật, năm nào cũng vậy, lần này nhất định tôi không từ chối cô ấy nữa

_Bốp...

Phàm Khiết Thần thẳng tay đấm vào mặt Vỹ Nhân một cái, cú đấm này toàn vẹn đầy lực, bao nhiêu tức tối đều đổ dồn, Vỹ Nhân ngã xuống đất ôm mặt, mồm học cả máu, thứ nhất anh ta dám gọi cô thân mật là Tiểu Di mà còn lập đi lập lại, hẳn vừa nghe thôi đã thấy máu dồn lên não, thứ hai anh ta vẫn chưa kết thúc với bạn gái mà lại có ý hẹn hò trên gheo Tịch Hạ Di, Phàm Khiết Thần làm sao để người con gái của hắn chịu ảm ức được, hẳn còn ghen với cả lời nói của cô dành cho Vỹ Nhân chứ đừng nói gì đến hành động

_Mày dám lợi dụng sự ngây thơ của Tịch Hạ Di sao?

_Hự....

Phàm Khiết Thần lên gót vào bụng Vỹ Nhân, anh ta chỉ còn biết ôm bụng đau khổ không nói nổi ra hơi

_Phàm chủ tịch...mau dừng tay lại...huhu...

Tịch Hạ Di từ xa chạy đến, cô ôm lấy Vỹ Nhân xót xa, hẳn vừa nhìn thấy đã muốn giết chết tên đàn ông đang cô quan tâm

_Tại sao ngài làm vậy? Ngài có biết hôm nay là sinh nhật của anh ấy không? Thật nhẫn tâm, tôi đã hứa là không gặp anh ấy nữa mà, tôi đâu có sai lời...thế còn ngài đã làm gì? Ngài lấy quà sinh nhật tôi làm cho anh ấy chưa đủ hay sao còn đến đây phá hỏng sinh nhật của người ta? Ngài thật sự không có trái tim...Vỹ Nhân chúng ta đi

Cô ngang nhiên đưa Võ Nhân đi trước con mắt nhìn hình viên đạn của hắn, cô như chăm dầu vào lửa, hắn nắm tay thành nắm đấm, dồn nén tức giận vào đó

_Đưa Tịch Hạ Di về nhà...

Hắn ra lệnh, lập tức Phiến Đông và Phiến Tây liền không chế đưa cô đi

_Tôi không muốn... mau thả tôi ra...huhu...

_Bỏ tôi ra...huhu....

Tiếp theo: Chap 26 Không Cố Ý

By Thuytinh103

26. Chương 26: Không Cố Ý

_Mau bỏ tôi ra...tôi không muốn đi đâu hết...tôi không muốn ở gần ác quỷ...huhu

Hắn kéo cô vào xe, cô nhất định không nghe theo càng làm hắn tức giận, có bao nhiêu sức lực cô đều vẫy vùng khản cự, cương quyết chống đối đến cùng

_Phàm chủ tịch đừng có làm mấy chuyện khiếm nhã với tôi

Cô đẩy hắn ra khỏi xe, cô cũng không muốn ở trong xe với hắn một chút nào cả, hai chân còn đạp loạn xạ muốn xuống xe

_Đừng ồn ào...

Hắn kéo cô ngồi xuống ghế sau, hắn leo lên xe cùng cô, cô rất hoảng loạn, còn hắn vẫn không để cô thoát đi

_Tôi muốn biết anh Võ Nhân có sao không... mau để tôi xuống xe....huhu...

Cô không ngừng khóc, cảm giác buồn bã rất lo lắng cho Võ Nhân

_Tôi bảo em im lặng

Hắn quát lớn, bàn tay nâng cằm cô lên bóp mạnh, hắn cúi thấp người nhìn cô, khoảng cách rất gần gần đến nỗi cô nghĩ hắn sẽ làm cái gì đó xấu xa với cô

_Bỏ tôi ra...

Cô sợ quá vùng vẫy, cô run rẩy không muốn ở gần con người u ám đáng sợ này, trong lúc mất kiểm soát cô cầm phải cái kéo dưới chân, cô cúi người vung một cái không ngờ là trúng vào bắp đùi non của hắn, một tí nữa thôi là đã trúng vào hạ bộ của hắn rồi

_Phàm chủ tịch....

Khi xe còn chưa chạy thì sự cố đã xảy ra, hai thuộc hạ của hắn được một phen thất kinh hồn vía hoảng hốt nhìn bắp đùi của hắn đang chảy rất nhiều máu

_Phàm chủ tịch....

Hắn bước xuống xe, nhìn quần tây đen thấm rất nhiều máu hắn không ngờ con mèo nhỏ bé đang thoi thóp lại có lá gan to đến vậy, vết thương dù nặng cỡ nào cũng không đau bằng vết cắt trong lòng, cô vì tên đảng ông đó mà vô tình làm hắn bị thương, hắn cực kỳ giận dữ

_Thần ca...anh sao vậy?

Dịch Khiết đi tìm hắn, cô nhìn thấy hắn từ xa nên chạy đến, cô giật mình nhìn bàn tay đầy máu của hắn, hắn biết hôm nay là sinh nhật hắn nên thế nào Dịch Khiết cũng lái xe từ quảng trường xa đến chúc mừng sinh nhật hắn, và Dịch Khiết là ai thì vẫn còn là ẩn số

_Tiểu Khiết...

_Anh...anh làm sao vậy? Ai có thể....

Dịch Khiết run rẩy nhìn vết thương ở bắp đùi hắn ngày càng chảy nhiều máu hơn, chưa kịp đưa quà sinh nhật hay nói một lời chúc với hắn mà hắn đã gặp chuyện thế này

_Đưa Tịch Hạ Di về nhà

Hắn dặn dò hai thuộc hạ của mình, lần cuối hắn nhìn cô co ro ngồi sợ hãi trong xe, nói là tức giận cũng không đành lòng dọa nạt, vết thương này chẳng khác gì món quà sinh nhật quá ê chề cô dành cho hắn, đợi hắn xử lý mọi việc sẽ xử lý cô sau. Hai thuộc hạ của hắn thì sốt sắn lo lắng nhưng không được đưa hắn đến bệnh viện, riêng Dịch Khiết cô đã kịp nhìn chân dung của cô và phần nào đoán được mọi việc hôm nay là do cô gây ra

Phiến Đông và Phiến Tây đưa cô ra xe, họ đưa cô về nhà, còn hắc Dịch Khiết lái xe riêng đưa hắc đến bệnh viện nhìn chiếc xe lao vút qua biết là hắc đang rất tức giận, còn cô cô khóc suốt khi ngồi trên xe cùng hai thuộc hạ của hắc

_Cô im miệng đi oan ức cái gì hả? Cái ốp lưng đó ai biết là cô dành tặng tên chết tiệt kia, cô có biết hôm nay cũng chính là ngày sinh của Phàm chủ tịch?

Phiến Đông ghé cái khăn đến gần mồm cô đe dọa, hắc thấy ảm ức thay cho chủ nhân của hắc, Phiến Tây ảm ức quá nên cũng lên tiếng

_Phàm chủ tịch quanh năm chỉ lủi thủi một mình tuy đầy đủ nhưng rất đáng thương, ngài đã không còn thừa nhận gia đình của mình vì có nhiều chuyện xảy ra, u ám suốt đời bỗng chốc cô xuất hiện cuộc sống của Phàm chủ tịch mới rõ sang trang mới vậy mà cô...

Phiến Tây vừa nói xong lại đến Phiến Đông cướp lời, hai thuộc hạ của hắc thì nhau bày tỏ những tâm sự mà hắc không thể nói ra

_Phàm chủ tịch lúc nào cũng thế, lạnh lùng ít nói, khi cười cũng không được thoải mái, đều là có lý do vì ngài ấy sinh ra trong gia đình vương giả cái gì cũng khuôn khổ nhưng gia đình lại ly tán thử hỏi một đứa trẻ lớn lên bị áp lực tư tưởng như thế có vui vẻ nổi không? Phàm chủ tịch nhất định sẽ không tâm sự với ai đâu...hic...thật là cô đơn...chính cô là người làm Phàm chủ tịch buồn nhất

_Phàm chủ tịch thể hiện tính cách không được tốt nên cô nghĩ ngài ấy là ác quỷ xấu xa chứ gì? Tôi nói cho cô biết cái tên Vỹ Nhân gì đó của cô mới là tên hai mặt đáng chết đã có người yêu còn muốn đòi hỏi cô cô ngu ngốc mới không biết

_Sinh nhật của Phàm chủ tịch bị cô phá hỏng rồi...

Phiến Đông và Phiến Tây theo mệnh lệnh đưa cô về nhà hắc, suốt quãng đường cô im lặng không nói, cũng không còn khóc nữa sau khi nghe những lời của hai thuộc hạ hắc nói, sau mấy ngày về nhà cô bây giờ trở về nhà hắc cảm giác vẫn ớn lạnh ghê sợ

_Hôm nay là sinh nhật của Phàm chủ tịch sao? Mình thật sự không biết, mình không cố ý làm vậy đâu... huhu...hằng ngày Phàm chủ tịch luôn u ám khó gần, mỗi lần tiếp xúc với mình thì cuồng dã đáng sợ nói sao mình không ám ảnh nghĩ Phàm chủ tịch là ác quỷ được...

Tiếp theo: Chap 27 Lo lắng

By Thuytinh103

27. Chương 27: Lo Lắng

Dịch Khiết khẽ mỉm cười an tâm khi nhìn thấy hấn bình yên, sau khi được băng bó vết thương, chích vài mũi thuốc hấn đã đi vào giấc ngủ

_Hôm nay không được mừng sinh nhật với anh rồi

Dịch Khiết cúi người hôn lên cánh môi mềm đỏ thắm, cô tiếc nuối hôn vội, giá như được hấn cưng chiều thì hay biết mấy

...

Phiến Đông và Phiến Tây nhốt cô ở trong phòng, cô co ro ngồi trong góc tối một mình thần thờ, cô không khóc nhưng nước mắt cứ thế tuông ra, hai tay run rẩy, cả gương mặt toát lên sự lo lắng căng thẳng

_Mình không cố ý, nếu mình biết trước chắc đã không cư xử như thế huhu...Không biết Phàm chủ tịch có sao không...hic...mình thật sự không có cố ý

Cô lắc đầu lo sợ, gương mặt thất thần nhợt nhạt, cả thân người có cảm giác bất an, sóng lưng lạnh buốt, người run lên từng cơn như bị sốt, nỗi sợ hãi quá lớn và sự lo lắng hành hạ trong tâm trí

_Kết...

Cô nghe có tiếng mở cửa phòng, nghĩ là hấn về nên vội đứng dậy chạy đến phía cửa

_Mặt mày dày quá phải dùng nước rửa chân của tao rửa sạch cái gian ác đi

_Ào....

Dịch Khiết xuất hiện, cô ta dùng nước rửa chân của mình tạt mạnh lên đầu cô, cả người cô bị nước thấm ướt mấy vết thương rất đau, cô ôm cơ thể đầy thương tích run rẩy

_Cô có lạnh lắm không? Đừng nghĩ tôi ác với cô, tôi sẽ để cô ở lại đây để tôi từ từ giáo huấn cái tính nông cuồng của cô lại, chỉ là phụ nữ làm ẩm giường may mắn được Thần giữ bên cạnh, nghĩ mình là ai đây muốn giành với tôi à?

Dịch Khiết véo mạnh vào da thịt cô, cô vẫn chưa biết cô gái này là ai nhưng cô đoán cô ta có quen biết rất thân thiết với hấn

....

Cô im lặng chịu đựng cái đau, sau đó thừa cơ hội đẩy Dịch Khiết một cái để chạy ra ngoài...cô muốn gặp hấn không phải để kêu cứu cô chỉ muốn xin lỗi hấn chuyện vừa xảy ra

_Đứng lại...đứng lại...

Dịch Khiết đuổi theo cô, cô cố sức chạy thật nhanh ra vườn cây để vào trong biệt thự xem sức khỏe của hấn ra sao, cô đâu biết là hấn còn nằm ở bệnh viện

_Đứng lại...

Dịch Khiết dùng giày cao gót chọi về phía cô, cô ngã xuống đất vì đau, Dịch Khiết nắm tóc cô giật mạnh, vừa lúc ngoài trời đổ mưa lớn

_Mày muốn vào trong sao? Mơ đi

_Cô nghĩ mình là ai mà dám ra tay với đại thiếu gia nhà họ Phàm? Thân phận thì thấp hèn, bẩn thỉu, còn làm càn cuộc đời cô xem như khép lại rồi

_Là đứa trôi sông lạc chợ lại muốn mơ mộng đến đại thiếu gia, loại như cô nghĩ làm sao lọt vào mắt xanh của Thần đây?

_Dù cho cô có tẩy được cái bẩn thỉu trên người thì cũng không thể bước chân vào nhà họ Phàm được, nực cười, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy khinh bỉ loại rẻ tiền như cô

Dịch Khiết dùng lời lẽ khó nghe miệt thị cô, cô không đáp trả, chỉ biết im lặng chịu đựng dưới mưa

_Tôi muốn gặp Phàm chủ tịch, tôi muốn xin lỗi, sau đó ra làm sao cũng được

_ Bần thủ, cần ngôn, xin lỗi là được sao? Phàm gia đâu phải là nơi để cô làm càn

Dịch Khiết liếc xéo cô, cô ta chỉ muốn mau mau tổng cô đi còn không kịp làm sao có thể để cô vào trong gặp hần

_Tôi cũng không phải con người hẹp hòi, để tôi thay Thần nhận lời xin lỗi của cô nha...vậy cô dùng kéo đâm hai nhát đi trả lại cô cảm giác cô từng làm...chỉ vậy thôi

Dịch Khiết là người thâm độc, miệng lưỡi rất sắc xảo, cô ta quăng cái kéo ra ngoài cho cô, cô cầm lấy cái kéo, biết là mình có lỗi nhưng không ngờ bọn họ lại quá ác độc

_A....

Dịch Khiết dùng kéo cào mạnh trên ngực cô, từng lớp da thịt mỏng ứa máu còn tạo ra nhiều vết thương sâu, cô gào thét vì đau, có kêu la cũng không ai cứu giúp, giữa bầu trời sấm chớp đen tối, cô bị hành hạ một cách tàn bạo

_Phiến Tây, chúng ta có nên gọi cho Phàm chủ tịch?

Phiến Đông nhìn cách trừng trị ghê sợ của Dịch Khiết dành cho cô mà còn rùng mình nhẩn nhó

_Chính cô ta đã đâm Phàm chủ tịch mà, việc gì phải giúp cô ta, là do cô ta không biết trời cao đất dày là gì...

Hai ngày trôi qua, cô vẫn ở nhà chăm chỉ làm việc, dù rất muốn đến bệnh viện gặp hần nhưng không ai cho phép, cô luôn bị canh giữ bởi hai thuộc hạ của hần và sự hành hạ của Dịch Khiết, cô ta ngày nào cũng lấy dùi xéo vào vết thương của cô, dù rất đau và khó chịu nhưng cô chỉ biết cắn răng chịu đựng...

_Phiến Đông...có thể giúp tôi...

_Cái loại trợ trên bần thủ, đã nghĩ đến người đằng ông khác bây giờ còn giả vờ quan tâm

Cô chưa nói hết câu đã bị Phiến Đông cướp lời mắng mỏ, cô im lặng cúi đầu tiếp tục công việc của mình với những vết thương không được sơ cứu

Ở bệnh viện....

Phàm Khiết Thần ngồi bên cửa sổ, hần nhìn ra ngoài tán lá, sắc mặt đã khá hơn, vẫn như ngày thường lại trở về u ám lạnh nhạt

_Cô ta muốn đã tự đến đây nhận lỗi

Hần khinh bỉ nhả ra mấy chữ, vẫn là cái dáng vẻ lãnh khốc bất cần, việc khó chịu nhói lòng đó là sự thật cô vì lo lắng cho người đằng ông khác mà bất chấp đâm hần một nhát. Hần đâu hề biết cô đã hiểu ra mọi chuyện và còn bị hành hạ gấp nhiều lần hơn nữa

_Anh Khiết Thần...

Dịch Khiết mở cửa, vui vẻ bước vào phòng bệnh đặt biệt của hần

_Anh đặt vé rồi, em về nhà sẽ nhanh hơn, đừng ở lại đây phí thời gian

Phàm Khiết Thần lúc nào cũng vậy, luôn ngắn gọn nhặt nhèo, Dịch Khiết chưa kịp bày tỏ tâm tư đã bị hần thẳng thừng đập tan giấc mộng đẹp

28. Chương 28: Vẫn Là Do Em Ngốc

Tịch Hạ Di ngày nào cũng cầu bình an cho hần, cô đã ân hận lắm rồi, cô biết mình sai cảm giác ray rứt áy náy, ngày nào cô cũng khóc rất nhiều, ngày nào cũng bị hai thuộc hạ của hần mắng như tát nước vào mặt, còn bị Dịch Khiết đánh rất nhiều nữa, lúc chiều này cô không còn thấy cô ta về nhà nữa cho nên cô đang

định lên ra ngoài đến bệnh viện tìm hấn, nhưng do cô mệt quá cộng thêm phần mấy vết thương cứ hành hạ đau nhứt, cô ngủ quên trong phòng hấn lúc nào không hay, do lúc dọn dẹp mệt quá nên chớp mắt ngay dưới sàn, cô áp mặt lên giường hấn, hai tay gối trên mặt ngủ ngon lành

_Tôi không có cố ý....tôi biết lỗi rồi...làm ơn cho tôi gặp Phàm chủ tịch đi mà...

Lúc cô ngủ say miệng còn lẩm nhẩm lo sợ, nhìn cô đáng thương quá. Khắp người đều có vết bầm tím xanh, hình ảnh ngây ngốc này lọt vào mắt một người, đó là hấn, sau hai ngày ở bệnh viện hấn về nhà, với hấn vết thương không có gì lớn hấn ở lại bệnh viện là để xem có ai đến thăm hấn không, hấn mang ầm ỨC về nhà định hỏi tội cô thì phát hiện là do cô bị hành hạ cấm đoán nên không thể đến bệnh viện được, nhìn cô hấn nhói lăm, ngực trái cứ thổn thức kêu gào tên cô

_Đừng đánh tôi nữa...

Cô mếu máo trong giấc mơ, mấy ngày qua bị hành hạ đánh đập nên cô bị ám ảnh rất lớn, hấn nhìn cô như thể không khỏi xót xa, hấn cau mày nhìn cô gái bé nhỏ đang run sợ

Phàm Khiết Thần đưa tay vuốt tóc cô, hấn mơn trớn đưa tay xuống vùng da trắng ngần ở cổ, trước ngực cũng có vài vết bầm lớn, có chỗ còn rỉ máu nữa...

_A...đau...

Hạ Di giật mình thức giấc, có ai đó động vào vết thương của cô nên mới đau như vậy, vừa chớp hàng mi cong buồn ngủ cô đã bình tỉnh khi nhìn thấy hấn, hai mắt ngập nước sáng rõ

_Phàm chủ tịch...ngài không sao rồi chứ? Tôi rất lo lắng, tôi thật sự không cố ý đâu...tôi biết mình sai rồi...Tôi xin lỗi...Tôi còn chuẩn bị quà cho Phàm chủ tịch nữa...nhìn xem có thích không? Cái này đơn giản nhưng mà không có cái thứ hai đâu

Tịch Hạ Di ngây thơ nhoén miệng cười tươi khi nhìn thấy hấn, cô vô tư không nghĩ hấn sẽ hỏi tội cô mà rất chân thành hối lỗi, còn đưa sợi dây đeo tay màu đen do cô kết lên trước mặt hấn, cô nói một hơi cảm giác lòng nhẹ nhõm khi thấy hấn bình an, còn hấn hấn cứ thể nhìn cô mãi mà chưa có phản ứng, vì đây là lần đầu cô nhỏ nhẹ, ngoan ngoãn và biết sợ đến vậy, có lẽ sau sự việc không mong muốn cô đã biết lỗi nên ngoan ngoãn hơn, nhìn cô đáng yêu ngây thơ đến thể hấn thật sự chỉ muốn đem cô ở bên cạnh chiếm giữ mãi mãi, nhất định không cho người đàn ông nào đến gần nhìn ngó hết

_Em xin lỗi là xong à? Em nhìn xem...chỗ này rất gần với cái đó, có phải em cố ý muốn cắt đứt nó?

Hấn kéo tay cô đến gần bắp đùi non của mình, cô biết ngay là hấn muốn gỡ trò, cô nhún nhón liền rút tay lại, lỗ tai còn nghe rất rõ giọng hấn ngọt ngào trêu chọc, làm cô rợn người nhún vai

_Tôi không có...thật khiêm nhã...

Cô ái ngại nhìn hấn trên đũa mình, cô biết thân biết phận là mình sai nên lần này cũng không dám phản ứng cự tuyệt với hấn

_Nói xem, ai đánh em?

Hấn bồng cô lên, đưa cô xuống lầu, nơi phòng khách có ghế sofa, mới có hai ngày mà cảm nhận cơ thể cô gầy đi trông thấy, sắc mặt còn kém và yếu ớt

_Bỏ tôi xuống,...Không ai đánh tôi hết...

Cô hình dung được trong đầu là hấn đang có ý định xấu xa với cô ở phòng khách, cái tên bại hoại này lúc nào cũng nghĩ ra lắm nơi nguy hiểm rồi thích truy hoang như không có chuyện gì

_Nói dối...bị trừng trị rất nặng

Hấn nhéo má, bàn tay vẫn ôm cô rất chặt trong ngực, đôi mắt cương nghị cứ liếc nhìn khắp người cô, từng vết bầm khiến hấn vừa xót xa vừa tức tối

_Dịch Khiết đánh em sao?

Hấn đặt cô xuống ghế sofa, hấn sờ tay lên mặt cô, hấn không muốn có bất kỳ người nào làm tổn thương cô, cô chỉ im lặng, không thừa nhận cũng không phủ nhận

_Ngồi im đi, tôi có làm gì em đâu.

Hấn để cô ngồi yên trên ghế, sau đó hấn sang một ghế khác ngồi, còn chăm chú lấy laptop ra sử dụng, hôm nay hấn thật khác lạ khi không có ý định xấu xa gì với cô hết

_Phạm chủ tịch, ngài không...

_Tôi không cái gì? Em muốn tôi làm cái gì đó với em lắm à?

Hấn nhếch môi cười, còn nhìn cô bằng ánh mắt đa tình, đây là lần hiếm hoi cô nhìn thấy hấn cười, lòng cô liu xiú chết đứng, hấn cười đẹp quá đi. Cứ như là sẽ chẳng có ai cười đẹp như thế, hấn đúng là nam thần trong mắt mỹ nữ mà

_Bằng bó vết thương cho cô ấy đi

_Vâng...thưa Phạm chủ tịch

Hắn bảo một người giúp việc sát trùng vết thương ở lưng và ở tay cho cô, còn cả ở chân và vai nữa, khắp người đều có vết bầm

_Tịch tiểu thư chịu khó một chút nha, cũng hơi đau đấy

Người giúp việc dẫn trước với cô, cô gật đầu nhưng cuối cùng vẫn là chịu không nổi phải nhăn nhó, khó chịu vì còn sát trùng cho lên vết thương rất rát, có những chỗ nhạy cảm như ở vai, ở trước ngực đều phơi bày trước mặt hắn, cô vẫn rất ái ngại dù biết là đã bị hắn nhìn đến sạch sẽ rồi

Phạm Khiết Thân bỏ ra ngoài hút thuốc, hắn không thể tiếp tục nhìn cô nữa, hắn không thể kìm chế thì lại làm cô đau đớn, khốn khổ nhất vẫn là phải dè dặt sợ hãi đang lên cao

lần này hắn không muốn cưỡng ép cô vì cô đang bị thương, hắn hút rất nhiều thuốc...đầu óc vẫn không ngừng nghĩ về cô.

Tiếp theo: Chap 29 Cô tự tìm đến

By Thuytinh103

29. Chương 29: Cô Tự Tìm Đến

_Tịch tiểu thư vết thương của cô không sao rồi

_Cảm ơn cô nha, thật ra mấy vết thương này cũng không phải nặng lắm, Phạm chủ tịch lại phiền cô bằng bó cho tôi

Hạ Di tươi cười cảm ơn cô giúp việc, nhìn lại mấy vết thương chúng không phải quá nặng, chỉ là do cô quá ám ảnh chuyện bị hành hạ nên đâm ra hoảng loạn

_Tôi chưa từng thấy Phạm chủ tịch lo lắng cho ai đến vậy, cô là người đặt biệt, thôi tôi phải về rồi...

Cô giúp việc tạm biệt cô, cô ngỡ ngàng suy nghĩ với hắn cô đặt biệt lắm sao

_Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại cô đổ dồn, là số của chị dâu nên cô bắt máy ngay

_Alô...chị dâu gọi em có việc gì?...

_Là anh Vỹ Nhân đây...

_Anh Vỹ Nhân...

Tịch Hạ Di bất ngờ nói lớn, cô cứ nghĩ là do chị dâu gọi cho mình chứ không nghĩ là Vỹ Nhân tìm cách liên lạc với cô

_Àm...

Cuối cùng điều cô run sợ cũng đã đến, hần bước vào phòng khách và nghe được lời cô nói, hần cứ nghĩ là do cô gọi điện thoại cho Vỹ Nhân trước, nên tức giận lồng lộn giật điện thoại của cô ném thẳng vào tường

_Em dám qua mặt tôi sao Tịch Hạ Di?

Hần kéo tay cô, hần siết chặt cật tay cô làm cô đau đến ngộp thở, hần không muốn nổi giận với cô đâu nhưng tại sao bao nhiêu chuyện cứ liên tiếp dồn dập

_Tôi không có...tôi...

_Im đi, lúc nào cũng chỉ biết nói nhiều đó

Hần dẫn cô vào cửa sổ lớn nghiêng ngằm, cô sợ quá nhìn xung quanh cầu cứu vì dù gì đây cũng là phòng khách dễ thoát thân nhưng không ngờ phòng khách của hần được xây kín, đến con muỗi cũng không thể bay ra chứ đừng nói gì đến cô muốn trốn thoát, nơi đây chỉ có duy nhất một cửa sổ lớn không có khung chính là nơi cô đang đứng dựa lưng, còn lại là bộ sofa cao cấp

_Thật sự là...

_Hôm nay tốt nhất em nên biết thân biết phận, để tôi bực tức thì gia đình em đừng mong yên thân, nhất là em thôi ương bướng đi...có nghe không? Tịch Hạ Di...

Hần luồn tay qua eo cô kéo mạnh, còn thắt chặt một cái buộc cô áp sát hần, hần dùng ánh mắt sát khí muốn nuốt chửng cô

_Huhu...

_Nín khóc, đừng giả tạo...biết làm gì rồi đúng không?...

_Tôi không biết, tôi không làm tôi không phải loại phụ nữ Phàm chủ tịch hay đưa lên giường, nếu muốn ngài đi tìm họ đi

_Em...

Hắn tức lồng lộn nhìn cô ngang bướng cãi lại hắn, lúc nào cũng thế hắn giữ âm ỨC này rất lâu rồi

_Thế em đã bao giờ đành hoàng với tôi chưa? Lúc nào cũng đợi dùng vũ lực mới chịu nghe phải không?

Hắn áp hai tay lên mặt cô, đôi mắt sâu sắc sắp nuốt chửng cô, cô ngẩn mặt nhìn hắn bằng ánh mắt ngây dại đáp trả, đã nói người ta biết lỗi rồi mà hắn vẫn hung hăng, cũng vì hắn quá ngang tàn cô sợ quá nên mới cãi lại, chứ thật ra có bao giờ cô thắng nổi hắn đâu lúc nào cũng bị hắn ỨC HIẾP

Hắn nhíu mày, nhíu môi nhìn cô đến không chớp mắt, gương mặt ma mị của cô thật khiến người khác không thể giận nổi mà chỉ muốn đem ra sủng thật nhiều, nhìn vào gương mặt thơ dại như mèo nhỏ đó là cả một xúc cảm dâng trào, ngay lập tức máu huyết trong người liên tục muốn cô

Hắn cúi thấp người hôn cô, vẫn như bao lần trượt là sự cuồng dã chiếm lấy miệng lưỡi, nhưng khác với mọi lần cô không nhăn nhó cự tuyệt nữa mà còn vòng tay ôm cổ hắn không chối từ, nếu biết trước mèo nhỏ ngoan ngoãn như vậy thì hắn đã không nặng lời với cô rồi

Hắn đẩy lưỡi tiến sâu, từng chút một chiếm lấy mật ngọt ở hai cánh môi cô, đã bao ngày rồi không gần gũi cô hắn thật sự rất nhớ, còn rất bức rức không yên, bàn tay không yên phàn cởi cúc áo cô vội vã kéo xuống qua loa rồi tìm hai phần nhấp nhô của cô xoa nắn, tay còn lại hắn luồn ra sau cổ áo ngực cô, hắn kéo cô đến gần hắn hơn, để da thịt mịn màng của cô tiếp xúc với khuôn ngực rắn chắc của hắn

Cô khẽ run lên khi bàn tay hắn ấn bình bất động trên ngực cô, hắn giữ chặt không muốn buông ra, dịu dàng nâng niu cưng nựng, hơi thở cô yếu dần vì hai bàn tay ma mị của hắn, hai cánh môi bị ngậm chặt không thể thốt lên lời nào chỉ có thể âm ư phát ra mấy âm thanh vô nghĩa

Hắn dời hai cánh môi cô cúi người hôn lên cổ rồi đến hai nơi tuyệt đẹp đang chứa thẳng mời gọi, hắn ngậm lấy từ từ tận hưởng da thịt mịn màng, tay vòng ra sau sờ mông cô, cuồng dã giật mạnh gấu váy xé rách hết những gì còn sót lại của cô

_Hức...

Hạ Di cau mày khó chịu, hắn phải thô bạo như vậy mới thỏa lòng, nhìn váy áo rách tươm nằm dưới sàn thật tiếc!

_Hạ Di...tôi muốn em, rất nhớ cơ thể em

Hắn gấp rút bông cô lên đưa đến ghế sofa, để cô nằm yên vị trên ghế, hắn ngắm nhìn cơ thể làm hắn điên đảo đó, cô ngượng quá chỉ biết xoay mặt đi nơi khác, bao nhiêu ngày trôi qua giờ phút nào cũng không ngừng nhớ thương, cảm giác lúc này được giải tỏa thật sự rất tốt

Cánh môi mỏng nhếch lên, nhẹ nhàng hôn xuống nơi rậm rạp mời gọi, cái lưỡi ma mị khẽ tách hai cánh hoa mỏng manh ra rồi cong lưỡi đẩy sâu từ trên xuống dưới thâm tình, chậm rãi liếm mút nhẹ nhàng huyết đạo e ấp với nơi sâu ẩn hiện phía trong

_Ưm...ưm...

Tịch Hạ Di thu người nhăn mặt, miễn cưỡng đón nhận trận kích tình quá mạnh mẽ, thoát đầu cứ ngỡ sẽ khản cự nào ngờ cô thốn thức chỉ muốn rấn người sâu hơn về phía cánh lưỡi liên tục dịch chuyển kia, hắn nhàn nhã rút lưỡi khỏi huyết đạo co thắt bất ngờ ngậm lấy hạt châu tì lưỡi ma sát dồn dập muốn cô khó chịu đến rơi nước mắt

_Á...á..hức...

Cô cắn răng lấy hết toàn bộ sức lực gồng mình che đi hưng phấn quá dồn dập, hắn vẫn không vì cô quá khổ sở uốn người mà dừng lại, khí chất nam tính mạnh mẽ vẫn liên tục ngoáy lưỡi vào huyết đạo nhanh hơn.

Tiếp theo: Chap 30 Cô tự tìm đến 2

By Thuytinh103

30. Chương 30: Cô Tự Tìm Đến 2

_Em ngượng cái gì chứ? Đồ ngốc...

Hắn rời huyết đạo e then, mở mồm cười đều nhìn cô e ấp xấu hổ, hắn nằm trên người cô, cái kia của hắn giờ đã sắp nổ tung và chỉ muốn cô thôi, cô cảm nhận có vật nóng đang cuồng cuộn muốn đi ra ngoài sau lớp quần tây của hắn

_Phàm chủ tịch...

Cô nhăn nhó, hơi thở gấp rút đứt quãng khi tay hắn từ bụng cô trượt xuống một chút, hắn ấn nhẹ vào nơi đã tràn đầy mật dịch, mãi không chịu rời đi cứ thích giữ đúng tư thế đó ấn mỗi lúc mạnh hơn, bàn tay thích nghịch phá hết xoa mông đến tìm những nơi sâu xa thăm dò

_Không...

_Tôi là đang sửng em...

Hắn thều thào bên tai cô, vừa nói xong đã cúi xuống ngậm lấy một bên ngọc của cô cắn một cái, lần này không thô bạo như mấy lần trước mà có ý trêu ghẹo, xem thử cô chịu đựng được bao nhiêu

_Hic...ừm...

Cô uốn éo người muốn thoát ra nhưng lại muốn gần hơn, cảm giác hưởng ứng này làm cô xấu hổ chết mất, có bao giờ cô như thế đâu thế mà lần này bị hắn làm cho phơi bày tất cả

Cánh môi thì bị hắn chiếm giữ, hai phần đùi thì một bên bị cắn một bên bị nắm chặt, ngay cả hông của cô cũng bị rơi hết vào tay giật, cô chỉ còn biết im lặng không thể phản công được

_Đừng...tôi...

_Em thế nào...

Hắn trêu ghẹo cô đến làm cô thảm hại bày ra bộ mặt đáng thương, cảm giác như bị thêu đốt toàn thân từng phần cơ thể đều bị kích thích đến sắp tê liệt

_Ngồi lên đây...

_Á.....

Cô bất ngờ bị hắn bế xốc dậy, hắn kéo cô ngồi trên đùi hắn, cái vật kia đang ở ngay hông cô, cô xấu hổ không muốn cùng hắn làm chuyện bại hoại này đâu, thế mà không làm sao thoát được hắn, hắn còn chưa cởi hết quần áo mà chỉ gấp rút kéo hờ hững xuống

_Ngoan đi, em sẽ thích

Hắn ôm cô trong ngực, để cô vòng tay qua cổ hắn, hắn nâng hai chân cô lên cao để cô ngồi vững trên người hắn, hắn dựa lưng vào ghế sofa tận hưởng, tay cầm lấy bảo bối sưng to cố ý để nó ngo ngoáy trước huyệt đạo, tạo ra một cơn lốc đang thét gào, xúc cảm này khó mà cưỡng lại bên dưới rất khổ sở, cô nói không nên lời nhìn hắn bá đạo trêu đùa, huyệt đạo bị chọc tức rất nhột nhột tê dại, hắn từ từ đẩy nhẹ, nhấp người lên xuống, hắn áp tay trên lưng cô, tẩm lưng trần lấm tẩm mồ hôi, cả hắn cũng không thoải mái gì, đã lâu rồi mới hành sự lại với cô, cảm giác rất muốn, rất gấp rút nhưng không thể tùy tiện quá nhanh, hắn tìm chỗ xúc cảm từ từ lấm trặn

_Đừng...a...ừm

Cô nhăn nhó khi hấn véo mấy cái rồi vân vê hai phần nhấp nhô của cô mãi, đề mê ngây dại này thật sự quá lớn, sức cô lại có hạn

_Em nghĩ xem tôi phải làm sao khi chúng nhấp nhô trước mặt tôi đây?

_Bại hoại...um...

Cô càng mắng chửi hấn càng cố ý trêu chọc, hấn mút cắn đến nỗi chúng đỏ ửng, có chỗ còn để lại đốm bầm

_Em làm người khác phải điên loạn.

Hấn nhòm người nhấp người rất sâu tuy nhiên động tác chậm rãi không vồ vã, đầu óc bị sức hấp dẫn của cô chiếm lấy, cơ thể cường tráng bá đạo gấp rút muốn cô hơn, động tình hoang ái ngập tràn căng phồng, cô chỉ biết nhỏ tiếng cắn răng cố không để mình phát ra mấy âm thanh kích thích hấn, trông lúc vô cùng cương chiều cô hấn nhìn rõ khuôn mặt kiều diễm đang nhíu mày cắn môi, hấn cười mãn nguyện vuốt tóc cô hiểu là cô đang bị kích thích đến khó chịu, muốn nhanh hơn nhưng không dám yêu cầu, càng nhìn biểu cảm dễ thương này hưng phấn kích thích trong con người nam tính mạnh mẽ càng lớn

_ưm...a...a...

Cô cúi mặt nép vào ngực hấn để không kêu lên, sao hấn không thể để cô thoải mái được chứ cả người tê dại ngất ngây chìm vào từng động tác chậm rãi bức rút

_Khó chịu chỗ nào hả? Lập tức đáp ứng em.

Phạm Khiết Thần cong người chuẩn bị đẩy bảo bối nhanh hơn, cảm giác nhàn rỗi này quá kì hăm bản năng dưng mãnh của hấn rồi, miệng lưỡi tinh ranh phả một hơi dài vào tai cô sau đó gặm quanh xương quai xanh hồi ý, bên dưới đúng là có nhu cầu muốn nhanh hơn

_Đừng...ở đây...quá lâu

Cô thở hổn hênh yêu cầu hấn, cô không tìm được cảm giác an toàn khi ở phòng khách, nhờ thuộc hạ của hấn đến thì cô không biết giấu mặt đi đâu, cô muốn trút bỏ cảm xúc nhột nhạt này, hai tay liền đẩy hấn ra, để bảo bối phía dưới mất đà đi ra khỏi huyệt đạo

_Em lúc nào cũng lo lắng

Hấn khó chịu mắng cô, đang lúc cao trào lại phải kìm nén bế xóc cô lên đưa về phòng, là do hấn cương chiều cô vô điều kiện, cô không thoải mái vậy có thể đổi vị trí được mà, đêm nay hấn nhất định dùng bản lĩnh chiếm hữu cô chứ không phải tàn nhẫn như ngày đầu gặp cô

Lúc đi về phòng môi hắn không lúc nào rời môi cô được, hắn mút nhẹ cánh môi hôn gấp rút rồi ngậm lấy từng chút một trao yêu thương lưu luyến giữ lại trên môi, hai cánh môi cô sưng lên vì hắn, hết hôn đến cắn, khi đến phòng, chân hắn bá đạo thuận tiện đạp cửa vào rồi cũng dùng cách đó đóng lại, vừa đặt cô xuống giường đã kéo hai chân cô ra xa tiến vào, cô thẩn thốt không ngờ hắn khỏe đến vậy, mới đây mà lại muốn, cũng may lúc này đã một lần nên lần này dễ dàng không bị quá đau nếu không cô không biết mình thế nào nữa, lúc nào hắn cũng mạnh mẽ tràn đầy năng lực như cối xay, xương cốt cô như rã ra từng phần vì sự chống đỡ của hắn, hắn thật đúng là chứng nào tật nấy, rất hung hăng cuồng lấy cô

_Á...á...

Cô nấc lên trong ghen ngào, lúc này đây bảo bối phiền phức của hắn sưng to hết cỡ còn cọ sát thành huyết đạo ra vào như vũ bão, cuồng nhiệt đẩy lưng nhanh gấp nhiều lần, huyết đạo chật hẹp lại ngậm chặt bảo bối, cứ thế như hòa quyện tạo ra sóng tình dữ dội triền miên thôi thúc, hắn hùng mạnh như hổ báo vô tư lấn tới, cô mệt nhoài thở dồn dập, hắn còn có ý định cùng cô một lúc nữa, thế mà cô quá yếu ớt chỉ muốn đi vào giấc ngủ thôi

_Không cho phép em ngủ...

Hắn đẩy người thần tốc day nghiêng trừng phạt, hắn vuốt mồ hôi trên trán cô, hắn hôn lên cổ cô, tay vuốt ve eo thon bụng phẳng của cô, bên dưới tốc độ hung ác xốc cô đến nổi quàng quai, cơ bụng bị đẩy lên một khoái cảm bất tận

_Á...á...đừng...

Tịch Hạ Di lắc đầu khổ sở vì sự sung ái cao trào từ hắn, hai tay cô chỉ muốn xé nát cái gối trên giường để ngăn lại khoái cảm của bản thân, hắn nhìn người phụ nữ của mình bị hạ dưới thân một cách mềm yếu với bản năng tình trường dày dặn thì hài lòng lắm, càng ra sức đẩy người mạnh hơn, xúc cảm hoan ái từ cô đem lại quá si mê, hắn cuồng dã cuồng lấy là chuyện đương nhiên.

_Hôm khác...ừm....huhu...

Cô khóc, nước mắt lãnh dài xuống khoé môi đang hôn trên má cô, cô thật sự rất buồn ngủ cảm giác hai mắt chỉ muốn nhắm lại, đã hai lần triền miên, còn rất dữ dội cô quả thật không có sức lực bạo loạn như hắn, cơ thể yếu ớt đã thấm mệt

_Là em nói hôm khác

Hắn hôn cô mấy cái nữa rồi dùng hết sức lực tiếng quân thần tốc, cảm giác thỏa mãn chạy dài cơ thể, hắn ôm chặt cô trong ngực hài lòng, chỉ có cô là làm hắn có cảm giác muốn sung ái vui vẻ ở cạnh, cô mệt mỏi vùi sâu vào chăn đánh một giấc dài, cô rã rời nên không cần quan tâm hắn cô nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ say sưa

Tiếp theo: Chap 31 Tôi thích em

31. Chương 31: Tôi Thích Em

Tịch Hạ Di tỉnh giấc vào buổi sáng tinh mơ, cô thường có thói quen dậy sớm dù mệt mỏi cỡ nào cô cũng dậy rất đúng giờ

_Oaaaa....

Cô ngáp dài ngáp ngắn, cô vươn vai ngồi dậy mới phát hiện trên người mình chỉ có duy nhất cái áo sơ mi đen của hần, còn hần thì cô không nhìn thấy, khắp phòng đều không có bóng dáng hần

_Quần áo của mình đâu? Thật quá đáng, lúc nào cũng cuồng đã xé rách quần áo của mình, thật phí phạm...

Cô cau có, cô nói thế chứ không dám nói lớn mà chỉ dám nói lí nhí trong mồm thôi, cô sợ hần nghe thấy thì không xong

_Phải nhanh chóng ra khỏi đây mới được....

Cô loay hoay tìm quần áo, cô không muốn ở đây một giây phút một phút nào cả, cô không muốn suốt ngày trở thành thứ vui đùa của hần, cái gì cũng phải có giới hạn của nó

_Kết....

Phạm Khiết Thần mở cửa phòng tắm bước ra, cô vội vã nằm xuống giường giả vờ như đang ngủ và không hay biết chuyện gì đang xảy ra, cô cũng rất giỏi giả nai

_Vẫn chưa dậy à?

Hần đen tối cau có, liếc mắt nhìn khắp một lượt từ đầu đến chân cô, do lúc cô nằm xuống vô ý làm tóc vạt áo lên cao để lộ cặp đùi thon trắng

_Ôi không...

Cô nhú mày lo lắng, hồi hận vì cái sơ ý này, nó là hành động vô tình thôi thúc sự cuồng đã trong đầu hần

Hần vòng tay qua eo cô, cúi người nhìn cô, rất gần, những giọt nước trên tóc hần rơi xuống mặt cô làm cô

giật mình nhưng không dám phản ứng, cả bờ vai rộng cùng khuôn ngực rắn chắc đang áp sát cô, rất gần, Cô nghe cả hơi thở lơ lửng của hắn, mỹ nam đúng là có khác thần thái cực kỳ tốt

__Em đang giả vờ phải không?

Hắn hỏi, tâm tình phát hiện ra cô giả vờ trông rất dễ thương, cô không thèm trả lời, lúc này làm sao thừa nhận được, hắn đã nói nếu cô nói dối hắn hậu quả sẽ rất lớn vì thế cô chỉ còn biết án binh bất động tiếp tục diễn hết cảnh này thôi

__Tôi cho em cơ hội, mau dậy đi

Hắn nhỏ nhẹ với cô, cánh môi mở ra hàm răng nhọn bèn cắn nhẹ lên vành tai, bàn tay vuốt ve vùng cổ cô, cô rùng mình nhưng cố chịu đựng, lúc này nhất định phải diễn hết cảnh này, cô không thể để hắn phát hiện ra được

__Được thôi, em đang cố tình chống đối tôi sao Tịch Hạ Di?

Hắn nghĩ thầm, con chuột nhỏ này cũng ghê gớm thật, không thể xem thường. (Hắn rất thích gọi cô với tên động vật nhỏ) nghe rất đáng yêu, hắn cười nhẹ nằm xuống cạnh cô, hắn cố ý gác chân lên người cô, rồi vòng tay ôm cô, cánh tay sờ lên ngực cô, qua lớp áo mỏng có thể cảm nhận rất rõ, bên trong trợ trụ không có lớp bảo vệ, da thịt thì mềm mại ấm áp, bàn tay háo sắc cư nhiên sẽ vô lấy nhào nặng tùy thích

__Hic...bỉ ổi...

Cô cau có khó chịu, không ngờ hắn ghê gớm đến vậy, hai bàn tay thì nhau xoa nắn trên ngực cô, càng ngày càng gia tăng tốc độ, hai phần đầy đà bị hắn trêu ghẹo đến đáng thương, còn hai viên ngọc nhỏ cũng bị hắn ngắt véo nhẹ dò xét...mấy ngón tay khêu khào xoa nhẹ, một tay ôm eo một tay sờ mó, đôi chân thon dài còn giữ chặt cô, con người thâm hiểm bày ra rất nhiều trò trêu chọc

__Phàm chủ tịch...ngài thật quá đáng...

Cô không thể nào im lặng được nữa, cô mở mắt xoay người về phía hắn cau có nói, mặt mày méo mó bực dọc lúc này mặt cô đã rất gần với hắn, hắn vòng tay nhẹ nhàng kéo đầu cô đến gần

Phàm Khiết Thần hôm nay tươi tắn hơn hoa, tâm trạng phấn khởi tốt vô cùng, thi thoảng mới có lúc dễ chịu thế này, tất cả đều do tình cảm xuất phát từ sự ngây ngốc của cô, cõi lòng đóng băng như có lần gió xuân ulla về

__Ngốc...tôi sủng em mà...

Hắn bá đạo nắm cổ áo cô cởi cúc áo, hai bàn tay thì nhau dùng một loạt hành động vô vàn vì mấy cái cúc

phiền phức

_Hic...chúng có rất nhiều vết bầm rồi...tôi muốn yên thân...hic...

Cô đẩy hai bàn tay tham lam ra xa, ầm ỨC Nhấn Nhó, hấn không nói gì cả chỉ lặng lẽ hôn lên tóc cô, rồi đến trán cô

_Tôi thích em....

Hấn ôm chặt cô trong lòng loại xúc cảm bất chợt ủa đến, cả tâm trí chỉ muốn yêu thương bảo vệ cô mãi thôi, hấn chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt này với ai cả, người duy nhất là cô, người hấn muốn giữ bên cạnh, bao năm trôi qua sống trong cô lập u ám một mình từ ngày cô đến chính cô là người làm thay đổi tất cả, cô là người làm hấn muốn mở lòng yêu thương, lần đầu từ khóe môi lạnh nhạt lại mở lời cực kỳ sôi nịnh, cô là người đầu tiên và có lẽ là cuối cùng có điểm phức được hấn tỏ tình

_Tôi...

Cô chưa kịp trả lời đã bị hấn cưỡng lấy ôm hôn nồng nhiệt, ngay cả hơi thở mỏng manh cũng bị hấn cướp lấy, hai cánh môi thì khỏi phải nói đều như thuộc về hấn từ kiếp nào, cô là của hấn nên hấn tùy ý làm theo những gì hấn muốn, hai bàn tay hấn lại vội vã với cúc áo của cô, phải khó khăn lắm đại boss nguy hiểm như hấn mới thổ lộ lòng mình

_Um...

Hấn bất ngờ buông cô ra vì cô dám thản nhiên cắn vào môi hấn, mà còn là một cái mạnh đến chảy máu nữa, chuột nhỏ ngày càng quá quắc rồi

_Thấy tôi bỏ qua rồi bắt đầu phản động à?

Hấn nắm cổ tay cô mím môi đe dọa, tay còn lại vuốt ve bờ môi lồi cuốn

_Đừng...tôi sẽ trả lời sau...

_Tôi đợi em...

Phạm Khiết Thần nghiêng đầu áp sát bờ môi lạnh đậm vào vành tai cô, nhẹ nhàng phả vào người cô hơi thở ấm nóng, trong giọng nói gằng nhẹ ba chữ, cô nghẹn ngào lo lắng, khóe môi mấp máy định mở lời thì bị hấn cướp lời...

_Phạm Khiết Thần này đã muốn thì phải có, nếu không có được em thì tôi sẽ cưỡng đoạt em mỗi ngày, từ

từ suy nghĩ đi

Cô sợ quá chạy vội vào phòng tắm ẩn nấp, hấn nhìn cô rất ám ức, thôi thì cứ để cô suy nghĩ nhưng sâu trong thâm tâm hấn biết cô không thể thuộc về ai khác ngoài hấn cả, hấn tuyệt đối không cho phép. Tịch Hạ Di từ đây ôm một mối lo sợ dồn dập, được hấn tỏ tình không phải chuyện tốt, cô xem đây là chuyện nghiêm trọng cần có thời gian để trì hoãn và suy nghĩ thật kỹ

__Em ở trong đó làm gì? Đã nửa tiếng rồi...

Hấn đen tối gõ cửa, cô giật mình không biết phải làm sao, cái tên quái ác này vẫn ở bên ngoài đợi cô, kiểu như một giây cũng không muốn rời

__Tôi...tôi...

Cô lúng túng luống cuống tay chân, cô vẫn chưa thay quần áo làm sao mà bước ra đây

__Tôi để váy áo ở bên ngoài

Hấn nói vọng vào trong, cô thở phào nhẹ nhõm nghĩ là hấn biết cô ngượng nên để lại váy áo rồi ra khỏi phòng...

__Kết....

Cô vừa mở cửa đã thấy hấn xuất hiện, hấn còn nhanh chân chặn ngay cửa không để cô kịp phản ứng, hấn đẩy cô vào trong rồi khoá cửa phòng tắm

Tiếp theo: Chap 32 Câu trả lời

By Thuytinh103

32. Chương 32: Câu Trả Lời

__Phàm chủ tịch...ngài mau ra ngoài đi, huhu...

Cô khóc toát lên vì hoảng sợ, nhìn thấy hấn như nhìn thấy địa ngục, hấn chưa kịp làm gì đã bị cô xua đuổi, đôi mắt ghê rợn của hấn cứ nhìn cô chằm chằm

_Tôi chỉ muốn đưa váy áo cho em, có gì phải khóc...đến giờ còn ngượng là sao?

Phạm Khiết Thần cứ nhiên nhiên không bỏ đi mà còn xằng tới ôm eo cô nhỏ nhẹ, càng nhìn càng yêu mà, Cô là người đặc biệt có điểm phúc lớn, nói làm sao không cưng chiều cô được.

_Hừ...

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi bỏ ra ngoài,

Hắn phải đến tập đoàn xử lý công việc nên có dặn thuộc hạ bảo cô chuẩn bị xong thì đến phòng làm việc của hắn

_Tôi không đi có được không?

Cô ái ngại nhìn thuộc hạ của hắn chờ sẵn ngoài cửa, từ lúc thổ lộ với cô xong hắn càng thắt chặt tự do của cô hơn, nhất cử nhất động đều muốn kiểm soát

_Cô còn muốn từ chối nữa hả? Vì cô mà hai chúng tôi bị Phạm chủ tịch trừng phạt tàn khốc trong khi cô mới chính là người làm Phạm chủ tịch nhập viện, mém tí nữa hai chúng tôi bị đẩy ra hoang đảo rồi...thôi cô đừng có lòi thôi mất thời gian, mau theo chúng tôi đến tập đoàn

Cả Phiến Đông và Phiến Tây đều đồng thanh với nhau, cô hơi bất ngờ vì sự trùng hợp này, nhưng thôi nghe hai thuộc hạ của hắn nói thôi cũng đã đủ hiểu nếu cô còn rắc rối làm trái ý hắn thì chắc chắn cũng sẽ có kết cục không tốt đẹp

...Tập Đoàn....

_Xin chào Tịch tiểu thư...

Khác với mấy lần trước lần này cô được đón tiếp nồng nhiệt và thân thiện chứ không còn bị nhìn ngó bằng ánh mắt khinh bỉ, cô nhận ra nếu thuận theo hắn thì muốn hô mưa gọi gió thế nào cũng được còn nếu trái ý hắn thì cả địa ngục cũng không đáng sợ bằng sự ác cảm của hắn

_Cốp...

Trong phòng làm việc riêng, hắn tức giận quẳng tập hồ sơ dày cộp xuống đất

_Cút ra ngoài hết đi...bất cứ ai cũng không được vào đây rõ chưa?

Hắn hằng học nhìn cô nhân viên đang khóc trong sợ hãi ngồi dưới sàn nhặt hồ sơ

_Thưa Phàm chủ tịch, vậy tôi nói Tịch Hạ Di không cần vào trong nữa phải không ạ?

Phiến Tây nghe hắn quát tháo cấm tất cả mọi người vào trong thì run rẩy nói nhỏ, hắn nghe cô đến liền ngay lập tức thay đổi tâm trạng, hắn dịu giọng bảo cô vào trong

_Đưa cô ấy vào...

Phàm Khiết Thần nghe đến tên cô thì bao nhiêu bực tức tan biến, ánh mắt nhìn ra phía cửa nhìn cục cưng vô độ, cô căng thẳng bước vào phòng làm việc của hắn, cô cúi người ngồi xuống sàn giúp cô nhân viên nhặt giấy tờ trong hồ sơ rơi ra

_Cô không sao chứ? Đừng khóc nữa...

Cô an ủi cô nhân viên, bản tính cô vốn lương thiện nên rất ghét thói áp bức người vô cớ của hắn, khi không còn lại ai trong phòng làm việc hắn mới rời mắt khỏi laptop nhìn cô, vừa nhìn thoáng qua đã đứng hình nhìn cô, lần này cô khác quá, cô xinh đẹp hút hồn trong bộ váy hắn chuẩn bị cho cô sáng nay

_Phàm chủ tịch, ngài gọi tôi đến có chuyện gì?

Tịch Hạ Di đến gần hắn cô ngây ngốc hỏi, hắn nở nụ cười tươi với cô, nụ cười làm hai thuộc hạ hắn bất ngờ vì hắn có bao giờ cười đâu

_Em đã suy nghĩ đến điều tôi nói hôm qua chưa?

Hắn ôn nhu nắm đôi bàn tay mềm mịn vuốt ve, yêu thương và say đắm

_Chuyện hôm qua? Là vì câu nói ngài thích tôi đó hả?

Cô cúi người nói nhỏ vào tai hắn, cô không dám hỏi lớn, hắn có chút hậm hực nhưng nhìn cô thành thật như vậy nên không thể nào mắng cô được

_Đúng....

_Tôi....

_Em đồng ý??

Hắn chờ đợi câu hỏi của cô, nó rất quan trọng, đó là câu trả lời giải tỏa những thắc mắc trong nội tâm hắn, lòng hắn có cô vậy lòng cô có hắn không? Hắn rất rất muốn biết, hắn sợ cô không hiểu tình cảm của hắn mãnh liệt cỡ nào, tâm trí chỉ có mình cô, cô lấy mất trái tim hắn rồi, từ con người u ám lạnh lùng cũng vì cô mà trở nên mềm mỏng, ấm áp.

_Phàm chủ tịch à...ngài hỏi làm cô ấy ngượng đó, tất nhiên là trong lòng cô ấy có ngài rồi

Phiến Đông ninh bọ nói vài lời, do là hắn ta gây quá nhiều lỗi nên mới tìm cách khắc phục

_Ra ngoài đi...ồn quá...

Phàm Khiết Thần bực dọc đuổi hết thuộc hạ của mình ra ngoài, hắn muốn để tư tưởng cô thoải mái từ từ trả lời, hắn không muốn để cô thấy mình bị áp lực dẫn đến sợ hãi, cô thở dài, hít một hơi rồi nói....

_Trong lòng tôi thật sự không có ngài, tôi không muốn kết thân với ngài, những gì giữa tôi và ngài trải qua đều là khao khát tình dục, chứ không phải có cảm giác yêu thích tôi thừa nhận là lúc đầu do tôi cần tiền nhưng không phải tôi muốn chuyện nhạy cảm này tiếp nối. Tôi càng không muốn ở cạnh một người có tất cả địa vị trong tay nó cũng như con dao hai lưỡi, vui buồn ra đi ngày nào không biết, tôi chỉ muốn sống cuộc sống đơn giản không

muốn bon chen vào nơi xa hoa rồi vấp ngã...mong ngài hiểu...yêu là quyết định của hai người, không thể nào một người có thể xây dựng tất cả, mảnh ghép của ngài ở ngoài kia, hoàn hảo và toàn mỹ. Còn tôi chỉ là cỏ khô qua đường.

Hắn nghe cô nói xong liền đem tất cả mọi thứ trên bàn vứt sạch xuống đất, cô giật mình vội lùi ra ra, bao nhiêu thứ đổ vỡ trước mặt cô, dù cô biết trước tính tình hắn không được tốt nhưng nào ngờ hắn tức giận lại đáng sợ đến thế, nếu cô là vật gì đó vô tri vô giác chắc hắn đã ném cô ra ngoài đến ghê sợ rồi, từ thiên đường ngập tràn màu sắc cô vui tình cảm của hắn xuống hố sâu thử hỏi hắn có điên tiết mất kiểm soát hay không? Hắn đã rất bức xúc nổi giận vì tình cảm bị từ chối, thật là 1 kết quả không ngờ. Nếu hắn hàng ngày không cường quyền áp bức cô chắc có lẽ việc từ chối hôm nay đã không xảy ra, cô thật sự rất ám ảnh tính khí ngông cuồng của hắn...hắn sợ, tình yêu từ phía hắn còn rất nguy hiểm.

Tiếp theo: Chap 33 Em nghĩ mình là ai?

By Thuytinh103

33. Chương 33: Em Nghĩ Mình Là Ai?

Từ cái hôm cô từ chối hắn, hắn không nói với cô lời nào hết, cũng không về nhà, cứ thế đã hai hôm trôi qua, cô có lo lắng nhưng nhìn thái độ không chút phản ứng gì của hắn cô nghĩ do hắn tức giận nên mới vậy thôi, qua mọi chuyện rồi đâu lại vào đó, chỉ là nhất thời hắn muốn cô chứ ngoài cô hắn có biết bao người

chờ đợi, rồi cũng có lúc hắn nhận ra hắn thích hợp với người khác hơn

Tịch Hạ Di cúi cúi dọn phòng cho hắn, cô đang loay hoay thì Phiến Đông và Phiến Tây xuất hiện

__Hơ...hai người làm tôi giật mình

__Chỉ có người làm chuyện xấu xa mới phải giật mình

Phiến Tây nói là để ám chỉ cô, có một loại cảm giác bất an lang toả, không biết chuyện gì lại đến với cô đây

__Hai người tìm tôi làm gì?

__Là Phàm chủ tịch bảo cô đem tài liệu này đến khách sạn PoLy cho ngài ấy

Cô nhìn sắp hồ sơ tài liệu gì đó của hắn, hắn đã bảo thì cô phải làm thôi dù là ngoài trời đang mưa to và cô cũng thừa biết đây là đang hành hạ việc cô từ chối hắn

__Không ai đưa cô đi như mấy lần trước đâu tự đi xe buýt đi

__Số may mắn không biết hưởng, còn làm liên lụy bọn tôi

__Bây giờ đến mặt hai bọn tôi Phàm chủ tịch cũng không muốn nhìn

__Thất tình...thất tình...việc gì phải là cô chứ, ôi....boss lớn của chúng tôi....chính cô, tất cả là do cô

Phiến Đông và Phiến Tây mắng cô một trận, cô im lặng không bàn cãi, cô tìm cái ô nhỏ ra ngoài

__Ai cho cô mang ô theo? Không được...cũng không được mặc áo mưa...cô đáng bị như thế...cô dám trái ý tôi lập tức gọi cho Phàm chủ tịch

Cô bị hai thuộc hạ của hắn làm khó, cô đành một thân một mình đi ngoài phố giữa trời mưa to vậy...lệnh hắn đưa ra làm sao chống lại, tùy hắn muốn hành xử thế nào, Cô nghĩ cũng sắp đến lúc hắn chán cô sau đó đá cô đi rồi.

Khách sạn PoLy...

Cô đến được khách sạn là lúc người cô ướt sũng, đầu tóc rối tung quần áo đầy cát....cả người phờ phạc vì mưa lạnh, cũng may do có báo trước nên cô được nhân viên hướng dẫn đưa lên phòng VIP gặp hắn

Tịch Hạ Di nhìn sổ phòng trên cao, cô nhìn xuống cửa, tay định mở cửa thì thấy cửa chỉ khép hờ thôi, cô nghĩ hẳn đợi cô sẵn nên mới để cửa chứ không khoá, cô hồi hộp, tay nắm chặt cửa mở ra...và trước mặt cô là...

_Ừm...em có làm ngài thoả mãn không?

Cô bất ngờ nhìn thấy cô gái lạ đang ở trên người hắn, cô ta cùng hắn đang hôn nhau say đắm, cô ta nhòm người chồng đẩy trên người hắn, ánh mắt mê mê ngây dại, hắn vòng tay ôm hông cô gái đó vuốt ve, cánh môi từ từ dời vị trí đang hôn trên ngực cô gái, cô ta nhích người uốn éo hoà theo hơi thở của hắn, bàn tay cô gái còn mạnh dạn sờ vào cái đó của hắn vuốt ve, hai người thật sự hoà hợp rất ăn ý

_A...ừm...Đêm nay để em....ừm...

Cô gái thở hổn hển hôn lên ngực hắn, giọng nói đứt quãng, ánh mắt dâm đãng đưa tình...

Cảm xúc cứ thế dâng trào, cô vừa nhìn thấy tập hồ sơ trên tay đã rơi xuống sàn, cô lắc đầu dùng hai tay che đậy khoé môi đang run lên, cô không biết tại sao bản thân đã nói không có tình cảm với mà trong tim lại lan truyền cảm giác đau nhói thất nghẹn, nước mắt cũng thi nhau rơi xuống

_Nhìn cái gì....cút ngay cho tôi...

Hắn phát hiện ra cô đã nhìn thấy nên quát mắng cô, điều làm cô đau lòng nhất là hắn vẫn bình thản cùng cô gái kia truy hoan như không có chuyện gì xảy ra, cô vụt chạy đi, trông cô khổ sở quá, cả thân người nhỏ bé co rút vì lạnh, tay chân luồn cuống quần áo ướt sũng rất dễ bị cảm

_Huhu...

Tịch Hạ Di lủi thủi về nhà, vì nếu hắn về nhà không nhìn thấy cô lại không để yên cho cô, cho nên dù đau khổ buồn bã đến đâu vẫn phải mang tâm trạng gượng về nhà tiếp tục làm hết công việc trước khi hắn về

_Huhu...tại sao mình lại khóc?...Phàm chủ tịch qua lại với ai đâu phải việc của mình, ngài ấy chắc chắn có người con gái khác rồi, mình chỉ là để vui đùa...huhu...nhất định không được khóc nữa...

Cô mím môi cố kìm nén không để nước mắt rơi ra thế mà cả đêm hôm đó cô khóc suốt không đi ngủ, hình ảnh hắn cùng người con gái khác yêu thương cứ hiện lên làm tim cô nhói. Cảm giác lạ lẫm này khiến cô khó hiểu, ngực trái cứ nhói lên hành hạ, lần đầu tiên cô có cảm giác này, không thoải mái chút nào, cứ nghĩ đến nước mắt lại tuông, trong lòng cô Phàm Khiết Thần quan trọng đến thế sao? Có chút quan tâm yêu thương rồi sao? Từ bao giờ tâm trí cô khắc hoạ hình bóng hắn cô cũng không hề hay biết chỉ biết là hắn chiếm phần lớn suy nghĩ của cô, cô sợ trước hành động khiếm nhã của hắn nhưng lại rất yêu thương con người của hắn chỉ là bản thân cô ngây ngô không dám thừa nhận để rồi vô tình đánh mất đến khi hắn quay lưng hành hạ cô cô mới vừa hiểu ra yêu thương đã muộn màng.

By Thiyytinh103

34. Chương 34: Em Nghĩ Mình Là Ai? 2

Lại ba ngày nữa trôi qua, thế là vốn vẹn gần một tuần hấn không về nhà, thời gian gần đây hấn cũng vui chơi bên ngoài nhiều hơn, cô vẫn vậy vẫn loanh quanh trong nhà, nhiều đêm không ngủ gương mặt cô phờ phạc thấy rõ, không phải cô không ngủ được mà Phiến Đông và Phiến Tây nói với cô rằng không được ngủ cho đến khi Phàm chủ tịch về nhà, hấn ta về nhà thất thường cô lúc nào cũng phải chờ đợi phục vụ, vì thế cô không dám ngủ sợ hấn về lại làm khó cô

_Két...

Có tiếng mở cửa, người đó không ai khác là hấn, đã mấy ngày rồi cô mới được gặp hấn và hấn cũng vậy nhiều ngày rồi mới gặp cô, hai ánh mắt đó nhìn nhau là cả bầu trời tâm sự, có chút tổn thương xen lẫn đau khổ vui mừng lại thoáng buồn, cô chỉ biết ngẩn người nhìn hấn, cô nhìn từ đầu đến chân hấn, vẫn gương mặt đẹp không góc chết, môi cuốn thu hút đó, bỗng cô rơi nước mắt nhớ lại cảnh tượng hấn cùng người phụ nữ hôm nọ

_Em khóc cái gì? Nhìn thấy tôi mặt mày như đưa đám là sao?

Hấn đến gần hạm hực kéo tay cô, mấy móng tay dài bấu vào da thịt cô chảy máu, cô chưa kịp trả lời hấn đã tiếp tục dằn xéo cô bằng tất cả tức giận, việc cảm xúc rối loạn trong thần trí hấn đều tại cô mà ra, hấn ghét lại không thể vứt bỏ, muốn yêu nhưng không được đáp lại, bao nhiêu tâm sự bị kìm chặt không thổ lộ được

_Oan ức lắm sao? Việc tôi sủng người khác khiến em đau lòng à? Ai cho phép em nhìn lên tôi? Không có liêm sỉ

Hấn nâng mặt cô lên buộc cô nhìn vào mắt hấn, ánh mắt lạnh khốc giết chết tâm hồn mong manh của cô, cô cũng đau lắm, từ ngày hấn sủng người khác cô bỗng dưng dâng trào xót cảm trong tim, nhói đau từng cơn dù biết rằng chính bản thân đưa ra quyết định từ chối hấn, cảm xúc lệch lạc này dày vò cô rất nhiều.

_Tôi nói cho em biết em không là gì đâu

_Bịch...

Hấn đẩy cô xuống giường, không đợi cô phản ứng hấn đã cởi quần áo, rồi xé rách váy cô một cách thô lỗ, nhanh chóng nhòm người về phía cô, đẩy khúc thịt to dài vào huyệt đạo không qua ma sát, bên trong khô

khóc khi có vật to tát động vào rất đau rất

_Đừng...đau quá...

Cô khóc thét vì đau, cô nhăn nhó lắc đầu, hấn tằn nhằn với cô quá, khi không một phát hủy hoại cô, không có một chút không khí cho cô chuẩn bị cứ thế lãnh đạm nháp người, hai tay còn mạnh bạo bấu mạnh hai bắp đùi cô, buột cô phải đón nhận sự trừng phạt từ hấn

_Câm miệng, Không được chống đối tôi

Hấn thúc người mạnh hơn, bên dưới bảo bối cương cứng vô tình đẩy nhanh cố ý rắng sâu, để cô khổ sở tột cùng, huyết đạo bị ép mở ra để hấn thúc người chọc mạnh đến tê tái vì quá đau, hấn nghiêng đầu cắn lấy một bên đầy đà của cô, cô khóc ngất vì nhục nhã

_Tôi muốn để tên đàn ông của em xem cảnh này, để em biết từ chối tôi hậu quả thế nào...

Hấn hươ tay lấy remot điều khiển, hấn bấm nút quay video rồi để camera hoạt động.

_Đừng mà...huhu...

Cô cay đắng cầu xin hấn, đôi mắt ngấn lệ đỏ hoe chấp hai tay cầu xin, hấn chẳng những không ngó ngang đến cảm giác của cô mà còn điên cuồng ra vào với cơ thể yếu ớt của cô, bụng dưới truyền lên người một cảm giác đau như muốn nổ tung, từng đợt co thắt liên hồi

_Tiếp tục cầu xin đi...

Hấn giữ chặt hai tay cô xuống giường, cả cơ thể nóng bừng muốn giải tỏa tâm lý, hấn kéo hai bắp đùi non cô lên cao, dùng một cái gối kê dưới hông cô, để cơ thể cô như ưỡng ra phần nhạy cảm nhất một cách như mời mọc, hấn cúi thấp người hơn, ở tư thế này dễ dàng hành hạ cô, hấn chống đẩy trên người cô nhanh và thô lỗ như cô là kẻ xa lạ chỉ đáng mua vui một đêm

_Huhu....

Cô run rẩy chịu đựng, cô cắn chặt môi không dám kêu la, chỉ có nước mắt ghen ngào tuông ra, hấn chỉ xem cô tâm thường như thế, ở dưới thân hấn để hấn thỏa mãn cười cợt sỉ nhục, ánh mắt gian tà gián chặt vào cơ thể gầy yếu, đêm nay phải hành hạ cô liên tục mới hả dạ

_Cả đêm hôm nay tôi không để em yên ổn đâu Tịch Hạ Di...

Hấn vừa buông cô ra đã đổi tư thế để cô nằm úp mặt xuống giường, hấn nằm trên người cô, hai tay vòng

ra phía trước bóp mạnh vùng da ửng đỏ, rất mạnh, cô ngộp thở vì hai nơi ở ngực bị kìm hãm đến không thở nổi, hấn tiếp tục nhấp người, mỗi động tác đều điên tiết cuồng dại, tất cả đều mang tính trả thù chứ chẳng có xúc cảm nào ở đây

_Cảm giác này...nhục nhã ê chề...ngày mai mình còn nhìn thấy bình minh sao?

Cô lắc đầu khở sở, bị hấn xem như đồ chơi còn mạnh bạo không thương tiếc, trên ngực có vết bầm đến chảy máu, từ bụng dưới trở xuống cô gần như không còn cảm giác, mỗi một vị trí trên cơ thể đều rã rời đau nhứt, vật cứng của hấn vẫn hùng hồ ôm trọn huyết đạo yếu mềm, mỗi lần ra vào cô đều rùng mình nuốt đắng chịu đựng, nó quá khát khe với sức chịu đựng của cô.

_Buông tha cho...tôi đi...

Cô mơ hồ nhìn hấn, trên trán đỏ rất nhiều mồ hôi, khóe môi tái nhợt cố gắng cầu xin, hấn vẫn không mán đến cô, hấn chỉ cần biết bản thân muốn cô thì nhất định không dừng lại

_Đừng ảo tưởng...

Hấn đẩy người một cái, lại vô tình kéo dài thời gian, từng cái ra vào làm cô muốn ngộp thở, cả cơ thể bức bối không chịu nổi, hết chậm rồi đến gia tăng tốc độ, mỗi cử chỉ đều cuồng dã càng quét muốn chiếm đoạt, muốn xé nát tâm hồn mỏng manh của cô, nếu không nắm giữ được trái tim cô vậy hấn sẽ dùng vật thể xác cô một cách nhẫn tâm nhất

_Muốn dừng sao? Không được...

Hấn thấy hai mắt cô sắp sụp mí liền bế xốc cô dậy, cứ đứng tư thế đó rồi địa điểm để cô đứng tựa vào tường tiếp tục cuộc truy hoan đang dang dở, hấn không chút lưu tình thô bạo phơi bày tất cả oán giận trong lòng, nếu cô muốn thoát vậy hãy mơ đi, hấn vừa đẩy người vừa cào mạnh lên tường trút lên nóng giận cao ngút

Cô nhất định không để bất cứ âm thanh nào trong cổ từ miệng phát ra, cứ thế cô âm thầm chịu đựng, gương mặt tái nhợt mất sức sống

_Thật thô bạo....

Cô nói thầm trong miệng, đêm nay trôi qua lâu quá, một phút hấn cũng không bỏ qua, một con người khô khốc cao ngạo cứ thế ra sức ức hiếp cô gái nhỏ đáng thương

Đến khi hấn xong việc thì bỏ vào toilet tắm nước nóng, còn cô cả cơ thể bầm dập mất sức phản kháng ngã nhào xuống sàn, ngay cả ngồi dậy cũng không còn sức lực, hai bàn tay run rẩy tìm vấy, trên người chỉ duy nhất có cái áo sơ mi xốc xếch đã bị xé toí tả, chính hấn muốn lưu lại hình ảnh xấu xa này của cô chính hấn biến cô ra thế này, cô có rớt nước mắt cũng không lay động hấn chỉ đơn giản cô đã từ chối hấn và đây là

cái giá phải trả.

Tiếp theo: Chap 35 Nằm viện

By Thuytinh103

35. Chương 35: Nằm Viện

Lúc Tịch Hạ Di mở mắt tỉnh dậy là lúc cô nhìn thấy mình đang ở trong phòng bệnh của bệnh viện, tay còn đeo dây truyền nước, cô nhận ra đêm hôm qua do bị một trận tới bởi đến cơ thể suy nhược phải nhập viện

__Cô có thể gọi người nhà cô đến, Phàm chủ tịch đã làm xong tất cả thủ tục và đóng viện phí, ngài sẽ không đến đây để nhìn thấy bộ mặt đơ đả của cô đâu, ngày nào cô nằm ở bệnh viện vẫn được tính lương đầy đủ, còn đây là tiền cô “bán hoa”

Phiến Đông nhấn mạnh hai chữ bán hoa vào lỗ tai cô, cô hiểu ngôn ngữ đó chứ nó ám chỉ việc cô chỉ là loại ăn bánh thì trả tiền thôi, cô nên biết rằng con người hèn là vậy, luôn lãnh khốc u ám chỉ là do cô quá ngây thơ nên mới bắt ngờ đến vậy

__Tôi biết rồi...

Tịch Hạ Di ủ dột trả lời, cô ngồi bó gối trên giường bệnh, cô nhìn ra ngoài mấy tán lá xanh um có ánh nắng chiếu qua, những tờ tiền vô tri theo gió vờn vãi xuống đất, chúng cũng lạnh lùng vô cảm như chủ nhân của mình vậy

__Tịch tiểu thư cô tỉnh rồi à? Sức khỏe cô không sao đâu chỉ là do suy nhược mà ra thôi, cố gắng ăn uống nghỉ ngơi để tinh thần thoải mái là được

Bác sĩ Lâm bước vào phòng bệnh nói với cô, anh là bác sĩ điều trị cho cô, khi vào phòng bệnh anh còn mang cho cô rất nhiều thức ăn ngon

__Tịch tiểu thư cô có đói bụng không? Mau ăn đi, có như vậy mới mau về nhà được...

__Về nhà sao???

Cô mím môi nói nhỏ, trên khóe mắt lúc nào cũng ngập nước đau thương, nghĩ đến việc về lại nơi u ám của hèn, chẳng khác gì về lại địa ngục

Bác sĩ Lâm lắc đầu ái ngại bỏ ra ngoài, cô nhìn khay thức ăn đặt trên bàn chẳng buồn ăn uống, cô chỉ biết khóc nghẹn, vừa lúc cô nhìn thấy trong khay thức ăn có đôi dưa gỗ...

Cô cầm dưa lên, từ bên ngoài bác sĩ Lâm nhìn thấy rất an tâm nghĩ là cô đã chịu ăn uống nên đi báo cho thuộc hạ của hắn biết, nào ngờ cô bỏ đôi chiếc dưa, rồi kẻ sát cổ muốn tự tử

__Xoạt....

Cô dùng chiếc dưa gậy đâm vào cổ, cô không còn thiết sống làm gì, đầu óc quanh quẩn chỉ nghĩ đến cái chết... sống làm gì mà để hắn đùa cợt dằn vặt thể xác, cô không đau vì bị hắn hành hạ thể xác nhưng trái tim lại vô cùng khốn khổ, nó cứ thắt nghẹn vì hắn, cô đau ngay cả khi hắn sùng ái cô, một sự sùng ái quá đáng sợ. Với cô đó chỉ là chiếm đoạt, cô cảm thấy bản thân bất lực quá.

__Tịch tiểu thư...

Bác sĩ Lâm lao nhanh vào phòng bệnh, anh vớt chiếc dưa trên tay cô rồi lao đến đỡ cô, cô mất nhiều máu nên bất tỉnh tại chỗ....

Sau một ngày dài mơ màng. Cô nghĩ mình đã về thế giới bên kia cho đến khi chớp hàng mi đen nặng trĩu nhìn thấy cảnh vật tối đen bên ngoài mới biết mình vẫn còn sống, hơi thở yếu nhưng vẫn đều đều

__Tịch tiểu thư sao cô làm vậy?

Bác sĩ Lâm lo lắng hỏi cô, nếu cô chết trong bệnh viện tư của anh thì xem như chỗ làm ăn nhỏ bé này sắp sửa bị đóng cửa

__Anh đừng nói cho Phàm chủ tịch biết chuyện này, nếu không anh không yên ổn với Phàm chủ tịch đâu...

Cô dặn dò, khoé mắt vẫn tự động rơi nước mắt, cả ngày cứ thu người trối mình vào góc tối tâm hồn, có nỗi lòng nặng trĩu không thể trút bỏ

__Vậy cô nói xem tại sao phải làm việc ngu ngốc đó, cô bị Phàm chủ tịch ức hiếp đến uất ức à?

Cô nằm im vờ mắt nhìn ra cửa sổ đến không chớp hàng mi, cứ thế cô như vật vô tri vô giác, con người không còn tồn tại cảm xúc, cảm giác này cũng như đã buông xuôi còn nặng nề hơn cái chết

__Tôi bây giờ cũng như đã chết

__Cô bị Phàm chủ tịch áp bức sao?

Bác sĩ Lâm vẫn gắng hỏi, có lẽ anh nhìn thấy sự việc nghiêm trọng cho nên cô mới suy nghĩ nông cạn như vậy

_Không có...tôi muốn chết là vì...

Cô nhắm mắt, tay cái chặt vào cổ nơi vết thương sâu hỏm do chiếc đũa gãy gây ra, cô muốn chính tay bóp nghẹn cổ họng mình...

_Tịch tiểu thư...bình tĩnh lại...Tịch tiểu thư...

Lần này hơi thở cô yếu dần...yếu dần...cô nhìn xung quanh mờ ảo rồi mất hút...

Phạm Khiết Thần ngồi ở phòng làm việc, vẫn là chú tâm vào công việc là chính, hắn vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, lạnh nhạt vô cảm trở về u ám như lúc trước

_Khiết Thần...

Bác sĩ Lâm xuất hiện, anh đến gần vỗ vai hắn

_Cậu đến lúc nào, ngồi đi

Hắn đích thân lấy ghế cho bác sĩ Lâm ngồi vì anh là người đặc biệt nếu không đã không được hắn đối đãi tốt như thế

_Chúng ta chơi chung bao nhiêu năm rồi nhỉ? Nhớ không lầm là năm 15 đến 30

Bác sĩ Lâm cười trừ nhìn người bạn u ám của mình

_Sao tự dưng nói chuyện đó? Cần gì à? Cứ nói tớ đáp ứng tất cả

Hắn dán mắt vào laptop chăm chú, trên đời này phải nói ít có chuyện gì làm hắn chú ý, và nếu có hắn cũng không thể hiện ra bên ngoài

_Tính khí ngang tàn, u ám của cậu bán lại cho tớ được không?

_Ý cậu là gì đây?

Hắn đóng laptop lại, hắn cau mày nhìn bác sĩ Lâm, trong thâm tâm biết là có chuyện xảy ra nên bác sĩ Lâm mới đến tận đây tìm hắn

__Tịch tiểu thư đó có quan trọng với cậu không?

Bác sĩ Lâm hỏi một câu bất ngờ làm hắn giật mình, tâm trạng vốn không tốt giờ tệ hại hơn, nhắc đến cô tâm trí hắn lại rối bời, cô là loại cảm xúc bất thường khiến tình cảm của hắn không tự chủ được, đến tận bây giờ hắn vẫn không biết làm sao để chế ngự thứ tình cảm cháy bỏng trái ngược với lý trí này

__Cô ta chỉ là cảm vật thôi mà!

Hắn tỏ ra như không có chuyện gì, vẫn nói vài lời cho qua chứ thật ra tâm trạng đang như ngồi trên đống lửa

__Vây thôi, tớ về...

__Nói xem Tịch Hạ Di xảy ra chuyện gì? Tớ không phải người kiên nhẫn đâu

Hắn kéo bác sĩ Lâm lại hỏi dồn, ánh mắt đằng đằng sát khí, cả thân người nóng nảy muốn tàn phá tất cả nếu như hắn không biết cô hiện giờ ra sao? Trong người dâng lên cảm giác rất lo....đúng hơn là một mối lo sợ dằng xé trong tâm trí...nếu cô xảy ra chuyện gì đó...

Tiếp theo: Chap 36 Không nói một lời

By Thuytinh103

36. Chương 36: Không Nói Một Lời

__Tịch Hạ Di tự tử...

Bác sĩ Lâm do dự một hồi rồi thở dài quyết định nói ra, trong lời nói có phần do dự như sợ hắn không tin

__Cô ấy đang ở đâu?

Hắn mất kiểm soát lao nhanh ra cửa, bác sĩ Lâm nhanh tay kéo hắn lại, hắn điên cuồng đâm tay vào tường mấy cái chảy máu, đôi mắt đỏ ngầu sôi sục đảo khắp nơi

_Tịch Hạ Di đang ở đâu?

Hắn thét lớn, bao nhiêu thứ trong phòng đều bị hắn đem ra vứt sạch, mấy lọ hoa trên kệ bây giờ là một đồng đồ nát

_Tớ hỏi cô ấy bị cậu ức hiếp hả? Cô ấy lắc đầu chỉ nói là do cậu không muốn nhìn thấy cô ấy, cô gái này ngốc quá

Phạm Khiết Thần đến bệnh viện tìm cô, hắn lái xe với tốc độ rất cao, hắn mặt kệ bàn tay đầy máu, hắn muốn gặp cô, hắn nhớ hình ảnh nhỏ nhắn ngốc nghếch đó lắm, nhớ nụ cười ánh mắt, gương mặt ngây thơ...nếu cô có mệnh hệ gì cả đời này hắn cũng không tha thứ cho bản thân vì cô là tình yêu khắc sâu vào tim

_Đồ ngốc...nếu em có chuyện gì xảy ra tôi nhất định không để em yên thân ngày nào, cả đời cũng truy đuổi em

Hắn mang sự bức tức, cộc cằn đến tìm cô, định bụng gặp cô rồi sẽ cho cô một trận nhớ đời, trong lòng bức bối khó chịu, tâm trí bị dày vò đau khổ, hắn không muốn nghĩ đến trường hợp xấu nhất, nhưng những hình ảnh cô rời xa hắn cứ xuất hiện, hắn lần đầu tiên lo sợ cô sẽ xa hắn mãi mãi

_Kết...

Hắn mở nhanh cửa ra vào ở phòng bệnh, hắn đảo mắt tìm cô, cô nằm trên giường ngủ say, hơi thở đều đều, gương mặt tái nhợt nhưng vẫn còn nhịp thở, hắn nhẹ lòng đến gần cô, trong tim đau nhói tự trách bản thân quá vô tình khiến cô tìm đến cái chết

_Là tôi sai, đã không biết thể hiện tình cảm với em...

Hắn nắm tay cô ân hận, từ trong khoé mắt cô chảy ra dòng nước ấm, ngay cả trong giấc ngủ cũng không ngon, hắn xót xa nhìn tấm thân tiều tụy của cô

_Mau tỉnh dậy đi Tịch Hạ Di...tôi không bao giờ ép buộc em bất cứ điều gì nữa

Hắn hôn lên trán cô, nước mắt cô vẫn rơi, cuối cùng khoé môi cũng trả cho cô sự tự do muộn màng, nhưng sâu thẳm trong tâm hồn cô đã khắc sâu vết thương sâu sắc, hắn nhận ra cái ích kỷ của mình đã hại người hắn yêu, hắn cũng không thoải mái chút nào, rất đau đớn, lần đầu nếm trải đau khổ trong tình yêu thật quá đáng sợ

Hắn đưa cô về nhà, liền mấy hôm sau cô vẫn không thèm nhìn mặt hắn, ngay cả ăn uống cũng không màng đến nếu hắn xuất hiện, cô nhốt mình trong phòng lặng im nhìn ra cửa sổ giết thời gian, cả ngày trôi qua vô vị, đến nửa lời nói cũng không muốn nói với hắn, hắn chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô mà không thể đến gần

Hôm nay cũng thế hấn đứng nép ngoài cửa nhìn cô

_Phạm chủ tịch...ngài làm tôi đau lòng quá, vết thương ở tay ngài...ngài càng nặng rồi, cũng có thể bên trong bị gãy xương Hic....hay để tôi băng bó cho ngài nha...rồi phải đến bệnh viện nữa...

Phiến Đông bức bối nhìn bàn tay tuyệt đẹp của hấn bị thương rỉ máu, do mấy hôm nay hấn không chịu sát trùng băng bó, ngoài trời lập đông nên đang lạnh dần, vết thương bị thời tiết ảnh hưởng đau buốt rất khó chịu thể mà hấn đứng đờng xem như không có chuyện gì

_Cút đi, để Hạ Di nghỉ ngơi

Hấn vào phòng bắt chuyện với cô dù biết là cô không trả lời hấn

_Em muốn ăn gì không? Hay uống chút nước đi

Hấn đến gần cô, vừa ngồi xuống giường cô đã rụt người lại, ánh mắt nhìn ra xa không quan tâm, bàn tay nào đó định nắm tay cô đành thu về trong váy, cảm giác cô ở ngay trước mặt nhưng xem hấn vô tình thật quá thất vọng

_Có buồn ngủ không? Có mệt không? Tay chân có đau nhức không? Vết thương của em có làm em đau không?

Hấn hỏi một loạt câu hỏi cô đều không trả lời, cô im lặng mặt kệ hấn, nếu hấn muốn nổi giận với cô thì cứ việc vô tư, cô giờ đây buông xuôi tất cả không màng

_Cốp...

Trong túi cô rơi ra cái lọ thủy tinh nhỏ xíu dạng như lọ cắm hoa, chỉ bằng ngón tay út, được làm rất công phu, nó trong suốt nhưng có in chữ nổi tên cô, khi nó rơi xuống lớp thủy tinh mỏng manh vỡ ra thành hai mảnh dưới sàn

_Vỹ Nhân....

Cô nhắm mắt muốn cúi xuống nhặt, nhưng vết thương ở cổ khiến cô đau khi cúi xuống nên cô nhặt không được, hấn thấy vậy vội nhặt hai mảnh thủy tinh rơi ra từ cái lọ nhỏ, hấn biết cô gọi tên người đàn ông đó khi cái lọ rơi xuống có nghĩa là tên đó tặng cô cái lọ này và nó rất quan trọng

Hấn im lặng không nói, nhặt xong đem ra khỏi phòng, không một chút phản ứng. Lần này không nổi giận chỉ dùng cách im lặng bao trùm bầu không khí nặng nề

_Phiến Tây làm ơn giúp tôi...

Cô hốt hoảng chạy xuống giường tìm Phiến Tây, thuộc hạ của hắn lúc nào cũng trực ngoài cửa

_Ủa...Tịch tiểu thư...cô chịu bước xuống giường nói chuyện rồi à?

Phiến Tây rất bất ngờ, anh ta vui mừng đến ăn nói lắp bắp, anh ta còn định đi tìm hắn nữa

_Phàm chủ tịch lấy cái lọ của anh Vỹ Nhân tặng tôi rồi, nó rất quan trọng với tôi, làm ơn giúp tôi lấy lại đi

Cô gấp rút rất lo lắng, nhìn thái độ của cô thì đủ biết cái lọ nhỏ đó quan trọng cỡ nào

_Cô thật là quá đáng trong khi Phàm chủ tịch lo lắng cho cô đến vậy thì cô lại...nói xem tôi việc gì phải giúp cô?

Phiến Tây âm ỉ thay cho boss lớn của mình, anh ta không chấp nhận việc hoang đường này được cho nên sẽ không giúp.

Tiếp theo: Chap 37 Một ngày trôi qua

By Thuytinh103

37. Chương 37: Một Ngày Trôi Qua

Một ngày trôi qua với cô thật vô vị, cô chỉ nằm trong phòng không nói với ai lời nào và hắn vẫn không thể đến gần cô, cô vẫn cố gắng lấy lại cái bình nhỏ của mình bằng cách nào đó mà vẫn không muốn phải mở lời với hắn cứ thế dường như giữa hai người đã có khoản cách vô hình

_Tịch tiểu thư à...cô nhìn xem Phàm chủ tịch mua cho cô rất nhiều thứ

Phiến Đông vui vẻ bắt chuyện với cô nhưng cô không buồn nhìn những thứ vật chất xa xỉ hắn đem đến cho cô. Nào là váy áo đắt tiền đến son phấn, nữ trang đá quý hay những món ăn cô yêu thích, cô không thích cuộc sống thế này cứ như hắn đang giam lỏng cô vậy

_Phiến Đông ra ngoài đi

Hắn lại đến thăm cô, nhìn thấy hắn cô như nhìn thấy thanh xuân bị giam lỏng, cảm giác nhói đau nơi ngực

trái, không là gì nhưng là cả quãng thời gian phí hoài tuổi trẻ cho cái tình cảm mơ hồ

Hắn đặt cái lọ thủy tinh nhỏ xíu được dán cẩn thận lên bàn, ý là trả cho cô nhưng hắn không mở lời, cô vừa nhìn thấy mắt đã sáng lên hạnh phúc làm hắn thoáng buồn, một cái buồn vô hạn và thất vọng tràn trề, từ ngày hắn xuất thân là không ép buộc cô bất cứ việc gì nữa xem ra ngày càng không thể trói buộc cưỡng quyền đối với cô được nữa

__Tôi muốn ra ngoài

Cô bất ngờ yêu cầu, từ hôm ở bệnh viện về hôm nay là lần đầu tiên cô mở miệng xin hắn một điều, hắn có chút không vui vì biết rằng cô muốn đi ra ngoài không có việc gì khác ngoài việc đi gặp cái tên Vỹ Nhân, cô nhìn sâu vào mắt hắn chờ đợi sự đồng ý của hắn, cô nghĩ hắn thế nào cũng nổi giận rồi dằn vò cô nhưng không phải vậy hắn chỉ gạt đầu không có bất cứ biểu hiện cảm xúc nào cả

Buổi tối, Tịch Hạ Di hẹn gặp Vỹ Nhân ở bờ sông gần công viên, khi nhìn thấy cô Vỹ Nhân rất vui

__Di nhi! Em đến rồi, anh nhớ em quá....sao sắc mặt em xanh xao quá vậy? Cổ em làm sao vậy?

Vỹ Nhân ôm cô trong lòng để thoải mái nhớ mong, anh nhìn thấy thần sắc nhợt nhạt của cô thì lo lắng

__Em không sao...

Cô đẩy Vỹ Nhân ra, cô ái ngại nhìn anh, cái ôm của anh không giống như của ai đó, suốt ngày ám ảnh đầu óc cô

__Mình phải theo dõi cẩn thận mới được, nếu để cô ta biết mình tự ý theo dõi cô ta thì cô ta lại nghĩ là do Phàm chủ tịch ra lệnh, lúc đó mối quan hệ của họ càng tệ hại thì lại khổ

Phiến Đông hồi hộp nấp vào bụi cây gần đó, hắn tập trung cao độ để quan sát

__Di nhi, em đến gặp anh có phải là đồng ý làm bạn gái anh? Anh vui quá rồi cuộc em cũng hiểu tình cảm của anh rồi

Vỹ Nhân rất vui, anh còn tự đoán ra kết quả cho bản thân mình, anh nghĩ cô chẳng có lý do gì từ chối người như anh vì cô thích anh từ bé mà, cô vẫn cười nhìn anh bằng ánh mắt ấm áp, cô nắm tay anh đặt vào tay anh cái lọ thủy tinh anh tặng cô, điều này càng làm anh tin vào suy nghĩ chiến thắng tình yêu của cô

__Vỹ Nhân khi anh tặng em cái này có nói nếu em giữ nó thì xem như em chấp nhận tình yêu của anh, em

xin lỗi vì lỡ làm vỡ nó nhưng mà em thật sự rất tin vào tình yêu của anh và em đồng ý...

_Trời ơi...cô ta đồng ý rồi...

Phiến Tây từ hôm qua đến giờ rất ảm ức và rất khó chịu về thái độ của cô đối với hắn vì thế đã âm thầm theo dõi cô mà không hề cho Phiến Đông hay biết, đến lúc cả hai nấp cùng một chỗ theo dõi mới phát hiện ra

_Mình phải nói cho Phàm chủ tịch biết chuyện này...

Phiến Tây múa máy tay chân giận dữ đến không biết làm sao, hắn cứ lắp ba lắp bắp luống cuống như là chuyện của bản thân mình

_Đừng có mà đi nhiều chuyện không khéo Phàm chủ tịch cho người một vố đi luôn không về đó

Phiến Tây mặt kệ lời cảnh báo của Phiến Đông hắn quyết định đi tìm boss lớn, còn Phiến Đông thì bình tĩnh hơn nên ở lại tiếp tục quan sát

Phàm Khiết Thần đến quán bar uống rất nhiều rượu, hắn ngồi một mình một góc, đặc biệt là lúc nào đến đây cũng bao hết cả quán, cứ thế tha hồ thả hồn uống thỏa thích. Hắn muốn uống thật nhiều để cuốn trôi tâm trạng tồi tệ bây giờ

_Phiến Tây...mau nói xem Tịch Hạ Di ngốc đó trong đầu đang nghĩ cái gì? Ghét tôi lắm sao? Trong mắt xem tôi là ác quỷ sao?

Hắn uống hết ly này đến ly khác, rượu không làm hắn say nhưng tâm trạng đã say lắm rồi, đầu óc bây giờ chỉ có mỗi hình ảnh cô thôi, khó chịu ảm ức tìm rượu giải sầu

_Tôi nhớ giọng nói, nhớ mùi tóc nhớ cô ấy, tại sao cứ phải xa lánh tôi nhìn thấy tôi thì bày ra bộ mặt u ám khó coi, bây giờ còn đồng ý cùng tên đó....

Hắn lắc đầu cười trừ hắn nhận ra dù nắm trong tay quyền lực hay có tất cả trong tay thì vẫn không thể có được tình cảm trong tim cô, ngay cả một vị trí cũng không có

_Có phải dù tôi có xóa sổ tên đó thì Tịch Hạ Di vẫn tha thiết yêu tên đó?

_Cốp...

Phạm Khiết Thần nóng giận đập mạnh chai rượu xuống sàn, tâm trạng nặng nề này chỉ có cô mới làm cho dịu xuống thôi

Tiếp theo Chap 38 Yêu người khác rồi

By Thuytinh103

38. Chương 38: Yêu Người Khác Rồi

Phạm Khiết Thần về đến nhà thì đã rất khuya, đang trong tình trạng say khướt nên không còn biết gì, cơ thể bị rượu làm cho mờ đi lý trí, hai chân đứng cũng không vững

_Phạm chủ tịch ngài có làm sao không?

Phiến Tây đau khổ đỡ lấy thân hình to lớn nặng trĩu, là thuộc hạ trung thành của hắn nên khi vừa nhìn thấy hắn như thế Phiến Tây đã rất đau lòng cho boss lớn của mình

_Hãy để tôi khóc thay ngài vì ngài không bao giờ rơi nước mắt, Tịch Hạ Di có là gì so với vô số mỹ nữ xinh đẹp hút hồn ngày ngày chờ đợi ngài chứ? Sao cứ vì cô ta chịu khổ? Ngài là nam thần được săn đón mà việc gì phải yêu thích một mình cô ta...hay là để tôi tìm một người cho ngài được không?

Phiến Tây đưa hắn vào nhà mà sức lực muốn cạn kiệt chỉ biết lắc đầu nhìn boss lớn liêu xiêu chân này xọ chân kia không còn nhìn thấy đường lối

_Tịch Hạ Di...

Hắn bước vào nhà nhìn thấy cô cùng Phiến Đông đang trò chuyện cái gì đó rất vui vẻ, sau mấy ngày mặt ủ mày chau thì bây giờ cô đã tươi cười trở lại và hắn nghĩ chỉ có thể là vừa gặp cái tên Vệ Nhân chết tiệt đó nên mới vui vẻ đến vậy

_Bây giờ còn vui cười với thuộc hạ của tôi nữa, chuyển hướng rồi sao? Cũng hợp lắm đó

Hắn rất tức giận nên đã dùng thái độ bất cần nói với cô mấy câu nặng lời, trong lời nói chỉ là sự giận dữ ghen tị chứ thật ra không có ý làm cô tổn thương vì sau hôm cô tự tử hắn đã thấy rất có lỗi nhưng do ảm ức giữ trong lòng nghĩ là cô không cần hắn nên hắn rất rất không vui và bực tức

_Phạm chủ tịch ngài đang nói gì vậy, Hic....oan cho tôi quá....tôi thích ngài mà...

Phiến Đông hồi hộp chăm mò hôi trên trán, còn cô chỉ biết nhìn hẩn thất vọng

_Nhìn tôi ánh mắt đó là sao? Oan ức lắm à?

Hẩn lúc nào cũng hỏi cô câu hỏi đó, oan ức lắm sao? Oan ức lắm à? Tất nhiên là oan ức cho cô rồi, hẩn chỉ biết làm tổn thương cô thôi

_Vỹ Nhân khi anh tặng em cái này có nói nếu em giữ nó thì xem như em chấp nhận tình yêu của anh, em xin lỗi vì lỡ làm vỡ nó nhưng mà em thật sự rất tin vào tình yêu của anh và em đồng ý... Đây cô đã nói như thế bây giờ còn làm như oan ức lắm, cô giỏi diễn kịch quá rồi đó Tịch Hạ Di...

Phiến Tây thuật lại những gì mình nghe lén được lúc này, hẩn nghe đến từng câu từng chữ thì mặt mày đã nóng bừng nổi trợn lồi đình, gương mặt đen tối lại muốn tàn phá mọi thứ cho thoả cơn giận

_Sai rồi....Tịch tiểu thư có nói như vậy nhưng về sau là cô ấy nói nếu thời gian quay ngược lại cô ấy chắc đã đồng ý còn bây giờ cô ấy yêu người khác rồi, cho nên cô ấy mới gấp rút trả cái lọ nhỏ cho Vỹ Nhân

_Yêu người khác rồi...

Hẩn bừng tỉnh khi nghe thuộc hạ của mình nói. Từ say khướt có thể tỉnh táo như thường chỉ có thể là nghe được tin vui từ cô là cô cũng yêu hẩn và hẩn nhận ra bốn chữ...yêu người khác rồi...chính là ám chỉ hẩn

_Tịch Hạ Di em....

_Phàm chủ tịch à, là tôi đã sai, nghĩ mình là ai mà mơ mộng, nhưng thật sự mà nói hôm đó tôi tự tử chỉ là vì một người không muốn nhìn thấy mình, hoàng toàn không phải vì nhớ thương Vỹ Nhân, cho nên ngài không cần u ám như vậy, hôm nay đã quá rõ ràng, tôi đã không thể làm ấm giường cho ngài nữa, vậy tôi phải tự biết rút đi

Cô âm ức nói từng lời trong ghen ngào, khoé mắt đáng thương rơi ra những giọt nước mắt xót xa, tình yêu này quá cay đắng, cô chạy nhanh ra cổng, vừa khóc vừa bỏ đi, cô đau khổ uất ức đều bỏ qua tất cả chỉ vì muốn nói cho hẩn biết cô cũng yêu hẩn thế mà hẩn đối xử với cô như thế, cô bỏ cả mặc cảm giàu nghèo yêu thương hẩn dù bị miệt thị thế mà hẩn không hay biết chỉ giỏi làm cô đau lòng

_Huhu...

_Tịch Hạ Di....

Hẩn đuổi theo cô giữa trời mưa tầm tã, sấm chớp ầm ùng, cô đội mưa gió bỏ đi mang theo tình yêu bị hẩn chà đạp

__Hạ Di....

Hắn đuổi kịp cô rồi, nhất định không thể để cô thoát khỏi tay hắn được, hắn ôm cô bàn tay siết chặt người hắn yêu thương

__Tịch Hạ Di, anh sai rồi là lỗi của anh... Một cái chớp mắt của em cũng ảnh hưởng đến phí dịch vụ cảm xúc của tôi đó, em là ai chứ hả? Không biết là tôi bận lòng vì em à? Từng cái cau mày mè nheo của em làm tôi điên đảo, em không biết những gì tôi làm là duy nhất cho em à? Cả nhiều đêm nhớ em, rồi thương em, yêu em...tôi muốn đem em khảm lên người, em nghĩ mình to lớn cao cả lắm sao? Rất bé nhỏ nhưng dù tôi có tất cả vật chất rộng lớn thì cũng chỉ cần tình yêu bé nhỏ là em thôi, hằng ngày cùng tôi nắm tay vui vẻ, nằm yên ở trong lòng tôi không thích hả? Nhìn ngắm một mình tôi không thích hả? Hay em ra giá đi rồi bán hết cảm xúc cùng tình cảm cho tôi, tôi tôn trọng em cho em quyết định đó, trả lời đi, em còn muốn yêu tôi bình yên hay là để tôi bắt cóc em đi, tôi quan sát em lâu rồi đừng mong chạy đâu cho thoát.

Cuối cùng cũng có thể trút bỏ mọi thứ, thổ lộ lòng mình rồi, quan trọng nhất là cô yêu hắn từ bây giờ hắn đã có được trái tim cô, đôi mắt đắm say gián chặt vào gương mặt ngốc nghếch bầy tỏ...

Tiếp theo Chap 39: Yêu

By Thuytinh103

39. Chương 39: Yêu

Hắn ôm cô trong lòng, hai tay siết rất chặt, hắn không thể để cô đi mất vì khó khăn lắm cô mới thừa nhận là cô yêu hắn, với hắn việc cô giữ riêng mình hắn trong tim là điều hạnh phúc nhất, hắn rất sợ cô đem lòng yêu kẻ khác, nếu điều đó xảy ra chắc hắn sẽ không để yên

__Hạ Di anh sai rồi, vì đã làm em tổn thương, anh yêu em...Tịch Hạ Di

Hắn áp hai tay lên mặt cô, dưới mưa đôi mắt long lanh của cô vẫn rơi nước mắt, là những giọt nước mắt hạnh phúc sau bao nhiêu ngày giông bão

__Ngài yêu tôi thật sao? Dù tôi không bằng ai cả

Cô hỏi lại, tha thiết chờ đợi, cô chỉ sợ một thời gian sau hắn chán cô, vứt bỏ cô lúc đó cô sẽ đau lòng lắm vì cô biết với thân phận của mình làm sao dám mơ mộng lâu dài cùng hắn, thời gian trôi nhanh ai biết hắn có ruồng bỏ cô

__Đồ ngốc đang nói gì vậy? Tôi yêu em...chỉ muốn em...cần mình em, em chỉ có thể thuộc về mình tôi, là của riêng tôi, chỉ mình tôi mới được động chạm em, chỉ mình tôi mới được sở hữu em...

Hắn điên cuồng kéo cô đến gần hôn cô, dưới mưa nụ hôn ướt át cuồng hút hơn bao giờ hết, môi lưỡi cận kề tạo nên xúc cảm mãnh liệt, động tình nồng ấm khiến hắn chỉ muốn sống ái cô ngay nhưng ngặt nỗi cả hai đang ở ngoài phố, hắn rất âm ỉc thật sự rất không hài lòng, chỉ biết cố gắng hôn cô cho thoả nhớ thương mấy ngày qua

_Ừm...

Hắn cẩn nhẹ vào môi cô trêu chọc, hắn nâng cằm cô lên để thuận tiện cho cái lưỡi ma mị của hắn dễ dàng cào quết, hắn phải hôn một cách mãnh liệt để thoả lấp những ngày u ám cô lạnh nhạt vừa rồi, nghĩ lại thật đau lòng, lần đầu đại boss như hắn bị đối xử tệ như vậy, rất khốn khổ

_Anh muốn em...

Hắn không thể kìm chế vọng nên đã thô bạo cho tay vào áo cô, chưa gì đã hồ hởi xé ra, giữa trời mưa gió cảm thấy có chút bất tiện nhưng giờ phút này hắn không nhin được nữa, hắn kéo cô vào một góc khuất bên lề đường

_Không được...tôi không thích...huhu

Cô véo vào ngực hắn nhắc nhở, hắn vẫn cuồng dã như thế thì cô sẽ giận, cô không muốn hắn nghĩ cô yêu hắn rồi suốt ngày bắt đầu giở trò với cô

_Ừm...

Hắn mặt kệ lời cảnh báo của cô, cảm xúc thôi thúc mãnh liệt nên hắn chỉ muốn cô thôi, hắn tìm môi cô tiếp tục hôn không ngừng, hắn ép buộc cô đón nhận nụ hôn cuồng dã của hắn

_huhu...

Cô dùng hết sức đẩy hắn ra. Cô đã nói là không thích rồi mà hắn vẫn hung hăng dầy vò miệng lưỡi cô, làm cô khó chịu

_Phàm chủ tịch ngài chỉ muốn bấy nhiêu thôi phải không? Ngài không nghe tôi nói sao?

Tịch Hạ Di lắc đầu thất vọng, cô ôm chỗ cúc áo bị hắn giật đứt, ánh mắt đau khổ mệt mỏi

_Hạ Di...anh...hừ...thôi được rồi từ nay anh không như thế nữa, sau này em chưa đồng ý anh sẽ không tự tiện

Hắn nắm tay cô vuốt ve, nhìn cô run lạnh trong mưa hắn nhói lắm, một giọt nước mắt của cô thôi cũng

như con dao nhọn đâm vào tim hắn

_Nhưng mà từ nay không được gọi anh là Phàm chủ tịch, anh không thích, nghe xa lạ quá, bây giờ em là bạn gái anh rồi

Hắn cau mày yêu cầu giọng nói rất nhỏ nhẹ chứ không thâm độc như lúc trước, với hắn bây giờ cưng chiều cô là việc quan trọng nhất

_Em biết rồi, Phàm Khiết Thần của em

Cô mỉm cười ái ngại nhìn vào mắt hắn, ánh mắt rực tình đó làm cô thẩn thức, chỉ trách hắn quá đẹp trai còn được nhiều người theo đuổi cho nên cô rất tự ti

_Di nhi, chúng ta về nhà thôi

_Anh làm gì vậy? Mau bỏ em xuống

Hắn không để cô đi bộ về vì thế hắn nhắc cô lên bằng cô trên tay, phải ôm chặt cô đưa về nhà mới yên tâm

Hôm sau...

Hôm nay tâm trạng của một người rất tốt, cười cười nói nói suốt, còn rất vui vẻ với cấp dưới nữa thái độ của hắn làm nhân viên rất bất ngờ, có người còn ngỡ đâu hôm nay mặt trời mọc hướng tây ấy chứ

_Phàm chủ tịch...tâm trạng hôm nay của ngài tốt quá, hay là để tôi đưa một mỹ nữ đến cho ngài nha?

Phiến Tây vừa mở miệng đã bị hắn dùng cây bút phóng vào mồm, sắc mặt đang vui tươi của hắn trở nên đen tối

_Nếu Di nhi mà nghe được thì cậu chuẩn bị nghỉ việc đi

_Phàm chủ tịch tôi sai rồi, Hic...là do tôi thông tin chậm chạp tôi đâu có biết cô ta bây giờ đã trở thành bạn gái của ngài...hic...

_Phàm chủ tịch có một người muốn gặp ngài, tôi hỏi cô ấy có hẹn trước không? Cô ấy bảo là không vì thế tôi vào hỏi ý ngài để biết sắp lịch gặp ạ

Thư ký riêng của hắn cúi đầu hỏi, hắn nghi hoặc nghĩ ngợi một cô gái không hẹn trước thì chỉ có mình cô

_Sau này cô ấy đến không cần hẹn lịch...cô muốn bị đuổi việc phải không? Viết kiểm điểm đi...

Hắn quát ầm lên, âm thanh lớn truyền đến tận bên ngoài, Tịch Hạ Di nghe được giật mình hoảng sợ, vẫn là do tính tình của hắn quá xấu xa, thích áp đặt người khác

_Cô không cần viết kiểm điểm đâu, mau đi đi, Khiết Thần thật quá đáng

Hạ Di rón rén đứng ngoài cửa nói với thư ký của hắn, vừa thấy cô hắn đã rời ghế đến cửa nắm tay cô đưa vào trong

Tiếp theo Chap 40 Động phòng hoa chúc

By Thuytinh103

40. Chương 40: Động Phòng Hoa Chúc

_Ra ngoài hết đi

Hắn đuổi tất cả ra ngoài, rồi kéo cô ngồi trên đùi hắn âu yếm, hai tay vòng qua eo cô siết nhẹ, cả người tham lam chiếm giữ mùi hương trên cơ thể cô, thật quá lôi cuốn.

_Em đến thật tốt quá

_Thần! em có chuyện muốn nói, nhưng anh đừng giận em nha

Cô cười ngượng ngùng vuốt tóc hắn, hắn làm sao giận cô được chứ cô là tất cả với hắn mà

_Nói xem là chuyện gì?

Hắn nhíu mày tò mò, bất luận là chuyện gì cũng không giận cô được, bây giờ ngoài việc cưng sủng, sủng tận chân trời thì hắn không muốn điều gì làm cô phiền muộn cả

_Em...lúc em chưa có tình cảm với anh. Lúc đó em nhớ là đã lâu lắm rồi...

_Rồi sao nữa?

Hắn hấp tấp muốn biết cô có chuyện gì mà sợ hắn giận đến vậy, đúng là không nên ghen với chuyện đã qua, cứ nhiên hắn vẫn rất hậm hực, cố gấn kìm nén nghe cô nói cho hết

_Lúc đó em có đăng ký chương trình tìm bạn, đến tận bây giờ bạn tổ chức nói chỉ có mình em là người cuối cùng trong top không tìm được người thích hợp để hẹn hò mà chương trình phải tuyển số tiếp theo nên họ có xin lỗi và tặng em bộ lễ phục cưới. Em có nói bây giờ em tìm được bạn trai rồi không cần họ lo lắng việc ấy nấy với em, họ lại hỏi bạn trai em là người như thế nào họ lại tặng thêm hai vé xem phim, em nói đó là anh thì họ đổi hai vé xem phim thành chuyến du lịch ở ngoại ô thành phố...anh không giận em chứ???

_Sao lại không giận em? Đồ ngốc ngếch, vì đã đủ cặp đủ đôi thừa thãi em ra nên mới tặng em bộ lễ phục vợ vẫn thế là em bỏ qua à em cần mấy thứ đó lắm hay sao? Ngu ngốc hết chỗ nói, còn cái chương trình quái đăng gì nữa...cũng may là không tìm được người hẹn hò cho em. Nếu không bây giờ cũng chuẩn bị đóng cửa rồi

Hắn hậm hực với cô vừa nghĩ đến chuyện hẹn hò với người khác đã không vui ra mặt

_Chuyện đã lâu rồi mà, anh thật là...Không đi chơi thì thôi, em cũng không muốn đi

Cô chán nản, mặt mày xịu xuống thất vọng, cứ tưởng là được đi chơi với hắn nào ngờ con người của hắn cứng nhắc quá

Buổi tối cô đợi mãi vẫn chưa thấy hắn đi làm về, thế là cô tranh thủ đem lễ phục được tặng ra thử, tuy không phải loại đắt tiền nhưng được cái rất đẹp, không cầu kỳ, đơn giản và phù hợp với cô, đó là lễ phục mang phong cách cổ, rất truyền thống với màu đỏ chủ đạo

_Đẹp quá...

Cô xoay một vòng trước gương, ngày cưới mà được mặc lễ phục cùng người mình yêu thì hạnh phúc nhất, cô cười tươi nhìn mình trong gương

_Đúng là rất đẹp

Hắn về lúc nào cô cũng không hay biết, chỉ đến khi hắn vòng tay ôm cô từ sau lưng cô mới giật mình vì hơi thở ấm nồng của hắn phả vào vành tai

_Thần! Anh về khi nào?

Cô ngượng ngùng khi bị hấn phát hiện ra cô rất thích bộ lễ phục này. Cô chớp hàng mi cong nhìn đi nơi khác vì hai con mắt nhìn cô không lay động, nhìn một cách si mê cuồng nhiệt

_Hạ Di...

Hấn siết tay ôm cô trong ngực, một cái ôm rất chặt, trên mặt người nào đó đã biểu lộ tình cảm cháy bỏng...cô biết là hấn lại sắp làm gì

_Thần à...anh...

Cô đắm trên ngực hấn muốn thoát ra, mới thoả thuận mấy ngày hấn đã định nuốt lời

_Hôm nay là đêm động phòng mà đúng không?

Phạm Khiết Thần nhấc cô lên bồng về phía giường lớn, hấn vội vã tắt đèn, hấn đặt cô xuống giường rồi giữ chặt hai tay cô

_Thần! Anh nuốt lời, thật đáng ghét...

Cô xoay mặt đi chỗ khác giận dữ không muốn nhìn mặt hấn, khóe môi mở lời trách móc, giọng nói nhỏ nhẹ càng làm hấn mê mẩn

_Là ai dụ dỗ ai đây, em khi không mặt lễ phục trước mặt tôi là sao? Đây không phải gọi là đêm động phòng thì là gì?

Hấn gấp rút hôn lên vành tai cô ngọt ngào dụ dỗ, cô đỏ mặt đúng là hấn nói không sai, cô chỉ biết tự trách bản thân vô ý để hấn phát hiện ra bộ dạng cô mặt lễ phục quyến rũ như thế nào, hấn vừa nhìn đã xao xuyến không muốn rời xa

_Di nhi, anh yêu em...anh đã phải chờ rất lâu rồi em có hiểu không? Ngốc...

Hấn hôn lên môi cô, hôn gấp gấp cùng hơi thở nặng nề, cả người rạo rực xúc cảm, cô nhăn nhó lắc đầu làm hấn đang vui bỗng đột ngột hụt hẫng

_Em lúc nào cũng thế là sao? Không thể vui vẻ ứng thuận được ư? Bảo bối à ngoan ngoãn nghe anh được không? Là do em mặc lễ phục quyến rũ anh mà, do em dụ dỗ anh, lỗi là ở em, đêm nay chúng ta động phòng đi mà...

Hấn cúi người hôn lên môi cô mấy cái liên tiếp từ từ mê hoặc dụ ngọt cô

__Anh đã rất khổ sở khi nhìn thấy em trên giường bệnh, thật sự rất nhói đau ân hận...nếu hôm đó em xảy ra chuyện gì anh không bao giờ tha thứ cho bản thân

Phạm Khiết Thần áp tay lên mặt cô thổ lộ tâm tình, sâu trong mắt hắn là xót xa đau đớn khi nhớ lại, hắn đã tự trách bản thân rất nhiều

__Thần! Đừng nói vậy, cũng là do em ngốc nghếch yêu anh...

Cô đặt tay lên môi hắn ngăn lời nói khiến cô đau lòng, hắn nắm tay cô hôn lên mấy ngón tay thon dài

__Anh sẽ hết sức cưng chiều em...bảo bối ngốc này...em có biết anh đã phải nhẫn rất lâu rồi không? Đừng nghĩ anh bại hoại, từ ngày em xảy ra chuyện anh không hề để cô gái nào chạm vào anh, chỉ có mình em thôi, chỉ muốn mình em

Hắn kéo cô ngồi dậy, để cô ngã vào ngực hắn âu yếm, hắn chậm rãi nói ánh mắt yêu thương nhìn cô, rất nhỏ nhẹ chứ không ngông cuồng ép buộc cô, cô im lặng mỉm cười, nụ cười hạnh phúc mãi mãi, hai tay ôm cổ hắn để hắn tùy ý hôn, từng nụ hôn nóng bỏng ngọt ngào...

Tiếp theo Chap 41: Động phòng hoa chúc 2

By Thuytinh103

41. Chương 41: Động Phòng Hoa Chúc 2

Hắn ngồi trên giường chống hai tay xuống gối bao phủ cơ thể cô bằng thân hình vạm vỡ, hai mắt nhìn cô mãi, vẫn chưa có bất cứ hành động nào với cô, hắn nhìn cô đắm chiều say mê làm cô ngượng đến đỏ mặt

__Sao nhìn em mãi vậy?

__Vì anh yêu em

Hắn nói lời mật ngọt vào tai cô, từ từ nhẹ nhàng chậm rãi hôn nhẹ lên cánh môi cô, cô vui vẻ ưng thuận, cô mấp máy môi hoà theo nụ hôn của hắn, nhẹ nhàng tách cánh môi đỏ mọng, cào lưỡi mút lấy đầy sâu vào miệng cô, lén lướt khóa môi cô một cách gấp gáp

__Di nhi hôn mình...

Hắn hạnh phúc vì cô chủ động đồng ý hôn hắn, hắn nghiêng đầu ngậm chặt cánh môi cô, hơi thở gấp rút

chiếm đoạt khoé môi mềm mại ngọt ngào. Hắn cởi cúc áo sơ mi, sau đó đặt tay trước ngực áo cô kéo trễ xuống vai để lộ phần da thịt trắng ngần ẩn hiện trong bóng tối

_Tiểu hồ ly của anh...

Hắn dời môi cô từ từ trượt xuống cổ hôn mấy cái, bàn tay nắm chặt tay cô, hắn đẩy cô nằm xuống giường, hai tay nhẹ nhàng kéo phần áo cô sang hai bên, hắn chậm rãi nhìn cơ thể phơi bày sau lớp lễ phục, cô không dùng tay che đậy nữa lần này cô thật sự thuộc về hắn chứ không chống đối hắn, và lần này hắn cũng không cưỡng dâm chiếm đoạt cô nữa, đêm nay là đêm động phòng của cả hai, tất cả động tình đều do tình cảm sinh ra chứ không hề ép buộc

Hắn hôn lên vai cô, bàn tay đặt lên phần nhấp nhô cao ngạo, hắn nắm lấy vuốt ve chậm rãi vòng tay siết nhẹ, da thịt đầy đặn nằm gọn trong bàn tay ma mị

_Ừm...

Xúc cảm hắn đem lại quá lớn, cô không khỏi giật mình thốt ra tiếng kêu, cô vội cắn răng cố không để bản thân phát ra âm thanh vô nghĩa. Hắn nhẹ nhàng xoa nắn, hết bên này đến bên kia, hai vật cao ngạo của cô từ từ ửng đỏ, cô không dám nhìn hắn chỉ biết đưa mắt về nơi khác chịu đựng

Hắn vuốt tóc cô, cánh môi nhẹ nhàng uyển chuyển trên hai phần ửng đỏ, cắn nhẹ một cái, hắn mút rồi liếm, để lưỡi đẩy xuống ngậm lấy viên ngọc nhỏ màu hồng day nhẹ

_Thần...

Cô đẩy hắn ra, cau mày ưỡn người khó chịu, hắn nâng lưng cô lên để cô áp vào hắn chịu đựng, hắn hôn mấy cái nữa mới chịu buông hai quả tuyết lê căng mọng của cô ra, vừa được rảnh rỗi thì tay hắn lại đặt trên chỗ vừa cắn vuốt ve nhẹ nhàng. Cánh môi hôn lên bụng cô, cô thở hổn hển hai tay nắm chặt vào gra giường

_Bảo bối ngoan, đừng nhúc nhích...

Hắn nháy mắt bảo cô, hai tay nhắc cô ngồi dậy, nhẹ nhàng vuốt ve cặp đùi trắng nõn nà, bàn tay được thể vuốt lên cao một tí khám phá

_Thần à...em...

Cô nói trong đứt quãng, cô khép hai đùi lại không để hắn làm càng, hắn biết thế vì vậy nhanh hơn cô tay đã đặt vào nơi muốn khám phá thích thú day dưa, vì cô không muốn cho nên hắn chỉ ở bên ngoài thăm dò, khoé môi nở ra nụ cười ma mị nhất định sẽ để cô khó chịu phải lên tiếng

_Thần...

Cô nhắm mắt, mồ hôi lấm tấm nhìn hai ngón tay ve vuốt bên ngoài hai cánh hoa, chúng cứ bị khiêu khích một cách cuồng dã

_Không muốn anh dừng phải không?

Hắn ghì đầu cô tựa vào ngực hắn thêu thào, hai ngón tay gia tăng tốc độ ma sát bên ngoài, cứ thế vuốt ve nhẹ nhẹ khiến cô nhột nhột đột độ, đúng là rất muốn được nhiều hơn

_Á...á...

Tịch Hạ Di rút cuộc vẫn phải thét lên vì hai ngón tay kẹp chặt hạt châu hùng hổ khẩy mạnh, vừa mới giật mình vì hành động ngược ngùng của mình, cô muốn thu lại cảm xúc thì hai ngón tay ma quái đi sâu vào huyết đạo ẩm ướt, mỗi một động tác tay của hắn nơi sâu thẳm nhất của cô làm cô nhồm người lắc đầu chỉ biết tựa vào ngực hắn

_Ngốc...em làm anh phát điên

Hắn thêu thào bên tai cô, chưa gì tiểu bảo bối của hắn đã bị cô chọc tức muốn lâm trận, nhưng vì cuộc vui còn dài nên hắn kìm nén xúc cảm từ từ hành động

Hắn tiếp tục ấn tay vào nơi nhạy cảm của cô, hắn đẩy hai ngón tay vào sâu hơn và nhanh hơn, cô bức rức người như có hàng trăm ngọn lửa thêu đốt, cô cẩu tay vào ngực hắn ý bảo hắn dừng lại, lúc này hắn cũng không thoải mái hơn cô cơ thể phải kìm chế cảm xúc rất nhiều

_Cố gắng chịu đựng, anh lập tức sủng em ngay

Hắn hôn lên đôi mắt ngập nước ngây thơ của cô, bàn tay thôi không dằn vò nơi nhạy cảm khiến cô khó chịu nữa, hắn chuyển tay xuống mông cô ve vuốt cười cười rất thích thú

_Thế này được không?

_Anh xấu xa...ưm...

Nghe cô mắng hắn hắn càng mạnh tay vuốt ve mông cô, hắn quái ác đặt cái vật nóng bỏng ở ngay đùi cô ma sát

_Chỉ giới ức hiếp

Cô liếc xéo hắn mắng nhỏ, hắn nhìn bộ dạng luồn cuống của cô rất vui vẻ, trò chơi tình ái này làm sao cô thắng được hắn, nhìn vẻ ngây ngốc ái ngại của cô trông rất tức cười

_ Là ai ức hiếp ai đây?

Hắn nói xong cúi người ngậm lấy phần nhô cao kiêu hãnh, không biết là hắn đã để lại bao nhiêu vết bầm trên đó, chúng bị rơi vào tay hắn cũng chỉ biết chịu đựng từng cái tác động xoa rồi nắm, hơi ẩm từ nơi nhấp nhô này làm hắn rất thích thú, tay còn lại vuốt ve trên bụng phẳng đang co thắt liên tục, lâu lâu vuốt qua nơi nhạy cảm rồi thuận tay kéo chân cô lên cao

Hắn vuốt ve tấm lưng trần của cô, từ từ hôn nhẹ lên hóm lưng, cô bị hắn làm cho mềm nhũn như vũng nước hoàn toàn không có chút sức lực chiến đấu. Nãy giờ váy áo vẫn còn vướng trên người cô bây giờ hắn mới tiện tay cởi sạch, hắn bồng cô lên đưa cô xuống sàn tìm cảm giác mới, cô bấu chặt tay trên cổ hắn, ngại ngần ngả đầu vào ngực hắn, hắn vẫn là chứng nào tật nấy hung hãn ngậm lấy quả tuyết lê ửng đỏ của cô

_ Chúng ta trọn đời bên nhau, anh chỉ yêu một mình Tịch Hạ Di

Hắn cau mày đặt cô xuống sàn, cô ôm lấy tấm lưng trần của hắn gạt đầu, ánh mắt đa tình nồng nàn

_ Em chỉ yêu một mình Phạm Khiết Thần, em cũng chỉ thuộc về một mình anh

Cô nhồm người hôn lên môi hắn, nụ hôn run rẩy vụn về nhưng làm hắn yêu thương hết sức, tình cảm dâng trào mãnh liệt, hắn ngay lập tức muốn đặt cô dưới thân sủng ái, nghe lời nói từ miệng cô ảm áp, với hắn vạn người mê không bằng một người chờ

Tiếp theo Chap 42 Động Phòng Hoa Chúc 3

By Thuytinh103

42. Chương 42: Động Phòng Hoa Chúc 3

_ Thần à...em...

Cô chưa kịp nói hết câu thì hắn đã nhồm người hòa nhập vào cơ thể cô, tuy có chút bất ngờ làm cô giật mình nhưng lần này không đau đớn như mấy lần trước, cô cắn môi vội cúi đầu chăm chú nhìn vào khoảng trống dưới sàn để kìm chế cảm xúc đang hỗn loạn

_ Thả lỏng ra Di nhi... ngoan...

Hắn gạt bàn tay run rẩy đang bám chặt vào hông hắn ra, nhìn cô căng thẳng quá cứ dồn hết sức lực kìm cặp nên người lúc nào cũng cứng đờ làm hắn không thoải mái tí nào, hắn ghì chặt hai vai cô chống đẩy, hắn tìm môi cô thân mật trao tình, hắn áp sát vào người cô từ từ ra vào không làm cô đau đớn

_Um...

Cô cố kìm chế thể nào thì trong cổ họng vẫn âm ư phát ra tiếng kêu, cô thật giận bản thân và hành động sao cứ làm ngược với lý trí, cô ôm hấn thật chặt, chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo hấn, cảm giác rạo rứt này thật quá sức chịu đựng

Hấn kéo hai đùi cô lên cao vuốt ve, động tác vẫn đều đều kích thích, cô nhắm mắt cánh môi vẫn là thuộc về người nào đó đoạt lấy day dưa hôn

_Đừng...nhẹ...ư...

Cô bình tĩnh khi động tác của hấn ngày càng gia tăng tốc độ, đúng là lúc đầu chưa đạt được thì chậm rãi dụ dỗ đến khi chiếm được rồi thì thỏa thích làm theo ý mình, hấn nhấp lửng hì hục mạnh bạo làm cô nhớ đến mấy lần đau khổ trước...

_A...um....

Cô đắm hấn mấy cái muốn đẩy hấn ra nhưng hấn lại dỗ ngọt dụ dỗ

_Đồ ngốc...anh đâu có cường quyền với em

Hấn cắn vào vành tai cô, động tác vẫn giữ đều nhịp độ, rất nhanh nhưng đúng là không cường quyền ngang tàn từ từ cô thấy rất thoải mái, trong lòng dâng lên khoái cảm cực độ khiến chính bản thân cảm thấy rất ngượng

_Di nhi...

Hấn gọi thầm tên cô, cảm giác hưng phấn liên tục muốn cương chiều cô, tấm lưng trần không biết mỗi một cử thể nhấp nhô ra vào, phần nhạy cảm của cô tê dại vì hấn từ thân dưới trở xuống như mất hết cảm giác chịu đựng hấn, cô như lạc vào thế giới thần tiên, ấm áp và sản khoái, chỉ biết thả mình hòa vào cơn dốc tình phía trước tình cảm nồng nhiệt nhưng rất mệt, cả người cô đổ đầy mồ hôi dù nhiệt độ máy lạnh rất cao, màn đêm ngoài kia tĩnh mịch chỉ có âm thanh của hai người hòa quyện là vang vọng

Hấn thỏa mãn thúc người, cả cơ thể nóng hừng hực chỉ muốn liên tục, vì đã nhiều ngày xa cơ thể cô hấn nhớ từng ngọn tóc đến cử chỉ ngốc nghếch của cô mỗi lần hấn sủng cô

_Um...ưm...

Cô lắc đầu sắp không chịu nổi, cô có ý bảo hấn đi ngủ hấn cười đều còn muốn trêu chọc cô, hấn giảm tốc độ

để cô kịp phản ứng, tuyệt đối không để cô thoát lui sớm, cô chỉ biết thở dốc tìm không khí, thầm trách con người này khỏe quá đi thôi

Hắn nhấp lưng đều đặn, miệng lưỡi còn trêu ghẹo cơ thể cô, hai bàn tay còn nâng mông cô lên cao để dễ dàng tiếp xúc, tư thế này làm cô ngất ngây không đáp trả được, cô xấu hổ khi không cơ thể có thể sinh ra loại cảm xúc đặc biệt làm cô hổ thẹn này

Cuối cùng hắn cũng thoả mãn dừng lại, cô nằm dưới sàn nhắm mắt thở hỗn hển, cơ bụng vẫn co thắt làm cô ngượng trước mặt hắn

__Di nhi, mệt cho em rồi, chúng ta đi tắm nước nóng...

Hắn bế xốc cô dậy, đưa cô vào phòng tắm nước nóng, cô vẫn còn thở dốc rồi rất mệt nhọc, hai tay ôm cổ hắn co ro, bên dưới vẫn chưa hết khó chịu, lớp da bụng châm chích rất bức bối

__Em không muốn, anh bại hoại

Cô đâm hắn, cô đẩy hắn thậm chí xua đuổi hắn hắn vẫn không rời cô nữa bước

__Đến đây...

__Àm...

Hắn đẩy cô ngã vào bồn nước lớn, hắn mở van để nước xả xuống tóc cô

__Anh bại hoại

Lần nữa cô nhú mày mắng hắn, thoát nhìn thôi cũng biết hắn thế nào cũng giở trò cảnh cũ màn hai, đem cô vận động lần nữa cho thoả thích, cô âm ỉ nguyện rửa hắn vì sao lại khỏe ở phương diện kia đến vậy, cứ như cô chọc nhầm ổ kiến lửa kinh khủng

__Chúng ta còn chưa động phòng xong mà

Hắn vừa nói xong đã nhích người đến gần cô, hắn để cô ngồi trên thành bồn nước rồi bất ngờ nhấp người, đẩy bảo bối dũng mãnh đi vào trong

__Hic...anh quá đáng....

Vì bất ngờ nên cô ngã ngửa ra sau lưng, may là hắn đưa tay ôm lấy cô, hắn gác hai chân cô lên đùi hắn rồi

tha hồ làm chủ

_Anh yêu em...

Hắn hôn lên cổ cô, hắn mút mấy giọt nước lã dài trên đường rãnh giữa hai phần đẫy đà thích thú hôn mạnh

_Anh thật háo sắc!

Mắt cô long lanh ngập nước mắt hấn, càng nhìn hấn càng yêu thích cô, cô là tình cảm đặt biệt đối với hấn, chỉ cần nhìn thấy gương mặt ngây ngốc của cô thôi là tim hấn đã loạn nhịp muốn cô rồi, khó khăn lắm cô mới đồng ý ngoan ngoãn để hấn cưng chiều cho nên hấn phải chăm chút thật kỹ, sủng cô cũng nhiều hơn

_Di nhi, em có hiểu tình cảm của anh...đây là lần đầu tiên em vui vẻ ngoan ngoãn...anh thật sự không muốn buông em ra...anh ghét lúc trước mỗi lần thế này em đều tránh né anh...

_A...a....

Cô im lặng chịu đựng khí chất ngang tàn cuồng nhiệt của hấn, luôn mạnh mẽ dứt khoát, cô thừa nhận bản thân cũng cảm nhận được tình cảm ấm áp của hấn qua từng cử chỉ ve vuốt âu yếm...có điều cô mềm yếu không mạnh mẽ như hấn, từng cái thúc người của hấn đều rất mạnh làm cô nhiều lúc muốn khóc ngất trong ngực hấn, lý trí âm ứ bao nhiêu thì khoái cảm của bản thân lại cao trào, hai dòng cảm xúc bất ổn bao lấy cô

_Á...Thần à...

Cô bấu chặt vào tấm lưng trần hùng hổ đẩy nhanh gấp gấp, như sắp đạt đến hưng phấn nhất định, cô hụt hơi cắn vào bắp vai hấn nhăn nhó

_Di nhi...

Hấn gọi khẽ tên cô sau đó gầm lên một tiếng, động tình mãnh liệt phóng vào bên trong cô, hấn thỏa mãn thở mạnh ôm lấy cơ thể mềm yếu đang cong người uốn éo, khổ sở cho cô ở dưới thân hấn rã rời xốc xếch, trên người đầy những mụn đỏ do hấn để lại, hấn nhẹ nhàng ôm cô cứng nựng, cả hai im lặng chìm vào ngọt ngào của cuộc hoan ái triền miên, vô cùng hạnh phúc, cô nhúu mày chỉ muốn đi ngủ vì mệt

_Thần! Anh thật là hư, mau ra ngoài đi

Cô đuổi hấn ra ngoài, cô còn muốn ngâm mình trong nước nóng sau hai lần hấn động tình với cô, thế mà hấn cứ ở lì trong bồn tắm với cô còn nhìn cô đắm đuối không rời, tay chân còn kẹp chặt không để cơ thể cô rời khỏi người hấn, rất bất tiện

_Cực cứng ngắt!...cảm lạnh bây giờ, đi ngủ không nói nhiều

Cố gắng dội rửa những thứ còn sót lại thật nhanh, hấn bá đạo nhắc cô lên trở lại giường lớn, hấn lấy áo sơ mi của mình khoát cho cô rồi cẩn thận cài từng cúc áo cho cô

_Thật sự yêu em rất nhiều. Mãi mãi tôi không bao giờ yêu ai khác ngoài em

Hấn nâng cầm cô lên, cứ thế ngắm nhìn từng ánh mắt đến khoé môi cô, cô mặc kệ hấn đi, con người dai sức không biết mệt, cô ôm gối xoay mặt về một phía đi ngủ, người nào đó vẫn là ngắm nhìn rất say mê không biết chán

Tiếp theo Chap 43 Tình cảm nồng nhiệt

By Thuytinh103

43. Chương 43: Tình Cảm Nồng Nhiệt

Tình cảm nồng nhiệt

Buổi sáng sớm hấn thức dậy trước cô, hấn vừa mở mắt đã tìm cô đầu tiên, hấn mỉm cười nhìn cực cứng ngoan ngoãn ngủ trên ngực hấn, hấn vuốt tóc cô, cô theo phản xạ rút người vào nơi gần nguồn nhiệt nhất, hai chân vô thức gác qua đùi hấn, da thịt mịn màng làm hấn yêu thích

_Di nhi đáng yêu quá

Hấn nói nhỏ vào tai cô rồi rảnh rỗi ngắm nhìn cơ thể trắng ngần qua lớp áo sơ mi rộng của hấn, do tư thế ngủ của cô quá xấu, hết gác chân đến xoay người úp mặt tìm gối nên cái áo sơ mi rộng hấn mặc cho cô hôm qua mới có dịp tốc lên cao để lộ da thịt

_Hơ...

Cô thức giấc, cô nhả mặt vươn vai, vừa xoay người sang bên phải đã thấy gương mặt nào đó cận kề rất gần...

_A...

Cô giật mình thẳng chân một phát, vô tình trúng vào bảo bối của hấn, hấn ngã xuống giường một cái đau đớn

_Thần...anh có sao không? Em xin lỗi...em không cố ý...hì hì...

Cô cười trừ không dám nhìn chính diện gương mặt đang méo mó tức giận

_Em xin lỗi là xong hả?

Hắn hậm hực đứng dậy, hắn thở dài nghiêng răng nhanh chóng leo lên giường cùng cô

_Em không có cố ý thật mà

Cô mè nheo vuốt vuốt mấy cái trên ngực hắn, mấy ngón tay nhỏ thon làm hắn thích thú

_Trả áo sơ mi cho anh..

Hắn ma mị nhìn cái áo sơ mi trắng duy nhất trên người cô nhỏ mọn đòi lại, hắn cười đều hôn lên môi cô một cái

_Anh...sao suốt ngày nghĩ ra mấy chuyện biến thái không vậy?

Cô nắm chặt cổ áo không để hắn thừa cơ hội, hôm qua đã rất quyết liệt hôm nay cô không muốn hắn được nước làm tới nữa đâu

_Anh không cần biết trả áo cho anh

Hắn mạnh tay cởi nhanh cúc áo cô, cô dù có chống đối cũng không phản xạ kịp theo hành động quá nhanh của hắn

_Ngoan...

Hắn quăng cái áo đi, cô ngượng đỏ mặt dùng hai tay che ngực, hắn đẩy cô nằm xuống giường nhìn cô thiết tha

_Thời gian anh ở tập đoàn rất nhiều một giây một phút cũng nhớ em, ở nhà không buồn chán chứ? Nhất định không được nghĩ đến việc tìm người đàn ông khác

Hắn không vui khi nghĩ đến việc xa cô dù vài phút, nhưng cuộc sống và công việc của hắn không thể nào dành nhiều thời gian cho cô nên hắn rất lo lắng

_Anh đang ghen?

_Đúng vậy...Vì thế em đừng làm anh điên tiết

_Em không bao giờ nghĩ đến người đàn ông khác ngoài anh vì em yêu anh nhiều lắm như hơi thở của em hihi

Tịch Hạ Di cười khúc khích nhòm người hôn hấn một cái, hấn rất hài lòng và vui vẻ với cô

_Ngày nào chúng ta cũng ăn cơm cùng nhau, đi chơi hay đi đâu cũng đều cùng nhau biết chưa?

Hấn ngọt ngào nói vào tai cô, hấn yêu cô lắm trong tâm trí hấn lúc nào cũng nghĩ đến cô, mỗi giây mỗi phút điều muốn ở gần cô, hấn muốn cô chỉ thuộc về một mình hấn, chỉ để hấn ngắm nhìn yêu thương

_Em biết rồi

Cô gật đầu, hạnh phúc nhìn vào mắt hấn, bình yên tựa người vào ngực hấn, nhìn gương mặt sáng chói đẹp thu hút của hấn cô lúng túng tim đập rất nhanh, ai bảo hấn quá hoàn hảo làm gì? Đến tận bây giờ cô vẫn xao xuyến mỗi khi ở gần

_Quan trọng là ngủ cùng nhau và tắm cùng nhau

Phạm Khiết Thần nở ra nụ cười vô cùng thâm thúy trêu ghẹo, về phương diện này thì khỏi phải bàn, hấn không để cô yên đâu, từ ngày yêu cô hấn bắt đầu có những toan tính bá đạo nhất định sẽ sung cô đến ngập mặt ngập thở mới thôi, rất cuồng nhiệt yêu cô

_Anh...chuyện này không được

Buổi trưa, cô làm cơm đem đến tập đoàn cho hấn, ngày nào cả hai cũng hạnh phúc bên nhau trước con mắt ghen tị của nhiều người

_Đó chính là bạn gái của Phạm chủ tịch...

_Chỉ mới là bạn gái thôi mà...Không biết ngày nào bị Phạm chủ tịch đá đi

_Chắc cũng sớm có ngày đó thôi...

_Xin chào Tịch tiểu thư...

Một trong ba cô gái đang nói xấu cô này giờ bỗng dừng đến bắt chuyện với cô khi cô đang đi đến hành lang gần phòng làm việc của hấn

_Xin chào...

_Tịch tiểu thư bây giờ là bạn gái mới của Phàm chủ tịch phải không ạ?

Cô nhân viên có gương mặt không mấy thiện cảm hỏi. Cô ngây ngốc chưa biết phản ứng ra sao

_Thật ngại quá tôi chỉ hỏi vu vơ thôi, vì chẳng qua tôi thấy hơi thiệt thòi cho cô, cô yêu ngài ấy như vậy nhưng chắc chưa bao giờ biết về gia đình của Phàm chủ tịch và mối quan hệ của nhà họ Phàm với chủ tịch ra sao, cô không tò mò hay sao...từ lâu rồi chưa một ai biết đến Phàm gia, Không khéo dùng một cái Phàm chủ tịch biến mất để lại một mình cô vì cái tham vọng trèo cao té đau đó

Cô nhân viên nói xong hất mặt bỏ đi, cô thoáng buồn, cô cũng từng có suy nghĩ đó nhưng vì yêu hấn cô không màng chuyện khác và nếu hấn đã không muốn nhắc đến gia đình cô cũng không muốn làm hấn khó xử

_Khiết Thần có mối quan hệ không tốt với gia đình mình không nên khơi dậy buồn phiền của anh ấy

_Di nhi...đang lắm nhảm gì đó?

Cô một mình lắm nhảm thì có một người đến vỗ vai, cô giật mình làm rơi hộp cơm trên tay xuống đất, thức ăn bên trong cũng văng hết ra ngoài

_Ồi...em xin lỗi...

_Đồ ngốc...bỏ đi anh đưa em đi ăn cơm

Hấn kéo tay cô đứng dậy không để cô nhặt chỗ thức ăn đã đổ

_Hừ....anh dọn hết chỗ này đi, vì anh nên mới thành ra như thế...

Tịch Hạ Di lần đầu nổi giận với hấn, cô cả gan bảo hấn thu dọn chỗ này, hấn cau có nhìn cô, chưa có ai dám ra lệnh cho hấn làm cái này cái kia chỉ có mình cô là dám lớn tiếng sai bảo hấn

_Em dám sao?

_Sao không dám? Anh là người yêu em hay là muốn trở lại làm ông chủ khó ưa của em lúc trước? Thật quá ngang ngược...hừ hừ...

_Đừng thấy tôi cứng chiều em quá rồi được nước làm tới

Hắn quát lên, vẻ mặt trở nên u ám, cô to mắt đứng hình nghĩ là hắn giận thật rồi nào ngờ hắn cúi xuống thu dọn chỗ cơm bị đổ ra ngoài

Tiếp theo Chap 44 Đại boss ôn nhu

By Thuytinh 103

44. Chương 44: Đại Boss Ôn Nhu

Phạm Khiết Thần kết thúc công việc rất sớm, mới hơn 7h tối đã vội vã về nhà với cô, hắn lúc nào cũng nhớ cục cưng vô hạn, khi đi qua tiệm bánh ngọt, hắn dừng lại mua cho cô món bánh cô yêu thích nhất đó là bánh ngàn lớp, nhớ lời cô dặn khi mua bánh phải lịch sự xếp hàng vì tiệm bánh này khá đông khách, cô nói hắn không được cường quyền lấn lướt ra lệnh để mua bánh, cô không muốn ăn những cái bánh do hắn bá đạo mua được, cô cũng muốn hắn từ bỏ dần cái thói dùng quyền lực áp bức đi, mỗi một lời cô nói hắn đều khất sâu trong lòng, mỗi ngày đều muốn làm thật nhiều việc để thấy cô cười hạnh phúc cho nên đã thay đổi rất nhiều

_Di nhi...

_Di nhi...

Hắn vừa về đến cổng đã lớn tiếng vội vã tìm cô, một ngày mà không nhìn thấy cô chắc có lẽ hắn điên mất

_Hừm...đồ ngốc này...đang làm gì vậy?

Phạm Khiết Thần phát hiện Di nhi của hắn đang ở chỗ cây táo bên hông vườn hoa hồng, trời tối mập mờ lại không có đèn một mình cô ra đây làm gì? Hắn nhíu mày tỏ ý không vui, ánh mắt nhìn cô không chớp, Hạ Di mong manh trong bộ váy trắng, chân trần không đi dép, đất cát còn làm bẩn bàn chân mềm, không nói một lời hắn nhón gót nhỏ nhẹ đến gần cô, dùng hai tay ôm chặt cô nhắc lên bổng trong ngực

_Ừa Thần...anh về khi nào? Bỏ em xuống...bỏ em xuống

Tịch Hạ Di đang yên đang lành bị tác động thì giật mình hoảng hốt, xoay mặt qua mới nhìn thấy hắn, cô đập loạn xạ trên ngực hắn bảo hắn bỏ cô ra

_Mèo nhỏ em ra đây làm gì? Đêm hôm còn không đi dép

Hắn chau mày kiểm suy tư há mồm gặm trên cổ cô, hồ hởi hít thở mùi thơm quyến rũ trên tóc

_Em...em...chỉ là có tổ chim nhỏ, em muốn xem

Cô cười trừ nhỏ giọng ôm cổ hắn, nụ cười ngây ngô làm hắn nghiện đến điên dại, càng nhìn càng thấy đáng yêu, không biết làm sao để chế ngự mãi mãi, nhiều khi còn nghĩ muốn hòa cô vào cơ thể mới vừa lòng

_Di nhi ở nhà có nhớ anh không?

Phạm Khiết Thần sải bước bông cô lên phòng, vừa đi vừa hỏi miệng lưỡi thi nhau cắn lấy dây áo cô kéo xuống, hai tay ôm chặt cô âu yếm

_Rất nhớ!!!

Cô ngượng đỏ mặt cúi đầu rút vào ngực hắn, tình cảm này rất chân thành chỉ thổ lộ những lời thật tâm với hắn, tất nhiên nghe xong hắn vui đến tột độ, cô là cả thiên đường đối với hắn.

Khi về phòng, cẩn thận đặt cô xuống giường, hắn đi lấy chậu nước lớn, nhỏ vào đó vài giọt tinh dầu có mùi hương dễ chịu, hắn ngồi xuống sàn, cúi thấp người rửa chân cho cô, trông bàn chân bẩn quá

_Thần...anh...

Cô rất bất ngờ, xưa nay hắn đã quen có người phục vụ, hôm nay thì rất khác, hai mắt cô mở to hết cỡ ngây ra

_Di nhi ngoan, ngồi im, nhìn xem chân em bẩn quá, cũng may không có cái gai nào làm em đau, nếu không anh đã chặt hết bụi hồng ngoài kia

Nhẹ nhàng nâng chân cô lên, hắn thuận thực dùng khăn lau chân cho cô, từng ngón chân được hắn chăm chút lau rửa

_Nhìn anh ôn nhu thế này không quen lắm. Nhớ lúc mới gặp anh...nhớ lại còn rất sợ...hihi

Tịch Hạ Di hí hoáy cho tay lùa vào tóc hắn bày tỏ, nghe cô nhắc đến lúc trước hắn không vui cho lắm, mà cũng đúng thôi lúc trước hắn thật khó ưa, hắn ôn nhu chuẩn soái ca kiểu này cô rất vui vẻ

_Anh yêu em...Di nhi!!!

Phạm Khiết Thần ve vuốt mấy ngón chân nhỏ, hôn lên bàn chân mềm mịn thoảng hương, từ từ đẩy cô nằm xuống giường rồi hôn lên cao

_Di nhi, cởi cúc áo cho anh được không?

Hắn nói khẽ vào tai cô cứng nựng, đôi mắt đen với ánh nhìn rực sáng, ý hắn muốn hỏi rằng cô có ưng thuận cùng hắn hay không? Từ bây giờ đã không còn ép buộc nữa, Hạ Di thuần khiết trong đáy mắt hắn là bảo vật để yêu thương và chăm sóc sẽ không còn những tháng ngày cưỡng quyền làm cô đau khổ nữa, cô gạt đầu hai tay uyển chuyển linh động vuốt ve khuôn ngực rắn chắc nằm sau lớp áo sơ mi đen quyến rũ, uy mị cởi từng cúc áo đắt tiền, cô ôm cổ hắn nhòm người hôn trên ngực hắn nụ hôn vụng về, cô cúi người hôn nhẹ trên khuôn ngực rộng cường tráng, trên cơ ngực chuẩn trắng ngần bị cắn một cái ửng đỏ, đôi môi nhỏ để lại nụ hôn ngấn, hắn vừa bị kích thích liền bị cô dịch chuyển cánh môi dừng lại, vừa tiếc dư vị lạ lùng trong người lại rạo rực khoái cảm, vuốt mấy ngón tóc trên gò má nhìn cho rõ gương mặt dễ thương kia

_Hừm...

Hắn mím môi quan sát tiểu hồ ly thu hút ngốc nghếch hôn những cái hôn e ấp vừa cắn vừa chạm lưỡi khiến cho hắn như hồn xiêu phách lạc chỉ đáng trách cô quá sức dễ thương ra sức cắn nhưng không đủ mạnh còn nhột nhạt như mời gọi trên ngực hắn

_Di nhi sao đáng yêu quá vậy? Phải phạt em mới được

Hắn vuốt tóc cô cười nửa miệng đá lưỡi trêu chọc vành tai cô, bàn tay còn kéo tay cô xuống phía dưới cởi cúc quần cho hắn, cô im lặng đôi tay mềm yếu lần mò cởi cúc quần tây, bên trong là vật cứng cuộn cuộn rất nóng

_Di nhi đừng hôn nữa...hôm nay cả gan dụ dỗ anh à?

Phạm Khiết Thần thấy rằng nếu cứ tiếp tục để tiểu yêu hôn cắn trên người mình thì sẽ không kiềm chế nổi, trong khi mọi chuyện còn chưa bắt đầu, hắn nhẫn nhịn nuốt tiếc đẩy cô xuống giường không cho cô hôn nữa, hắn phải chế ngự cô để cô cong người hạ dưới thân hắn.

_Là anh bảo em dừng, em cởi áo cho anh để anh đi tắm chứ không phải vận động, đừng nghĩ lung tung, mau đi tắm đi, em còn phải ăn bánh của em

Tịch Hạ Di tỉnh ranh đẩy hắn ra, cô nhanh chóng đo xuống giường tìm món bánh yêu thích, còn hắn đã bị cô dụ dỗ đến cao trào bỗng bị đánh một phát rơi xuống hụt hẫng thật là muốn đạp nghiền cô trong hoang ái mới nuốt trôi cục tức

_Di nhi...em dám sao?

Hắn chạy theo cô, nhưng do trên người quần áo nữa cởi nữa vương lại hắn không thể linh hoạt đuổi theo

cô được

_Phàm thiếu, anh thật là hư...

Khi cô ra khỏi phòng vẫn còn ngoảnh lại đáp trả hắn, hắn ôm cục tức căm lặng đành đi nhanh vào phòng tắm dội rửa dục hoả

_Được lắm tiểu yêu, nuông chiều em đến được nước làm tới rồi...cứ đợi đó!!

Tiếp theo Chap 45 Buổi sáng tỉnh mơ

By Thuytinh103

45. Chương 45: Buổi Sáng Tỉnh Mơ

Bình minh vừa ló dạng trên ngọn cây cao, Tịch Hạ Di đã dậy thật sớm vệ sinh cá nhân đi tắm sớm để còn chuẩn bị bữa sáng cho hắn đi làm, cô nhìn quanh phòng không thấy hắn đâu chắc là do hôm qua cô chọc tức hắn nên hôm nay hắn giận dỗi dậy sớm ra ngoài tập thể dục không thèm ôm cô ngủ thêm một lát, tuy nhiên hắn vẫn đắp chăn ấm cho cô rồi mới rời đi

Hạ Di thích nhất là ngâm mình vào nước ấm buổi sáng sớm trời se lạnh cảm giác thật sảng khoái, phòng tắm nhà hắn còn là loại cao cấp bằng đá quý sang trọng không gian thì rộng rãi phải bàn còn trên cả tuyệt vời

_Thật sảng khoái...

Cô nhắm người ngồi dậy rời khỏi bồn tắm, tay với lấy cái khăn lớn ở phía trước tắm rèm

_Á....

Tịch Hạ Di la thất thanh chân trượt ra sau sắp ngã đập đầu xuống sàn vì sau tắm rèm có bàn tay lạ kéo mạnh cô về phía trước, cô sắp ngã đi vì hoảng, tay chân run rẩy mặt mày tím tái hai mắt nhắm nghiền không dám nhìn, trong phòng tắm có người lạ đột nhập cô co rúm miệng lưỡi không kêu cứu gọi hắn được

_Ha ha...Di nhi, sợ đến vậy sao? Ai bảo hôm qua dám đối xử tệ với anh?

Nghe giọng cười ngạo nghễ chăm chọc, cô từ từ mở mắt thì ra là hắn, làm cô sợ đến trào nước mắt, tức cảnh loã thể còn nghĩ là bị phơi bày trước kẻ đột nhập biến thái nào ngờ bị hắn lừa một cú đau đốn, cũng

may hấn bông cô trong ngực nếu không cô ngã ê mông rồi

_Anh...đồ đáng ghét...có biết em sợ lắm không? Hức...

Tịch Hạ Di khóc toát lên chưa hết sợ hãi, cô gắt véo cào vào lưng hấn oán trách, khí phách ngang tàn của hấn đâu rồi sao dạo này hiều thắng thích đùa đến vậy? Có biết là cô sợ đến muốn cắn lưỡi, nếu để người đàn ông nào nhìn thấy cơ thể ngoài hấn cô chết mất

_Háo sắc...đáng ghét...hừ...

Cô không ngừng mắng chửi, cơ thể trắng ngần áp sát vào hấn, khuôn ngực vạm vỡ bị hai viên ngọc nhỏ tí mạnh ma sát, hấn như hổ báo bị chọc tiết vì hành động ngây ngốc từ cô, rạo rực xúc cảm, phần đáy đà cứ ngo ngoay trong lòng hấn cô đánh mắng lại vô tình tạo ra sự gần gũi mời mọc

_Hơ...bỏ em xuống, bất tiện quá đi

Tịch Hạ Di bây giờ mới phát hiện mình là đang câu dẫn hấn một cách vô tình, miệng bảo hấn bỏ cô xuống chứ làm sao ngăn được hành động, hôm qua vừa từ chối hôm nay làm sao thoái lui được nữa

_Đồ tiểu yêu cứng đầu, hại anh hôm qua bức rút cả đêm, đã vậy còn phải làm đề án đến tận khuya. Vừa phải nhìn tư thế ngủ vùi ngây dại của em, có biết khổn khổ cỡ nào không? Bao nhiêu nước cũng không dập được lửa Hôm nay cho em biết tay

Phạm Khiết Thần gầm gừ nhấn mạnh, hôm qua khổ sở thế nào, hôm nay phải trả đủ, chưa kể cả cơ thể không mảnh vải che thân còn nằm gọn trong tay, cô nhúc nhích liên tục có phải cố ý gây nghiện cho hấn

_Thần à...mới sáng sớm, hay là buông em ra đi ha?

Cô biết mình sắp thua cho nên phải nhỏ giọng nói ngọt, để hấn bỏ cô ra nhưng mà đã quá muộn hấn bây giờ còn nóng hơn hỏa diệm sơn

_Cục cưng bớt ảo tưởng đi, buổi sáng mới phát hiện hình ảnh sắc nét hơn ban đêm, bộ em không biết buổi sáng thì dễ sinh con gái à? Anh thích...

Hấn cười to dùng tấm thân to lớn bao phủ cô chặt hơn, còn thò mắt nhìn cô không soát chỗ nào, ban đêm bị hấn nhìn trong mờ ảo đã thấy ngượng bây giờ buổi sáng tỉnh mơ hấn còn nhìn rõ hơn, thật là cô chỉ muốn đào hố chui xuống cho đỡ thẹn, nhìn gì mà nhìn đến khiếp đảm. Hấn nói lỏng tay bỏ cô xuống đất, hai tay vừa rảnh rồi là lần mò xuống mông cô xoa nắn, cánh môi còn mút lưỡi ngậm lấy môi cô, bàn chân cố ý đẩy cô ra ngoài, động tác vẫn vô và không ngừng, hấn ôm cô lùi dằng ra bàn làm việc

_Di nhi đừng trách anh háo sắc, cũng vì em quá dễ thương, anh không kìm lòng được...

Hắn ôm cô trong ngực bày tỏ, hai bàn tay luồn vào tóc cô xoa đầu thì bên ngoài bỗng có người gõ cửa

_Đại thiếu gia, có điện thoại từ Phàm gia gọi đến

Phàm Khiết Thần nghe đến Phàm gia liền không vui ra mặt, hai tay buông lỏng để cô ngồi xuống giường, gương mặt đang vui tươi tràn đầy sức sống bỗng u ám như mây đen kéo mưa, hắn không nói với cô lời nào, gấp gáp đẩy cô co rút vào chăn sau đó cả thân người vội vã lao nhanh ra cửa bỏ đi

_Phàm gia, có phải là gia đình anh ấy?

Tịch Hạ Di hoang mang suy nghĩ, cô mơ hồ tò mò tại sao hắn không vui đến vậy?

Cô nhanh chóng sửa soạn lại váy áo, hai chân nhanh chóng đi ra ngoài tìm hắn, cô tò mò muốn biết có phải hắn đang có tâm sự rất khó nói. Hạ Di nép mình sau bức tường, cô nhoẻn miệng cười định bụng đến vỗ vai hắn, không ngờ bị cảnh trước mắt làm cho hụt hẫng tắt mất nụ cười

_Lần sau đừng gọi đến nữa...

_Àm...

Phàm Khiết Thần thét lớn vào điện thoại, liền sau đó là âm thanh đổ nát của cái điện thoại phóng vào cánh cửa thủy tinh vỡ ra

Tiếp theo Chap 46 Nỗi nhục quá lớn

By Thuytinh103

46. Chương 46: Nỗi Nhục Quá Lớn

Buổi sáng sớm u ám, ngọn nắng chưa lên trời đã lắt rắt mưa, trước khi hắn đi làm cô ra cổng tạm biệt hắn, hắn khoát áo ấm cho cô dặn dò

_Di nhi...sau này đừng đến tập đoàn đưa cơm cho anh vào buổi trưa nữa

_Anh không thích hả? Em hiểu rồi...

Cô thoáng buồn vẻ mặt u ám như mưa ngoài trời, hai tay gặt bàn tay đang áp trên mặt xuống, tâm trạng

nặng nề cau có

_Di nhi ngốc....anh không muốn em giữa trưa nắng đến tập đoàn, sau này cứ ở nhà anh sẽ về ăn cơm cùng em

Hắn hôn lên trán cô âu yếm, cô hạnh phúc vòng tay ôm hắn, thì ra là do hắn lo lắng cho cô, có làm sao vẫn không yên tâm

_Riêng hôm nay anh có việc bận về rất khuya, đi ngủ trước đừng chờ anh

_Thần! Em muốn về nhà em, em phải nói chuyện với gia đình, em không thể ở đây được, như thế rất bất tiện

Cô tỏ ý muốn về nhà, cô bây giờ không còn là thứ mua vui cho hắn nữa cho nên cũng không muốn ở suốt trong nhà hắn để người khác dèm pha

_Không được tự ý đi lung tung, chuyện này nói sau để anh suy nghĩ đã

Hắn nhíu mày đe dọa, dù một giây hắn cũng không muốn xa cô đừng nói gì đến việc để cô về nhà

_Em hiểu rồi, anh đi làm đi

Hắn đi rồi cô vẫn ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng hắn, vì hắn không yên tâm chuyện cô muốn về nhà nên đã bảo Phiến Đông ở nhà quan sát cô. Khi cô vẫn còn đứng ngẩn ngơ ở trước cửa thì có chiếc xe hơi bóng loáng chạy đến, trên xe là Dịch Khiết, cô ta bước xuống cùng hai nữ vệ sĩ, Tịch Hạ Di nhíu mày ngờ ngợ nhận ra, đây chính là cô gái đã từng đánh cô lúc trước

Tịch Hạ Di hoang mang nhìn xung quanh, cô tìm hắn nhưng mà chiếc xe của hắn đã đi rồi còn đâu

_Bắt cô ta lên xe

Dịch Khiết lớn tiếng ra lệnh, ngay lập tức cô bị kéo lên xe, còn Phiến Đông cũng hốt hải leo lên xe, nhìn thái độ này cô biết là cô gái kia có mối quan hệ mật thiết với hắn nên mới dám hành động lỗ mãng kiểu này, chỉ có mình cô là cái gai trong mắt bọn họ

_Cô không cần hốt hoảng, tôi là Phạm Dịch Khiết em gái của Thần ca, mấy hôm nay nghe đồn cô là bạn gái của anh ấy, cho nên bà nội muốn gặp cô, chắc cô không biết Phạm gia nghiêm khắc như thế nào, gia đình tôi không thể chấp nhận chuyện hoang đường này, cô và Thần không thể, cô tốt nhất đừng làm cho anh ấy bị vấy bẩn ô nhục...cô không xứng đáng bước vào Phạm gia

Dịch Khiết nói một loạt, cô nghe lòng dậy sóng, tim như thắt lại, ánh mắt đượm buồn. Không phải cô chưa từng nghĩ đến cảm xúc này khi đến với hắn, cô nghĩ rằng tình cảm chân thành là đủ rồi nào ngờ vẫn có nhiều người muốn phá hủy tình yêu của cô

_Trời ơi...phải làm sao đây? Phàm chủ tịch dặn dò mình ở nhà trông coi Tịch tiểu thư, nếu để ngài ấy biết thì làm sao đây?

Phiến Đông lo lắng toát mồ hôi nhìn cô sắp gặp họa lớn

_Phàm gia thì khỏi phải nói, nơi đó không một ai có tình người

Phiến Đông thở dài thương xót cho cô, vài phút nữa thôi khi đối mặt với bà nội hắn cô sẽ biết sống không bằng chết là như thế nào

Một lúc sau, xe dừng ở biệt thự nhà họ Phàm, cô trở mắt kinh ngạc đó là một nơi rộng lớn nguy nga cực kỳ đẹp và sang trọng, hắn chưa bao giờ nhắc đến Phàm gia nên cô chưa bao giờ hình dung ra được nơi đây xa hoa như thế nào, bởi vậy mới nói họ không đồng ý cho hắn qua lại với cô là vì chuyện môn đăng hộ đối

_Phàm lão bà muốn gặp con

Cô vượt hết mồ hôi trên mặt rồi lễ phép chào hỏi, bà nội hắn ngồi trên ghế cùng đánh cờ với Du bà bà, bà ta là quăng gia của nhà họ Phàm mà không cần nghe lời cô nói

_Phàm lão bà gọi con...

Cô nói lần nữa, bà nội hắn vừa nhả bã trầu vừa nhìn cô lườm lườm...

_Giữ hai tay nó lại...

Bà nội hắn vừa nói xong đã có hai người giúp việc giữ chặt tay cô như đang khống chế cô

_Con nhỏ này cũng ghê gớm thật, còn không có chút gì sợ hãi nữa

Bà nội hắn rất tức giận vì cô chẳng những không sợ mà còn không có chút gì hoảng loạn hay bất ngờ

_Con không làm gì sai hết

Cô không cần giãy nẩy hay vùng vằng, thái độ của cô làm bà nội hắn rất bực tức

_Chắc là cô nghĩ có Thần ca chống lưng rồi nên không cần coi ai ra gì hết phải không? Hôm nay để bà nội tôi cho cô biết Trời cao Đất dày là như thế nào

Dịch Khiết cười rất mãn nguyện cho cái kế hoạch của mình, mỗi lần thấy cô gặp chuyện là cô ta rất vui

_Bà nội...nội làm gì đi chứ???

_Cháu dâu tương lai à...

Bà nội hần bỗng dừng đổi giọng ngọt ngào với cô rồi đi đến gần chỗ cô đứng

_Muốn gã vào nhà họ Phàm trước tiên phải xem cô có còn trong trắng không đã....nghe những chuyện Dịch Khiết kể chắc gì cô xứng đáng gã cho Khiết Thần bảo bối của tôi....nhanh lên...cởi sạch quần áo nó ra...

Bà nội hần ra lệnh, lập tức Dịch Khiết nhào đến nắm cổ áo cô...

_Không xong rồi, mình phải gọi cho Phàm chủ tịch

Phiến Đông nhìn thấy tình hình quá căng thẳng, nếu để cục cưng của đại boss xảy ra chuyện thì hần gánh không nổi nên phải nhanh chóng gọi điện cho hần mới được

_Cốp...

_Không được gọi, nếu như không muốn cả nhà cậu gặp chuyện

Phàm lão bà giật lấy điện thoại của Phiến Đông đập nát gầm gừ, giọng điệu đe dọa đến khiếp sợ.

Tiếp theo: Chap 46 Nỗi nhục quá lớn 2

By Thuytinh103

47. Chương 47: Nỗi Nhục Quá Lớn 2

_Phiến Đông mau ra ngoài đi, tốt nhất là đừng làm kinh động đến bảo bối của ta

Phàm lão bà đe dọa Phiến Đông, anh ta chỉ còn biết cúi đầu rút lui không dám lên tiếng, câm nín ghen

ngào nghĩ đến đại boss biết được chuyện này sẽ như thế nào, nhưng mà anh ta không còn cách nào khác phải nhắm mắt làm ngơ thôi vì gia đình đang bị đe dọa

_Phen này biết làm sao đây?...hic...

Bà nội hấn bảo hai vệ sĩ nữ giữ chặt tay cô, rồi cho hai vệ sĩ nữ nữa giữ chặt chân cô trên giường, họ trói tay cô lại làm cô hết hoảng sợ hãi đến tột độ

_Tôi muốn kiểm tra trình tiết của cô, cô không dám à? Phàm gia này đâu phải nơi để cô đào mỏ?

Bà nội hấn nhấp ngụm trà thông thả bình thản, Dịch Khiết hả dạ luôn nghĩ ra nhiều cách hành hạ cô

_Nhìn mặt là biết cô ta đã qua đêm với biết bao nhiêu người rồi, nói không chừng cũng không đếm hết

_Huhu...tôi không phải loại người như vậy

Cô uất ức cãi lại, làm sao cô chịu đựng được khi bị sỉ nhục nặng nề đến vậy, tấm thân này chỉ thuộc về một mình hấn, Dịch Khiết biết rõ vẫn cố ý sỉ nhục cô

_Bốp...

Dịch Khiết tát vào mặt cô, khoé môi cô tuông máu, cái tát mạnh bạo làm cô tối sầm mặt mày mất đi nhận thức

_Ý mày nói bà nội nghĩ sai về mày à? Mày nghĩ mày là ai? Người đâu mau tiến hành kiểm tra...

Dịch Khiết hô to lập tức một bác sĩ nữ đeo khẩu trang tay cầm dụng cụ tiến gần về phía cô

_Không được...huhu...

Cô giãy nãy cố thoát ra cái nơi như địa ngục này, có làm sao cũng không thể thoát được

_Tôi lịch sự mời bác sĩ đến kiểm tra cho cô cô không muốn, hay là muốn đảng ông trực tiếp kiểm tra cho cô? À quên...tôi phải biết con người cô dám dăng thế nào chứ?

_huhu

Cô khóc ngất vì sợ, cổ họng nghẹn ngào không kêu la được, trước mặt toàn là những con người nhẵn tâm

độc ác, thảo nào không bao giờ Phàm Khiết Thần muốn xuất hiện ở nơi này

_Mau tiến hành đi...

Dịch Khiết âm ức nói, hai ánh mắt như ma quỷ một hai phải để cô nếm đau khổ tận cùng, nữ bác sĩ lúc này dạng rộng hai chân cô ra chuẩn bị cho thiết bị vào giữa đùi cô

_Không....

Cô hét lớn rồi ngất xỉu tại chỗ, một màu đen che mắt cô, mờ ảo...cô như chìm vào cơn ác mộng kinh khủng

Mãi đến tối cô mới giật mình tỉnh dậy, cô thấy mình đang ở trong căn phòng tối om không chút ánh sáng, xung quanh đều xa lạ, cửa thì bị đóng, cô cố gắng ngồi dậy ôm bụng vì thân dưới rất đau, đau đến không chịu nổi. Cô rút nước mắt co ro ngồi trên giường, bọn họ đã đem cô ra sĩ nhục nặng nề, giờ này cô không biết làm sao để gặp được hắn, cô nhớ hắn, sợ hãi và chỉ muốn ở bên hắn

_Huhu...Phàm Khiết Thần anh đang ở đâu?

_Di nhi...

Cô nhận ra giọng nói quen thuộc từ xa vang vọng, ở bên ngoài một lực mạnh phá hỏng cửa phòng, rốt cuộc hắn cũng đã xuất hiện, cô vui mừng đến run rẩy vội vã lao xuống giường, do sức khỏe của cô quá yếu nên đã ngã sòng soài dưới đất

_Thần...huhu...

Hắn nhíu mày vội đỡ cô dậy, hắn ôm cô trong ngực đau xót, ánh mắt tức giận đỏ ngầu, nhìn cô tiều tụy nước mắt thì đầm đìa, chỉ mấy tiếng không gặp mà như mấy năm dài ngao ngán

_Em có sao không? Tôi nhất định không bỏ qua chuyện này

Hắn hôn lên tóc cô dỗ dành, xoa dịu nỗi đau trong lòng cô, cô chỉ biết âm ức khóc, cổ họng nghẹn ngào, bàn tay nắm chặt ngực áo hắn, nhìn cô hắn biết cô đã phải chịu một sự sỉ nhục rất lớn, càng nghĩ tới lòng ngực càng đau, tức giận đến muốn hủy diệt tất cả trong nháy mắt

_Huhu

_Đứng dậy xem...

Hắn bỗng cô lên giường, cô vẫn chỉ biết khóc như con chim non run trong ngực hắn, cô yếu ớt mất đi sức sống trông rất đáng thương

_Di nhi đừng sợ, có anh ở đây rồi nói xem họ đã làm gì em?

_Thần, anh đừng đi đâu hết...huhu em sợ lắm

_Bình tĩnh nói anh nghe

_Họ muốn kiểm tra trình tiết của em, còn cho bác sĩ đến hoặc là trực tiếp đưa ông đến...huhu...lúc đó em ngất xỉu...tỉnh dậy đã rất đau....

Cô nói trong nghẹn ngào, hắn nén cảm xúc điên tiết, đau lòng ôm chặt cô hơn, ánh mắt có lỗi cùng chua xót, làm sao hắn để cô vì hắn mà chịu khổ ải được

_Đáng lẽ anh nên yêu thích cuộc sống giản dị của em hơn là để em cố gắng chạy theo cuộc sống của anh

Hắn hôn lên những giọt nước mắt nghẹn đắng trên khuôn mặt hoảng sợ của cô, hắn vuốt tóc cô ánh mắt trìu mến xoa dịu, chỉ ước bao nhiêu uất nghẹn của cô có thể trút sang hắn, nhìn cô khổ sở thế này tim hắn như hóa đá

_Huhu...hức...

Cô cứ nghẹn ngào khóc đến hụt hơi, cô mệt nhọc khó thở, hắn ray rứt tức giận vì nghĩ đến nỗi sỉ nhục cô phải chịu đựng, nhìn vai áo bị rách của cô hắn nắm chặt điên tiết

_Nín đi, đừng khóc nữa, anh chắc chắn không rời em nữa bước từ bây giờ, làm vợ anh đi Tịch Hạ Di

Hắn nâng cầm cô lên âu yếm nhỏ nhẹ, ánh mắt đa tình chỉ muốn bên cô trọn đời, dù có chuyện gì xảy ra hay bất cứ điều gì ngăn cản thì hắn vẫn muốn cô là của hắn mãi mãi thuộc về hắn

_Bây giờ không được huhu....em còn chưa nói cho gia đình biết...hức...

Cô vẫn run rẩy không ngừng khóc, chuyện hôm qua làm cô ám ảnh tột độ

_Ồ yên trong phòng...

Hắn bỏ cô ra, để cô một mình ngồi trên giường rồi gọi người giúp việc đến

__Đưa cô ấy đi tắm nước nóng, chăm sóc cho cô ấy

__Vâng tôi biết rồi thưa đại thiếu gia

Người giúp việc cúi đầu vâng dạ, lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn trở về làm đại thiếu gia nhà họ Phàm sẽ như thế nào

Hắn mở cửa phòng đi ra ngoài với vẻ tức giận và chuẩn bị truy hỏi chuyện hôm qua

Tiếp theo: Chap 48 Không phải ai cũng bắt nạt cô được

By Thuytinh103

48. Chương 48: Không Phải Ai Cũng Bắt Nạt Cô Được

Phàm Khiết Thần từ cầu thang bước xuống, đã lâu lắm rồi hắn mới trở lại căn biệt thự u ám này kể từ ngày khép lại ký ức đau buồn năm nào, vẫn mang một màu sẫm thẫm, sâu trong cõi lòng đóng băng như bị quá khứ kéo về không gian buồn phiền

__Tiểu Thần...bảo bối đã hơn 10 năm rồi con mới chịu về nhà, nội thật sự rất mừng

Phàm lão bà xúc động chấm nước mắt, bà ngồi ở cái bàn rộng giữa phòng khách, ai ai cũng ngỡ ngàng vì sự trở về của hắn, từ trước đến giờ dù có bất cứ chuyện gì hắn cũng không về nhà họ Phàm thế mà cuối cùng hắn cũng đã quay về vì nơi đây có cô, Tịch Hạ Di trong tim hắn không có gì so sánh được, trong cuộc sống u ám của hắn cô là tình yêu duy nhất mang hơi ấm cho cõi lòng ảm đạm bao năm

__Lần này bà không để bảo bối của bà đi đâu nữa

Phàm lão bà kéo tay hắn yêu thương, hắn gạt tay bà nội ra chán nản không muốn nhếch môi

__Thần ca, anh về thật tốt quá, sau này đừng đi nữa nha?

Dịch Khiết vui vẻ ra mặt nắm tay hắn còn ngã đầu vào ngực hắn

__Em và bà nội với má hai ngày nào cũng trông ngóng anh rất khổ sở, gia đình bốn người chúng ta đừng rời

xa nữa

Mỗi người một câu, đều là muốn hấn ở lại, chẳng ai nhắc đến chuyện hôm qua cứ như chuyện đó chưa bao giờ tồn tại

_Tiểu Thần...con thấy đó Dịch Khiết quan tâm con thế nào, vậy mà con nỡ lòng nào để con bé trông ngóng?

_Hôm qua là ai sỉ nhục Di nhi?

Hấn đen tối nhìn xa xăm, nghĩ đến việc họ dùng biện pháp nặng nề áp bức cô đến nỗi ngất đi, cô bị sỉ nhục nặng nề như thế trong lòng hấn chỉ có lửa giận nghi ngút, cảm giác chỉ muốn đem từng người ra trừng trị thích đáng

_Là bà nội, con đừng nghĩ Dịch Khiết làm ra chuyện này, con bé chỉ làm theo lời nội thôi

Phàm lão bà nói mà vẻ mặt bình thản không có chút gì ray rứt hay nghĩ mình đã làm sai cái gì trong chuyện này

_Bà nội có nghĩ nếu một ngày Tiểu Khiết của chúng ta đột ngột bị đưa đi còn bị kiểm tra đến ngất xỉu như vậy sẽ như thế nào không?

Hấn từ tốn hỏi, tuy không có mối quan hệ tốt với bà nội nhưng hấn vẫn biết lễ nghĩa phép tắc nhà họ Phàm xưa nay như thế nào, Dịch Khiết biết hấn rất tôn trọng bà nội nên mỗi lần gây ra chuyện gì đều lấy bà nội ra chống lưng, cứ thế tính cách từ nhỏ đã hóng hách do được nuông chiều dù không phải là cháu ruột nhà họ Phàm

_Thần ca làm sao anh ví dụ như thế được, em và con bần tiện đó tất nhiên phải khác nhau rồi

_Im ngay....

Nghe Dịch Khiết nói hấn tức giận đến mất kiểm soát, hấn vung tay định sẽ tát Dịch Khiết, đôi mắt sôi sục đỏ ngầu không còn chứa ánh nhìn yêu thương cô em gái như năm nào

_Anh đánh em sao? Vì cô ta?...anh hết thương em rồi sao?

Dịch Khiết được nước làm tới cô ta nhón người ý thách thức Khiết Thần tát mình, tính cách cô tiểu thư này quá bùng bình

_Nếu hôm nay anh tát em xem như em không còn là em gái của anh rồi, mà là loại còn thua cặng bã, em nên nhớ em là tiểu thư nhà họ Phàm muốn gì được đó, việc anh có bạn gái hay sau này có vợ đều sẽ thương

yêu em như trước đến giờ không thay đổi, em còn hành xử như hôm qua thì giữa chúng ta không còn là anh em nữa, đừng vì chút ganh tị rẻ tiền mà biến con người thành xa lạ với anh, nếu chúng ta có khoản cách thì không bao giờ kéo lại được đâu, nên nhớ kỹ điều này

Hắn nói xong giận đến run người, bàn tay dồn nén cảm xúc hất tung cái bàn lớn trước mặt, bức ảnh chụp hình hắn cùng cô em gái đáng yêu ngày nào tan vỡ, Dịch Khiết hoảng hốt giật mình, chỉ biết câm nín không dám lên tiếng

_Không phải ai cũng có thể động đến Tịch Hạ Di, ngay cả nhà họ Phàm, tôi từ lâu đã không còn tha thiết với cái gia đình này, nếu một ngày Di nhi xảy ra chuyện gì thì các người cũng không còn nhìn thấy tôi đâu

Nhắc đến gia đình là nỗi ám ảnh lớn nhất cuộc đời hắn, quá khứ không mấy tốt đẹp khiến hắn mất niềm tin vào tình yêu, nhờ gặp cô cuộc đời hắn mới thấy nụ cười, cô là người đặt biệt hắn muốn yêu thương cả đời

Khi hắn đi rồi Dịch Khiết mới dám nhỏ nhẹ lên tiếng lẩm nhẩm

_Tịch Hạ Di là cái gì chứ? Nhất định phải nhỏ cái gia trong mắt này

_Dịch Khiết đừng sợ, bà nội nhất định đòi lại công bằng cho cháu

Bà nội hắn dỗ dành cô tiểu thư đông đảo, cả hai âm thầm nghĩ ra kế hoạch để hành hạ cô

_Bà nội!!! Bà biết cháu yêu Thần ca mà, cháu không muốn làm em gái anh ấy, bà nội làm gì đi chứ...hức...

Dịch Khiết giấy nãy òa khóc như chính mình bị oan ức lắm, từ lâu ả đã xem Phàm Khiết Thần là người tình trong mộng, ngày đêm mơ tưởng được sánh đôi

_Tiểu Khiết ngoan, bà nội nhất định đòi lại công bằng cho cháu

_Cháu muốn trở thành Phàm phu nhân

_Được...được...bà nội chiều ý cháu

Cả hai cùng toan tính âm mưu một kế hoạch ghê gớm, trong Phàm gia còn một người nữa đó là má 2 của hắn, do hôm nay có việc nên không về kịp và có lẽ bà cũng không đứng về phía cô...

Tiếp theo: Chap 49 Tâm sự của hắn

By Thuytinh103

49. Chương 49: Tâm Sự Của Hấn

Phạm Khiết Thần mở cửa phòng vào trong xem tình trạng cô đã khá hơn chưa, cô nằm trên giường ngủ rất say, hấn nhìn cô rồi lại khép cửa ra ngoài không muốn phá hỏng giấc ngủ của cô sau những gì cô đã phải chịu đựng

_Di nhi...vẫn chưa thức dậy à?

Vài phút sau hấn lại mở cửa phòng vào thăm cô nhưng cô vẫn ngủ say sưa không biết gì, dù bây giờ là buổi sáng, cô thường không ngủ nhiều vào buổi sáng như thế, hấn thấy bất thường nên đến gần kéo cái chăn trên người cô ra, hấn phát hiện có rất nhiều đá lạnh xung quanh nơi cô nằm ngủ, hấn sốt sắn đỡ cô dậy

_Di nhi...em làm sao vậy?

Hấn nhíu mày nhìn đồng nước đá dưới niệm, có người đã cố ý làm chuyện này với cô, hấn hùng hực cơn giận nhưng cố kìm chế vì cô lúc này trông rất yếu ớt, hấn đưa cô sang căn phòng khác, một nơi nằm riêng biệt cách xa biệt thự. Đó là căn phòng nhỏ, tuy cũ kỹ nhưng chứa nhiều kỷ niệm tuổi thơ của hấn

_Di nhi...em nhất định không sao đâu

Hấn đau lòng đưa tay lên khuôn mặt sưng đỏ của cô, có kẻ nào đó đã cố ý tát cô đến nông nỗi này, khuôn mặt cô đỏ ửng đến bầm lên. Còn kéo một đường dài như bị rạch, máu thì thi nhau chảy, là do cô hoảng loạn nên mất kiểm soát chỉ biết co ro nhắm mắt như ngủ cô khóc lóc giẫy nảy gặt tay hấn ra như đứa trẻ giận hờn

_Đừng động vào tôi....đừng hành hạ tôi nữa huhu

Cô đẩy hấn ra xa, bàn tay sợ hãi đánh đấm lung tung

_Di nhi là anh...

Hấn ôm khuôn mặt hốc hác của cô dỗ dành, hấn thở dài mệt mỏi điều khốn khổ nhất hành hạ tâm trạng hấn là khi nhìn thấy cô thế này

_Là anh, Thần của em...đừng sợ...có anh ở đây bất cứ ai cũng không được động đến em

Hấn ôm cô xoa dịu, hấn lau vết máu trên mặt cô ánh mắt yêu thương xua tan hoảng loạn trong lòng cô

_Chỉ là vết thương nhỏ, anh chỉ yêu mình em đừng lo lắng

Hắn hôn lên vết thương trên mặt, hắn sát trùng cho cô

_Huhu...Không muốn...đừng động đến tôi...huhu...

Cô vẫn không lấy lại được bình tĩnh, cô cứ xua đuổi hắn trong sợ hãi, chuyện hôm qua làm cô khiếp sợ đến ám ảnh

_Đồ ngốc...là anh, Thần của em...em nhìn xem

Hắn thì thảo bên tai cô, nhỏ nhẹ ầm ập, giọng nói trầm ấm tha thiết, hắn hướng ánh mắt dịu nhẹ, cô nhìn vào đôi mắt quen thuộc đó, nước mắt lại rơi

_Vết thương không sao rồi, không để lại sẹo đâu, đừng sợ

Hắn kéo cô vào lòng an ủi, giờ này cô chỉ muốn ngủ sau những việc kinh khủng xảy ra, khi cô ngủ rồi, hắn nằm cạnh cô, để cô áp gò má lên tay hắn, hắn vòng tay ôm hông cô, hắn nhìn cô rất suy tư

_Em biết không, lúc anh còn nhỏ, mẹ anh đã ngoại tình để ba anh bắt gặp, ông đã mất bình tĩnh lái xe gặp tai nạn, bà ta không biết hối lỗi còn bỏ theo người đàn ông đó, bà nội lại là người vung túng cho người đàn ông đó, bà xem ba anh là khắc tinh vì trong một lần chăm sóc em gái song sinh của anh ông vô tình để con bé ngã từ trên cao xuống mất mạng, ông đã rất ân hận đến độ dùng dao chặt cả mấy ngón tay, thế mà cái dòng tộc họ Phàm này người nào cũng đều....nói làm sao đây? Lúc nào cũng gặp nhiều chuyện khủng khiếp, Dịch Khiết là người được bà nội đưa về làm em gái anh từ năm 5 tuổi vì do bà quá thương nhớ cháu gái, anh từng nghĩ cả cuộc đời này cũng không yêu được ai, cho đến khi em xuất hiện...Tịch Hạ Di, muôn đời muốn em mãi mãi thuộc về anh, không bao giờ xa rời hay phản bội anh, khó khăn nhất là chia ly, anh sẽ đợi ngày em gả cho anh, 100 năm hay 1000 năm vì thế anh không muốn Phàm gia ngày ngày hành hạ hủy diệt em, để em bị trầm cảm rồi kết thúc là chúng ta xa nhau, anh luôn bên em...nhớ là muôn đời chúng ta bên nhau dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, yêu ghét giận hờn đều chỉ có mình em, mở mắt ra hay nhắm mắt lại đều chỉ là em, cuối cùng dành hết thanh xuân yêu thương em dù phải giẫm lên khó khăn hay bão tố ngang qua

Hắn dùng ánh mắt đơn thuần là yêu thương không chút giả dối lần đầu tiên trải lòng với cô, hắn khẽ vuốt hàng mi còn thấm nước của cô, từng cái nhú mày của cô cũng làm hắn xao động, những tâm sự cứ tưởng nhiều năm không bao giờ nói ra giờ rất yên tâm nhờ một người cất giữ, đời này may mắn nhất không phải là chọn đúng người đúng thời điểm mà là chọn được người mỉm cười chấp nhận đồng ý giữ hộ hồi ức không tốt đẹp trong quá khứ của bản thân

_Thần! Anh không còn cần em nữa hay sao?

Không khí ầm ập ngọt ngào đang tràn ngập căn phòng thì bị phá hỏng bởi ả Dịch Khiết mắt nhắm lệ nhòa tỏ ra đáng thương đứng nép ngoài cửa phòng thỏ thẻ

_Cút đi, tránh xa Di nhi ra

_Hừm...

Phạm Khiết Thần gầm gừ nhấn mạnh, cả thân ngu đến phía Dịch Khiết, tay bóp cổ ả bằng tất cả cảm phần vì ả ta dám bỏ qua những lời nói nhỏ nhẹ hôm qua hẳn khuyên nhủ mà còn cảm cả gan đánh cô còn bỉ ổi muốn ướp sống cô bằng đá lạnh

_Thần, em là em gái của anh mà...hự hự...bỏ em ra...hức

_Em gái của tôi đã chết rồi, cô không giống như ngày xưa...

Hắn hất tay đẩy mạnh ả ta ra xa, ả ngã dài xuống đất ôm khủy tay đau nhói, nghẹn ngào vì hơi thở bị siết này giờ

_Hu hu...em biết em sai rồi, sau này sẽ tốt với Tịch Hạ Di, xin đừng ghét em...huhu...

Tiếp theo Chap 50 Hạ Di đang ghen

By Thuytinh103

50. Chương 50: Hạ Di Đang Ghen

Di nhi ngoan, ở yên trong phòng, ai nói gì cũng không mở cửa, anh có hẹn với khách hàng, xong việc sẽ về ngay, yên tâm không ai bắt nạt em nữa đâu

Hắn yêu thương hôn lên trán cô tạm biệt trước khi hắn đến trung tâm thương mại gặp đối tác, cô nhú mày tỏ vẻ không vui, cô sợ ở biệt thự của bà nội hắn, suốt ngày còn phải ở trong phòng chỉ tiếp xúc với mình hắn, cô rất sợ bắt gặp bà nội hắn vào phòng lại hành hạ cô thế thảm như mấy ngày trước

_Thần! Em không muốn ở đây, em muốn đi với anh

_Đồ ngốc, anh có công việc, anh sẽ về ngay

Hắn nắm tay cô ve vuốt, trấn an, cô vẫn ương bướng lắc đầu không chịu

_Em không muốn, Hic...

_Nghe lời, nằm xuống ngủ đi, anh sẽ về ngay

Hắn nhìn ánh mắt ngây ngốc của cô thì yêu lắm, càng nhìn tâm tư như đóng băng lạnh bị sức nóng làm cho tan chảy, hắn gấp rút đi khỏi phòng, nếu còn ở lại, cô này nỉ một lúc hắn lại không đành lòng để cô ở lại

_Em là của Phàm Khiết Thần này, một ngọn tóc của em cũng không ai dám động đến

Hắn hôn cô cái nữa rồi để cô nằm xuống giường đi ngủ, khi hắn vừa đi mất cô cũng tranh thủ âm thầm đi theo hắn

Trung tâm thương mại Wish

Mình ở đây đợi Thần cũng được, chỉ cần yên ổn ở đây, anh ấy vừa ra mình sẽ nhanh chân ra về

Tịch Hạ Di đến trung tâm thương mại, cô nấp vào bức tường bí mật theo dõi hắn

_Đúng là Thần đi đến đâu là có người theo đuổi đến đó, lại toàn là mỹ nữ

Cô từ ngày trở thành bạn gái hắn chưa lần nào được hắn đưa đi chơi công khai, cho nên cô thèm lắm cảm giác cùng hắn nắm tay dạo quanh trung tâm thương mại, chỉ cần đơn giản cùng nhau mua sắm cười đùa thể mà vẫn chưa đến lúc hắn nói ra cô là bạn gái hắn, cô cũng không đòi hỏi gì nhiều vì thế cứ im lặng yêu hắn âm thầm là được

_Sao lại thân mật với cô gái ăn mặt hờ hang đó chứ?

Cô nhăn mặt cắn môi khi nhìn thấy hắn cười nói thân thiết với cô gái khác, đã vậy cô ta còn khoát tay ngã đầu vào vai hắn

_Thật đáng ghét, lúc mình đòi đi theo thì một hai từ chối, để thuận tiện cười nói với người khác...hừ...hừ...

Cô âm ức giẫm chân đá vào tường, vẻ mặt đỏ rần vì giận

_A...ui da...hic...cái chân...

Cô nhăn nhó ôm cái chân bị sứt móng đau khổ, do đá chân quá mạnh nên móng của cô bị sứt

_A...ui da...

_Di nhi...là em phải không?

Hắn nhận ra giọng nói rất đỗi quen thuộc và không thể lẫn vào đâu được văng vẳng bên tai rất gần

_Hơ???

Cô nghe giọng nói thân quen gọi đúng tên cô thì giật mình vội nấp vào tường, cô dùng hai tay bịt miệng đến thở cũng không dám thở mạnh, cô chớp mắt lo sợ hắn phát hiện ra cô đang theo dõi hắn

_Là em đúng không?

_Di nhi, em theo dõi anh à?

Hắn trở mắt hỏi dồn, nhanh chóng bước mấy bước lớn về phía bức tường, cô không trả lời càng làm sự tò mò của hắn dâng cao

_Di nhi...

Hắn gằng giọng nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đen tối thiếu điều muốn nhìn xuyên bức tường kéo cô ra

_Di nhi...em theo dõi anh sao?

Hắn lớn tiếng hỏi to, là lúc cô co giò che mặt chạy nhanh, cô nhú mày nhăn nhó nhất định không thể để hắn phát hiện ra cô, nếu không cô xấu hổ

mất mặt lắm, hằng ngày được hắn ghen tuông bây giờ ghen ngược lại hắn mà bị phát hiện thì ôi thôi...cục què này không biết đào cái hố to cỡ nào để chui xuống

_Di nhi...đứng lại

Hắn chạy theo cô, cô làm sao chạy nhanh được khi mà cái chân bị sụt móng còn đang đau, hắn đuổi kịp cô, liền nắm tay cô giữ lại, hắn thở hổn hển nhếch môi cười nhưng không để cô phát hiện ra

_Phải trừng trị em cái tội không nghe lời mới được

_Thân à em...

Cô lúng túng, thẹn đỏ mặt vẫn không dám nhìn thẳng mặt hắn, nên đâu biết là hắn đang cười gian, cô chỉ

biết tưởng tượng ra bộ mặt u ám của hắn khi giận thôi

_Em thế nào? Tại sao không nghe lời?

Hắn kéo cô vào xe, hắn đóng cửa, cô xịu mặt bí xị nhích người ra xa không muốn ngồi gần, hắn không ngờ cô đi theo dõi hắn, rất lạ.

_Còn anh thì sao? Vui vẻ quá nhỉ? Nói là đi công việc vậy mà cười nói khoát tay trù mền thân mật...Không dám nói với người ta là anh có bạn gái rồi à? Thật đáng ghét...

Cô lúng túng vuốt tóc, bị phát hiện rất quê đã vậy còn bị hắn dò xét, tâm trạng lúc này rất bất ổn, hai gò má đỏ bừng căng thẳng, giọng Nô trách móc ầm ức

_À thì ra em đang ghen...haha

Hắn cười lớn véo vào hai má cô thích thú, cô ghen vì hắn cười với người khác làm hắn rất vui, cái này chứng tỏ cô chỉ có mình hắn

_Ai ghen? Việc gì phải ghen? Anh đừng có nói chuyện không có

Cô rống cổ cãi lớn, nhìn bộ mặt tức tối không làm gì được của cô trông rất tức cười, miệng nói vậy thôi chứ thật ra cô là đang rất rất ghen

_Không ghen sao? Haha...đang giới lòng à? Nhìn em xem, ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống đó tiểu hồ ly à

Hắn cúi người kề sát cô nhìn đắm chiêu, cô chớp mắt rung động trước cái nhìn cuốn hút của hắn

_Hừm...tất cả là do anh

_Do anh quá cuốn hút phải không?

Phạm Khiết Thần dùng lời nói ngọt như kẹo dẻo nhỏ vào tai cô cưng chiều, đôi bàn tay nhẹ vuốt mái tóc thoảng hương, ở bên cô lúc nào cũng muốn yêu thương bất tận mặc kệ thời gian trôi

Tiếp theo Chap 51 Tình cảm dâng trào

By Thuytinh103

51. Chương 51: Tình Cảm Dâng Trào

_Xem như em sai, em không nên theo dõi anh, hừ...

Tịch Hạ Di nhún vai thở dài giận lẫy, hần lắc đầu cốc nhẹ vào trán cô

_Di nhi à...anh...

Hần bất ngờ nâng khuôn mặt ủ rũ đang ghen của cô lên cao, định dăng lên môi cô nụ hôn, cô hiểu ra vội chuyển sắc mặt hoảng hốt đẩy hần ra

_Không được, chúng ta đang ở trong xe

_Có gì mà không được Di nhi, do em tự đến đây mà, phải cưng chiều em nhiều hơn nếu không em lại chạy đi ghen tuông vô cớ

Hần bá đạo bế cô ngồi lên đùi hần, cô giãy nảy nhả nhó dằm vào ngực hần, kiểu này thế nào cũng làm mờ cho hổ đói, nhìn ánh mắt hần đang ngập tràn tình cảm.

_Không được, anh đừng lộn xộn...hic...

_Ngoan...đừng bướng, anh chỉ có mình em

Hần hôn cô, cô vẫn cố gấn khấn cự, hần nắm chặt hai tay cô giữ lại, miệng lưỡi tha thiết hôn quanh cổ, cô càng ra sức hần càng muốn được, diện tích trong xe quá hẹp nên cô không thể chống trả hần được

_Di nhi ngoan đi, anh hứa không làm cưỡng

Hần dỗ ngọt, tay nói lỏng xoa bóp bắp đùi cô, còn cô đang rất khổ sở kéo bàn tay bá đạo đang nắm vấy mình ra

_Em nói là không...

_Kết...

Vừa lúc đó, Phiến Đông như thường lệ đúng giờ trở ra xe đưa hần về nhà, không ngờ vừa mở cửa đã nhìn thấy cảnh tượng tình cảm là cô đang nằm gọn trong vòng tay hần ở ghế sau, quần áo của boss lớn còn đang

rất xốc xếch

_Phàm chủ tịch...tôi xin lỗi...

_Phiến Đông...may quá...

Cô thở phào nhẹ nhõm, xem như hần không thể thực hiện ý đồ đen tối của mình với cô, hần âm ứ vì sắp khuất phục được tiểu hồ ly bé nhỏ lại bị phá hỏng, cảm xúc dâng trào bị giảm xuống phần nào, hần liếc mắt nhìn thuộc hạ không hiểu chuyện của mình

_Ừ nhỉ...Phàm chủ tịch à, tôi quên mất tôi còn có việc phải làm

Phiến Đông hiểu ra ánh mắt chết chóc muốn ăn tươi nuốt sống của hần liền ra đi, để lại không gian riêng cho hần, hần ngay lập tức đóng cửa xe, kéo kính đen, nhìn xung quanh quan sát, chỗ này không có ai cả vì là nơi đỗ xe dành riêng cho hần

_Thần! Em đã nói...

_Không nói nhiều...

Cô chưa kịp nói đã bị hần kéo tay ôm ngang hông

_Di nhi, đã lâu lắm rồi anh...

_Anh lúc nào cũng có lý do

_Em thử một lần không cự tuyệt được không? Em nghĩ anh đang ép buộc em à?

Hần mất hứng hậm hực chuyển sang giận ngược lại cô, cô len lén nhìn hần, đúng là hần bắt đầu giận rồi, nghĩ lại cô lúc nào cũng cự tuyệt rồi cuối cùng bị hần ăn sạch, cảm giác rất tệ hại, tâm lý thì luôn lo lắng cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng mà cô rất bất an khi hần rất thích mấy nơi chật hẹp lại nguy hiểm thế này

_Anh giận rồi à?

Cô hỏi nhỏ, rất nhỏ, đôi mắt ngậy dại nhìn hần mà không được đáp lại, cô hỏi hần nếu như lúc này đứng theo dõi hần thì đâu có chuyện không vui xảy ra

_Thần....

Cô ôm cổ hắn, chủ động hôn lên môi hắn, hắn cảm nhận hơi ẩm từ cánh môi mềm, nụ hôn của cô vụng về nhưng lại rất lôi cuốn

_Phải phạt em mới được

Hắn không thèm nhếch môi đáp trả nụ hôn của cô, cô thất vọng định nói lỏng cánh môi không hôn hắn nữa thì

hắn luồng tay vào áo sơ mi của cô đẩy ngược lên thích thú sờ mó

_Thần! Chỉ hôn thôi, chúng ta mau về nhà

Cô đẩy hắn ra, cô nắm bàn tay không yên phận của hắn, hắn không còn cách nào khác chỉ biết nghe theo lời cô trở lên ghế trước lái xe đưa cô về

_Chúng ta về biệt thự Phàm gia, anh cần nói rõ việc em là bạn gái anh, từ bây giờ ai cũng sẽ biết

_Em không sao đâu, anh cứ đưa em về biệt thự dù gì gia đình em vẫn nghĩ em còn là người làm của anh mà, chúng ta từ từ nói rõ

Hắn và cô vừa về đến biệt thự đã nhìn thấy trong nhà là bà nội hắn đã ngồi ở phòng khách chờ sẵn

_Bảo bối cháu về rồi

Bà nội hắn vui vẻ thân mật ra đón hắn, bà rất niềm nở khi nhìn thấy hắn

_Ồ...

_Mấy người làm gì vậy?

Còn cô cô bị hai vệ sĩ chặn lại ở cửa ra vào, hắn ngay lập tức điên tiết nhìn họ với ánh mắt muốn giết người nếu như họ còn cố ý làm cô đau

_Đại thiếu gia ngài làm chúng tôi khó xử quá, tất cả là lệnh của Phàm lão bà

_Bỏ Di nhi ra

Hắn đến gần cô, gạt mấy bàn tay đang giữ cô ra

__Con nhỏ này có gì mà con phải say đắm đến vậy, hẳn tiện nghèo nàn, không bao giờ thích hợp với nhà họ Phàm

__Đủ rồi, Tịch Hạ Di không phải để sĩ nhục, nếu bà nội không thích thì con đi khỏi đây, vĩnh viễn cũng không về

Hắn to tiếng, hai tay ôm chặt bờ vai cô, chân định nhấc bước bỏ đi

__Bảo bối con làm nội đau lòng quá, không có con làm sao nội sống nổi, chỉ mỗi việc con sống xa nhà nội đã không yên tâm, khó khăn lắm con mới về đây làm sao nội để con đi được

Bà nội hắn đau khổ kéo tay hắn, hắn lạnh lùng ngao ngán không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai trong căn biệt thự u ám này

Tiếp theo Chap 52 Chỉ yêu một người

By Thuytinh103

52. Chương 52: Chỉ Yêu Một Người

__Di nhi chúng ta đi

Hắn nắm tay cô, ánh mắt lúc nào cũng ấm áp đối tốt với cô, hắn kéo tay cô muốn đưa cô đi khỏi cái nơi làm cô khiếp sợ này

__Bảo bối con nỡ bỏ đi sao? Dịch Khiết vì chuyện của con mà đau lòng suy nhược nhập viện, con không xem nó là em gái à? Không còn yêu thương con bé nữa sao?

Tịch lão bà chấm nước mắt nói về cô cháu gái hết mực nuông chiều với hy vọng cuối cùng có thể giữ hắn ở lại

__Dịch Khiết làm sao?

Hắn nghe đến em gái nhập viện thì lo lắng, cũng vì vấn đề này mà hắn vẫn chưa đưa cô đi khỏi đây

__Dịch Khiết nằm bệnh viện rồi, con bỏ chút thời gian thăm con bé được không? Hay là con hồ ly tinh này làm mờ mắt con rồi, cũng vì nó mà con trở mặt với em gái...thật là nhẫn tâm, con yêu con nhỏ này có đáng không?

Má hai hấn ầm ức hỏi, như châm ngòi vào sự việc nghiêm trọng, một lời của bà nội không đủ khả năng phá hủy cho nên nhị phu nhân nhà họ Phàm không tiết lời chăm chọt

_Thần! Anh mau đến bệnh viện đi, em ở lại đây không sao đâu, em đợi anh

Cô nhìn hấn, sâu trong ánh mắt không dám bày tỏ nỗi sợ hãi, cô quyết định ở lại, cô không muốn người ta nói hấn vì cô mà quên hết tất cả, những lời miệt thị cô có thể chịu được chỉ là không muốn để hấn khó xử

_Di nhi...em...

Phàm Khiết Thần không muốn nói lỏng bàn tay nhỏ nhắn đang giữ trong tay, hấn nhìn cô với cái nhìn sâu sắc thâm tình, đợi hấn đến bệnh viện sau đó sẽ đến đón cô về, ai dám động đến cô đừng trách sự tàn độc của hấn có thừa

_Đi đi, em không sao đâu

_Bà nội...bà có muốn ăn chè không? Con vừa nấu xong, còn nóng ăn rất ngon

Tịch Hạ Di chủ động nấu chè đem lên tận phòng cho bà nội hấn, cô biết bà không thích mình nên rất cố gắng để bà nhìn mình bằng cái nhìn khác

_Cút ra ngoài cho tôi

Bà nội hấn thẳng thùng dùng chén chè nóng đổ từ trên đầu cô xuống, cô hốt hoảng nhưng không dám phản ứng

_Dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng không bao giờ chấp nhận cô, cô làm ơn đừng tự tiện ra ra vào vào làm tôi chướng mắt, cô sút mế chỗ nào là bảo bối của tôi lại làm ầm lên, cô quan trọng quá mà

Cô vuốt nước chè trên mặt xuống, cô cay đắng chịu đựng

_Con và Thần sẽ không bao giờ xa nhau...huhu...

_Vậy tôi nói luôn cho cô biết, tôi luôn muốn Dịch Khiết trở thành cháu dâu của tôi, con bé gần gũi tôi từ nhỏ nên rất hợp với tôi, chắc chắn con bé sẽ trở thành Phàm phu nhân

_Sao....

Cô đơ người không tin nổi những gì mình vừa nghe, thì ra đó là nguyên nhân bà nội hấn ghét cô đến vậy, cô nhận ra mỗi lần ở gần hấn Dịch Khiết đều rất ngọt ngào tình cảm này thật khác biệt so với anh trai và em gái

_Tôi cũng đã định ngày kết hôn cho cháu tôi rồi, cô biết điều thì đau khổ cũng sẽ giảm bớt, giờ này chắc hai đứa đang hạnh phúc bên nhau, cô đừng mong chen ngang

_Không...Thần sẽ không như thế

_Bốp...

_Câm miệng

Bà nội hấn tát cô một cái, cô ôm mặt khóc rất nhiều, cái tát không đau bằng lời nói hấn sẽ kết hôn với người khác

_Bà nội, bà hành hạ cháu thế nào cũng được nhưng đừng dùng thủ đoạn với Thần, anh ấy đã đủ tổn thương rồi, Thần chỉ xem Dịch Khiết là em gái nếu anh ấy biết chuyện ép hôn sẽ rất khó xử

Cô ôm chân bà nội hấn nài nỉ, bà nội hấn cười khinh bỉ nhìn cô không chút thương xót

_Cô biết gì mà nói? Cô còn muốn bị đánh đập phải không?

_Đủ rồi...

_Thần...

Hấn bất ngờ xông vào phòng, lúc hấn định đến bệnh viện khi đi được nửa đường lại không an tâm nên quay lại tìm cô, đúng là tâm tư bất ổn khiến hấn quay lại để rồi nhìn thấy cô tiếp tục bị hành hạ

_Di nhi, chúng ta đi

Hấn vuốt mớ tóc bị chèn đồ lên đang bết dính vào nhau của cô, may mà hấn đến kịp, làm sao có thể nhìn thấy cô xảy ra chuyện, hấn luôn lo lắng khi để cô một mình ở nơi lạnh lẽo này

_Thần! Cháu nhất định phải lấy Dịch Khiết

_Áo tưởng

Hắn nắm tay cô đưa đi, khi đi còn nói chắc một điều

__Tôi sẽ không bao giờ quay lại đây

__Thần ca...anh...

Dịch Khiết xuất hiện, trên tay đúng là có ghim kim tim truyền nước biển, sắc mặt thì xanh xao yếu ớt

__Dịch Khiết, em thật sự ổn chứ?

Phạm Khiết Thần rất yêu thương Dịch Khiết nhưng đó chỉ là tình cảm của một người anh đối với em gái không làm sao sinh ra tình cảm trai gái được

__Anh không còn yêu thương em nữa phải không? Tại sao lại xa lạ với em, nhớ lúc nhỏ anh sống riêng nhưng hàng tuần vẫn về thăm em dù là hôm đó có mưa gió giông bão, em vẫn nhớ còn anh chắc quên rồi

__Đồ ngốc, em là em gái của anh làm sao anh không thương yêu em được

Hắn thở dài, mọi chuyện thật quá phiền phức đau đầu

__Anh vì cô ta mà quên hết rồi

__Dịch Khiết, Di nhi không phải như em nghĩ

Hắn nhú mày không muốn nói đến chuyện này một chút nào, Dịch Khiết lại bất ngờ chạy đến ôm hắn, vòng tay rất chặt

__Vậy anh có nghĩ đến cảm giác của em không? Từ năm 16 em đã không còn xem anh là anh trai mà là bạn trai đấy thì đã sao? Chỉ có bà nội là hiểu được nỗi lòng này nhưng mà...em chưa bao giờ dám mơ ước được gả cho anh, là do bà nội thương em nên mới tác hợp, em cũng có tự trọng riêng của mình, anh nghĩ em chỉ là đứa con gái không biết điều thôi sao?

Tiếp theo: Chap 53 Không mấy tốt đẹp

By Thuytinh103

53. Chương 53: Không Mấy Tốt Đẹp

_Tiểu Khiết...sau này chắc chắn sẽ có người yêu em rất nhiều

Hắn đẩy Dịch Khiết ra, không nói lời tạm biệt với bất cứ ai, hắn đưa cô đi khỏi đây, chỉ cần một mình cô thôi

_Cứ đợi đó đi, mọi chuyện chưa kết thúc đâu, Phàm Khiết Thần chỉ có thể thuộc về Dịch Khiết này, Tịch Hạ Di! tôi nhất định tìm chết cô dưới tận cùng đau khổ, tôi phải trả lại cô gấp trăm ngàn cay đắng mà cô mang đến, cô dám cướp Thần ca của tôi sao?

Dịch Khiết hứa với lòng một ngày nào đó sẽ trả thù, ánh mắt đầy hận thù soi sục thôi thúc cô ta phải tìm mọi cách hãm hại Hạ Di

_Thần, em muốn về nhà của em, đã lâu rồi em không có về

_Được thôi, chỉ cần em muốn

Hắn đưa cô về nhà cô thì luyến tiếc lắm, hắn không muốn xa cô một phút một giây nào cả, nếu như không phải cô đang buồn và tâm trạng còn hoảng loạn thì còn lâu hắn mới để cô về nhà, một giây một phút đối với hắn mà phải xa cô là như xung quanh không còn sức sống

Tịch Hạ Di về nhà thì tâm trạng liền khá hơn, đã lâu lắm rồi cô mới được về nhà, nơi yên bình mỗi khi cô thấy buồn phiền, ở nhà cô cảm thấy yên bình hơn bao giờ hết không phải lo lắng sợ hãi hay suy nghĩ nhiều người thích hay không thích, ganh ghét hay đố kỵ về chuyện tình cảm giữa cô và hắn

_Chán thật, mẹ và anh trai cùng chị dâu đi chơi biển rồi, nói là hôm nay về sao vẫn chưa thấy...hic...

Cô lóng ngóng trông đợi, về nhà mà chẳng gặp được ai cũng hụt hẫng lắm, cô thở dài vẻ mặt thất vọng

_Bao giờ họ mới về đây?

Tịch Hạ Di ngáp ngắn ngáp dài chán nản đi dạo sau vườn cây, do là nhà cô ở ngoại ô nên có nhiều cây và vườn rất rộng

_Trong lúc đợi họ về, mình gọi cho Khiết Thần vậy, phải nói cho anh ấy biết mình không sao, cũng không còn bận tâm chuyện gia đình anh ấy, chỉ là do mình quá hoảng loạn nên phản ứng mạnh làm anh ấy lo lắng

Cô lấy điện thoại ra, chậm rãi bấm nút

_Bịch...

Điện thoại trên tay cô rơi xuống đất, khi chưa kịp cúi xuống nhặt thì đã có vòng tay ôm phía sau lưng cô

_Hơ...

_Đừng sợ là anh...

Biết cô hoảng hốt nên hắn dùng tay che miệng cô, nói đi nói lại thì có thể nào hắn cũng không xa cô được nên đã bí mật đến nhà cô

_Thần!... anh....sao anh quay lại, mau về đi lỡ gia đình em nhìn thấy

_Vì anh nhớ em không thể nào xa em được đâu

Hắn ôm cô, môi tìm cánh môi cô hôn hít hắn nhớ mùi hương trên tóc cô dù xa cô chưa bao lâu

_Ừm...

_Phàm chủ tịch ngài...

_Bịch...

Người thét lớn đầu tiên khi nhìn thấy cảnh hai người đang hôn nhau say đắm đó là mẹ cô, tiếp theo đó là sự bất ngờ của chị dâu và anh trai của cô

_Mẹ...mẹ ơi...con...

Cô lúng túng đỏ mặt run rẩy, thế là đã bị phát hiện, hắn được mời vào nhà cô, hắn nhìn quanh căn nhà nhỏ bé chật hẹp, thứ gì cũng cũ rít, hắn ngồi dưới sàn gỗ, đối mặt với gia đình cô trên cái bàn nhỏ

_Phàm chủ tịch ngài và tiểu Di nhà chúng tôi

_Dì Thập Nương, cứ gọi con là Khiết Thần được rồi

Hắn nắm tay cô, rồi nở nụ cười thân thiện với mọi người, gia đình cô thở phào nhẹ nhõm xem ra hắn cũng không phải là người khó gần, nhờ cô tính tình của hắn tốt hơn rất nhiều có phần cởi mở hơn

__Dì Thập Nương à, Hạ Di đã trở thành bạn gái con, dì không phản đối chứ?

__Phạm chủ tịch, tôi làm sao phản đối được chứ, chỉ sợ ngoài kia nhìn ngó nói gia đình tôi là đĩa mà đeo chân hạt, còn tiểu Di, con bé còn nhỏ tình cảm lỡ như không được lâu dài một thời gian ngại tìm được niềm vui khác thì chẳng khác gì con bé chơi dao có ngày đứt tay, vết thương lòng này không bao giờ lành lại

Mẹ rất yêu thương cô, nên mới cân nhắc nói cho hắn hiểu, nếu biết cô bị ngược đãi thì dù thế nào vẫn vì cô đòi lại công bằng

__Mẹ ơi, Thần không phải người như vậy đâu, mẹ đừng phản đối nha?

__Con bé ngốc này, mẹ có mình con là con gái làm sao không ủng hộ con được, nghĩ đến việc con đi lấy chồng thật sự không kìm được nước mắt, có điều...

Mẹ cô chấm nước mắt nhìn hắn, với mẹ cô là người quan trọng hết mực thương yêu

__Có gì dì cứ nói, nếu cần gì chỉ cần đến Tập Đoàn tìm con

__Sở dĩ tiểu Di sống cùng tôi không phải bố con bé qua đời mà thật ra là sau tai nạn đó bố con bé vẫn còn sống nhưng do chúng tôi ly hôn và có mâu thuẫn nên..., tôi mong trước khi tiểu Di lấy chồng sẽ gặp được bố

__Mẹ nói con còn bố?

Hạ Di to mắt, cô ngạc nhiên nhưng rất vui khi biết được trên đời này vẫn còn người thân

Tiếp theo Chap 54 Hẹn ước ngọt ngào

By Thuytinh103

54. Chương 54: Hẹn Ước Ngọt Ngào

__Thần! Anh đưa em đi đâu vậy?

Hạ Di tò mò hỏi, cô không biết hắn đưa cô đi đâu mà chuẩn bị cho cô rất xinh đẹp, bộ váy trên người còn

rất đắt tiền

_Đi hẹn hò, chúng ta chưa đi chơi hẹn hò mà Di nhi

_Đi...anh đưa em đến chỗ này

Hắn lái xe đưa cô ra biển, cô nghĩ là hắn muốn cùng cô dạo biển

_Chúng ta đi dạo biển hả?

_Em tò mò quá Di nhi

Hắn đưa cô ra mỏm đá khá xa, nơi đây tối, còn không có đèn

_Thần... chỗ này tối lắm

_Haha

Hắn cười lớn, rồi nhắc cô lên cùng cô nhảy xuống biển

_Ầm...

_Anh làm gì vậy? Thần...?

Khi cô ngoi lên khỏi mặt nước đã không còn thấy hắn đâu nữa, cô sợ hãi nhìn xung quanh, tất cả đều tối om đáng sợ

_Thần à...đừng đùa kiểu này mà

_Khiết Thần...

Cô gọi lớn tìm hắn nhưng vẫn không nghe thấy hắn trả lời

_Hu hu...

_Di nhi, anh ở đây

Hắn gọi cô, cô nhìn mãi vẫn không thấy hắn

__Thần anh đang ở đâu?

Khi cô lên được bờ liền lấy điện thoại tìm gọi tìm hắn, ánh mắt sợ hãi nhìn khắp màn đêm

__Alô..Thần anh đang ở đâu vậy đừng làm em sợ

__Anh ở đây...

Khi cô xoay lưng lại, nhìn ở phía chân cầu xa xa đã thấy đèn hoa được treo khắp cầu, cả nền cùng dây đèn nhiều màu, gấu bông và bóng bay trang trí khắp nơi

__Khiết Thần...

Cô chạy đến ôm hắn trong sợ hãi, vui mừng nhưng trách mắng, hắn dọa cô làm cô sợ

__Đồ đáng ghét huhu...

__Nhìn xem có thích không?

Hắn giơ lên cao sợi dây vải được tết tỉ mỉ màu đen giống như cái cô từng làm tặng quà sinh nhật cho hắn

__Cái này của em, anh phải mày mò cả ngày mới làm được

__Em yêu anh

Cô hạnh phúc ôm hắn, cô thích thú nhìn cây cầu lung linh màu sắc

__Còn nữa em đến đây

Hắn nắm tay cô đi xuống chân cầu, ở bãi đất rộng có trồng rất nhiều hoa hướng dương cao qua đầu người, rất đẹp

__Di nhi anh muốn em...

Hắn cúi người định hôn cô, cô cúi mặt không để hắn hôn

__Đừng ở chỗ này

__Vậy thì chỗ khác

Hắn gấp rút bông cô lên, hắn đưa cô lên phòng

__Chỗ này được đúng không?

__Nhưng em muốn đi tắm, anh không được tự ý xông vào, nếu không cả đêm nay cũng đừng mong đến gần em

__Cái gì?

Hắn hậm hực bỏ ra ngoài sân thượng hút thuốc, lúc nào cô cũng ra điều kiện với hắn, thôi thì hắn kiên trì đợi cô đi tắm vậy

__Thần... anh lại đi đâu rồi?

Khi cô trở ra lại không thấy hắn đâu cả, đèn trong phòng thì bị tắt, cô bước ra sân thượng tìm hắn, ở sân thượng có một cái ghế sofa ngăn cách giữa phòng và ngoài sân thượng, bên ngoài có kính thủy tinh bao bọc, đây còn là tầng rất cao

__Di nhi...

Hắn kéo cô ngã xuống ghế sofa, hắn nhìn cô rực tình, cô làm hắn muốn phát điên bao nhiêu cảm xúc cứ hừng hực ham muốn, hắn nhìn cái khăn ngắn quấn quanh người cô không thể che đậy được quá nhiều, nhất là phần ngực cùng cặp đùi thon cứ làm hắn nóng rang cả người

__Em quyến rũ quá

Cô mỉm cười hai tay choàng qua cổ hắn, biết cô không cự tuyệt hắn hài lòng liền giật cái khăn duy nhất trên người cô xuống

__Thần...em yêu anh...

Nghe tiểu yêu thêu thào vào tài lời ngon ngọt hắn làm sao kìm chế bản thân được, chưa tính bảo bối của hắn còn thôi thúc, cả người kêu gào, hắn hôn cô, cô mở cánh môi hoà theo từng nhịp thở của hắn, cái hôn nhẹ nhàng giữa hai người, hắn nghiêng đầu sang trái đưa lưỡi tiến sâu, từ từ hôn ở môi rồi trượt xuống cổ

Cô dùng bàn tay mềm mại cởi cúc áo sơ mi của hắn, hắn ngậm lấy môi cô hôn thắm thiết, tiểu yêu đã đồng ý với hắn hành động còn mạnh dạng hơn trước làm hắn rất vui

Hắn đưa tay ôm hông cô sờ soạn vỗ nhẹ, hắn rất thích, sau đó hắn để cô ngồi trên thành ghế sofa

_Em sẽ thích...

Hắn hôn lên phần trước ngực cô, ngậm lấy núm ti, tay đồng thời xoa nắn nhẹ nhàng, bàn tay ma mị cứ thế đều đều ấm áp trao tình

_Um...

Cô âm ư, khuôn mặt ửng đỏ đáng yêu càng làm hắn hưng phấn, Không thể kìm chế được nữa hắn bỏ qua màng dao đầu bắt đầu chuyện đại sự hắn kéo khoá quần từ từ lâm trận, nhẹ nhàng thúc người, cô bám chặt tấm lưng trần của hắn

Hắn nắm hai tay, vừa thúc người vừa ngậm lấy phần nhấp nhô lên xuống

_Um...

Cô không kìm được cảm xúc nên âm ư trong cổ họng, nhưng không còn xấu hổ như trước vì bây giờ giữa cô và hắn không còn khoảng cách nào cả

_Tình yêu của anh

Hắn bế xốc cô lên, để cô thẳng lưng ngồi yên trên thành ghế, hắn áp sát cô hơn để dễ dàng nhấp người, hai bàn tay ôm tấm lưng trần của cô vuốt đi mồ hôi mịn

Cô mím môi nhắm mắt yên phận ở trong ngực hắn, hắn nhấp người mỗi lúc nhanh hơn, cô rã rời bấu víu hai chân vào hông hắn, hắn lúc nào cũng thể hừng hực như con thú trước miếng mồi ngon, hắn hôn lên cổ cô, hơi thở cô mỗi phút nhanh hơn

Cả đêm hắn ấm áp ôm cô ngủ trong ngực, hơi ấm của cô làm hắn không muốn rời, sáng sớm tỉnh dậy lại không thấy cô đâu, nên hắn cau có vội đi tìm

_Di nhi, em ở đâu?

Theo quảng tính hấn mở cửa phòng tắm tìm cô, thì ra cô đang ngâm mình trong nước nóng, nhìn tóc dài đen láy của cô lộn xộn trong nước ấm, còn nổi bật trên làn da trắng mịn khiến hấn xao động, ngay lập tức nhảy vào bồn tắm cùng cô

_Di nhi...

_Thần...

_Em cảm lạnh bây giờ

Hấn nói qua loa, rồi nhanh chóng tìm bông cô vớ một cái

_Anh...bại hoại...đáng ghét

_Là vì anh yêu em mà, còn gì phải ngại?

Hấn mơn trớn đưa tay lên phía trước sờ mó phần nhạy cảm của cô, cô nhồm người khó chịu

_Thần...mau thu tay lại, anh đừng bá đạo

_Không thì sao? Hấn ngang tàn ấn một cái, cô giật mình kéo bàn tay không nghe lời của hấn ra

_Di nhi, mau sinh cho anh một đứa

Hấn tình cảm nghiêm túc nhìn sâu vào mắt cô, nếu cô mang thai hấn sẽ yêu thương cô hơn bất cứ thứ gì, hạnh phúc này sẽ được nhân đôi

_Chưa phải lúc này...

Cô buồn bã cúi mặt không dám nhìn vào mắt hấn

_Tại sao? Em...

_Đồ đáng ghét em còn chưa gả cho anh mà, tất cả là do anh quá lỗ mãng, em đã nói đợi mấy năm nữa đi mà...hừ...

_Haha...em giận thật đáng yêu

Hắn xảo huyệt cười cợt cô, miệng lưỡi còn cắn lên ngực cô một cái to

__Đáng ghét...đáng ghét....

Hắn đưa cô đi ăn sáng, là hắn nấu cho cô ăn, cả một bàn ăn toàn là món ngon

__Thử xem có ngon không?

Hắn gấp miếng trứng rán vàng ươm cho cô

__Anh nấu cho em ăn cả đời

__Ha ha...

__Cười cái gì?

Thấy cô vô cớ cười lớn, hắn biết là cô đang cười hắn nên xịu mặt hỏi ngay

__Anh thật khác lúc em mới gặp, lúc đó nhìn anh rất...

__Em nhìn anh như quái vật, luôn khurót từ, sợ hãi đã vậy còn khóc lóc, mặt mày như đưa đám với anh, thật là mỗi lần nhìn mặt em đều rất muốn trừng trị, cho một trận nhớ đời

Hắn cướp lời cô, hắn nhớ lại lần đầu tiếp xúc với cô trông cô rất ngốc, rất tức giận

__Vậy mà cuối cùng yêu người ta xì...

__Em...

__Em thế nào...có giỏi thì tối nay nghiêm túc ngủ đi, đừng có kiếm chuyện các kiểu, thử xem?

__Em dám sao?

Hắn nghiêng răng véo vào má cô nựng yêu, cô cười đến híp mắt tận hưởng hạnh phúc

Tiếp theo chap 55 Mộng đẹp không thành

55. Chương 56: Mộng Đẹp Không Thành

Sáng sớm nhà họ Phàm đã có khách, Phàm lão bà còn đích thân ra đón người này như có hẹn từ trước

_Chắc...đã nhiều năm rồi không gặp, chúng ta còn việc phải qua lại sao?

Phàm lão bà nheo mắt nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, người này khoản ngũ tuần, trên người mặc vest sang trọng như là người thượng lưu giàu có

_Đúng là giữa chúng ta không còn gì, tôi đến đây chỉ để thông báo Nguyệt Bích đã qua đời vì tai nạn, tôi bây giờ không nghĩ đến chuyện cũ, tôi quay lại đây là có việc riêng

Người đàn ông thở dài có vẻ phiền não, ánh mắt buồn bã, thần thái không giấu được sự hối hận tội độ

_Việc quan trọng gì? Ta có thể giúp gì được cứ nói

Phàm lão bà ung dung cười xòa, vẻ mặt thản nhiên bỏ qua tâm sự hiện trên khuôn mặt người đàn ông trung niên

_Tôi trở về đây là để đưa con gái của tôi đi, năm đó do nghèo khó lại nợ nần đến sữa cũng không mua nổi con bé nên phải để lại, bây giờ có cơ ngơi rồi tôi về để cha con gặp lại

Người đàn ông trái lòng, ông và Phàm lão bà là cố nhân gặp nhau nên có chuyện vui buồn đều tâm sự

_Nói xem, con bé tên gì? Hiện đang ở đâu, ta cũng xin chúc mừng

_Con bé sống với mẹ từ bé, cũng vì hôn nhân bất đồng, có lẽ gặp lại khó có thể hoà hợp...hazzz...Hạ Di bé nhỏ không biết đã lớn cỡ nào?

_TỊCH HẠ DI???

Dịch Khiết bất ngờ xuất hiện sau tấm rèm cửa cô ta thét lớn kinh hãi không thể tin được

_Dịch Khiết vô lễ, con mau vào trong đi

Phàm lão bà không chút phản ứng, vẻ mặt vẫn như không có chuyện gì xảy ra

_Chắc đây là lần gặp cuối cùng của chúng ta, sau này không nên gặp nhau, chuyện cũ lướt qua, cứ thế mà sống, tôi vẫn không oán hận Nguyệt Bích

Phàm lão bà tiễn khách, cửa vừa khép lại, Dịch Khiết bất ngờ đến sắc mặt tái đi ngồi xuống ghế rất sốc,

_Bà nội người đàn ông đó là người đưa mẹ Nguyệt Bích đi sau khi bố lỡ tay làm chết con gái, mẹ Nguyệt Bích đau buồn mới tìm đến người đàn ông đó, Thần ca nhất định không đội trời chung với ông ta, vì ông ta đã cướp mẹ Nguyệt Bích đi, và bố cũng vì thế mà xảy ra tai nạn, Tịch Hạ Di...cô ta lại là con gái ông ta? Chuyện này nếu anh ấy biết chắc chắn là....

Dịch Khiết đảo mắt hoang mang không thể tin được duyên phận trở trêu, trong lòng bất ổn run rẩy

_Cháu gái ngốc, vốn dĩ con nhỏ đó không nên xuất hiện trong cuộc đời Khiết Thần, đó là kết cục của nó thôi, con phải vui mừng vì bây giờ cơ hội đang đến, cứ để nội sắp xếp

Tận sâu trong đáy lòng bà nội hẳn là sự độc đoán đáng sợ, cùng kế hoạch chia rẽ cô và hẳn

_Con phải nói cho Thần ca biết

_Đừng vội, cứ để bảo bối từ từ nhận ra mình đã yêu con gái người phá nát hạnh phúc gia đình nó, rồi lúc đó con xuất hiện xoa dịu vết thương lòng của nó...biết chưa cháu gái ngốc

Phàm lão bà hắt hê bày ra một âm mưu lớn, năm xưa chính bà bày mưu chia rẽ bố hẳn chỉ vì bố hẳn là con riêng của Phàm gia quá cổ, nhưng Phàm lão bà lại rất yêu thương đứa cháu đích tôn là hẳn và giờ đây một lần nữa lão bà cao tay tiếp tục nhấn chìm một lần nữa...

_Thần...em có chuyện muốn nói

Hạ Di ở phòng làm việc cùng hẳn, nghe giọng nói mềm mại của cô hẳn liền kéo cô vào lòng, để cô ngồi trên đùi hẳn

_Chuyện gì?

_Bỏ em ra...đây là phòng làm việc mà, nhiều người nhìn ngó

_Việc gì phải ngại, mau nói đi

_Anh Vỹ Nhân...

_Cái tên đó làm sao? Em lại muốn gặp hấn ta à? Hừ...

Hấn vừa nghe đến Vỹ Nhân lòng đã hậm hực không vui

_Anh đừng hiểu lầm là anh ấy vừa mới nhận chức trợ lý của tổng giám đốc nên mở tiệc muốn mời em tham dự, anh ấy nói không muốn có hiềm khích với anh, nên cũng đã chủ động xin lỗi em rồi, anh đừng như vậy em đi sẽ về ngay mà...hay để em gọi cho anh ấy nha

Nhìn ánh mắt khủng khiếp của hấn như muốn ăn tươi nuốt sống luôn cái điện thoại của cô nên cô phải gấp rút gọi điện thoại

_Alô...Di nhi anh nghe...

Vỹ Nhân ở đầu dây bên kia ngọt ngào kéo dài hai chữ Di nhi

_Là Khiết Thần muốn nói chuyện với anh

_Tôi biết là anh sẽ gọi anh bạn, tôi có bất ngờ cho anh đó, lần này tôi đến là để đưa Di nhi đi, sau buổi tiệc anh mãi mãi không còn gặp lại Tịch Hạ Di đâu, vì bố cô ấy đã đến, và tôi chính là trợ lý

_Vậy sao?

Phạm Khiết Thần cúp máy, hấn không muốn nghe những lời xàm ngôn từ miệng Vỹ Nhân, hấn xoay sang cô, hấn áp tay lên mặt cô âu yếm

_Đi sớm về sớm, mong là em có chuyện vui vẻ muốn kể anh nghe trong buổi tiệc, anh đợi em

_Đợi cái gì mà đợi em về ngay mà, em làm sao rời xa anh được, nếu bố em xuất hiện em đã quyết định rồi em vẫn ở đây, nếu bố em đến em vẫn đợi anh đến hỏi cưới em...nhất định

Cô hôn lên môi hấn, cả cô và hấn đều đâu biết rằng ngày xa nhau của hai người sắp đến sự thật khủng khiếp chính là vết cắt lớn hằn sâu trong lòng không thể lành lại.

Tiếp theo Chap 56 Mộng đẹp không thành

56. Chương 57: Mộng Đẹp Không Thành 2

Phạm Khiết Thần uống rượu ở Bar, chỉ một mình, xung quanh không có ánh đèn, hắn cứ thế không quan tâm đến việc Hạ Di đến buổi tiệc, cô gọi cho hắn rất nhiều cuộc gọi nhờ hắn không nghe, hắn đem điện thoại nhấn vào ly rượu, cái cảm giác nhìn cô về với gia đình thật khó tả, hắn đã nói không bận tâm thế mà tâm tư cứ bị dày xéo, điện thoại bị nhấn nước cứ reo liên tục trên màng hình hiện rõ tên cô, cô gọi mãi cô lo lắng, không bên hắn lòng cô dậy sóng lắm. Hắn lôi điện thoại ra đập mạnh vào tường, bây giờ thì chẳng ai làm phiền hết

_Đồ ngốc, xa em mới một chút đã muốn gặp em rồi

Vì hắn muốn để cô có không gian riêng với gia đình mới quyết tâm không gọi cho cô

Đêm hôm nay, Võ Nhân tổ chức tiệc, khách đến đông đủ, mọi thứ được chuẩn bị tươm tất

_Võ Nhân...hihi

Tịch Hạ Di đập vai Võ Nhân, cô nói lớn còn cười híp mí vui vẻ, cô nghĩ khi Võ Nhân thấy cô sẽ rất bất ngờ, khi anh xoay sang phía cô....

Hạ Di cười nói cô đâu biết cô về nhà thật rồi, ngày ngày bố trông ngóng cô, chỉ có cô là không biết

_Tịch Hạ Di?!!

Người đằng ông xa lạ, tên Là Tịch Văn chạy về phía cô, ông ta khóc ôm cô không rời, ông nhìn đứa con gái nhỏ nhiều năm xa cách, hôm nay như một định mệnh sắp đặt. Cô giãy nảy cô đẩy người đằng ông đang ôm cô ra, cô cảm thấy ngột ngạt mọi ánh mắt cứ dồn về cô

_Bỏ...bỏ con ra, mọi người sao thế? thôi thôi...con muốn về, Thần đang đợi

Cô vùng chạy đi cô không cảm thấy nơi nào an toàn, cô muốn về tìm hắn

_Di nhi!!!

Võ Nhân giữ cô lại, anh cũng ôm đầu cô, cô không hiểu sao họ cứ làm ra hành động như cô là người thân quen thất lạc đã lâu

_Bỏ ra, em phải về

_Hạ Di, con là con của bố huhu..

_SAO?

Tịch Hạ Di nói lớn, ông làm sao để đưa con gái mình yêu thương đi mất lần nữa, cô khóc, mắt cô đỏ rất cay, cô lùi về sau mấy bước, chân cô vấp vào dây điện đèn chiếu sáng gần đó, cô ngã xuống đất

_A...

_Tiểu Di, cẩn thận...

Người đỡ cô đứng dậy là bố cô, ông thương cô lắm, bao năm xa cách giờ mới có cơ hội gặp lại

_Ông là...người...là...

Tịch Hạ Di khóc nức, cô cười mà khoé mắt không ngừng khóc, ngày cô còn trong bụng mẹ, hai người đã ly hôn, nên mọi thông tin về bố cô đều mù tịt

_Là bố...

Cô ôm bố, cô vui mừng cảm giác nhẹ lòng, cô rất vui, thì ra ông là bố cô, từ hôm nay cô không còn một mình cô có gia đình

_Bố huhu...con nhớ bố đêm nào con cũng phải tưởng tượng ra bố con khao khát được có bố...huhu mẹ không sống cùng nhau nữa

Cô gọi lớn, cô tha thiết gọi hai từ này lâu lắm rồi, cô ôm bố, cô sợ ông đi mất bỏ cô lần nữa

_Tiểu Di, từ nay không ai đem con đi được nữa...con gái ngoan

Bố cô khóc, ông yêu cô nhiều lắm, 18 năm xa cô, người bố này cũng khổ sở lắm, sự yêu thương của ông dành cho cô là vô tận

_Con muốn nói với anh....

Cô đứng dậy, cô muốn tìm hắn, chắc hắn cũng vui lắm

_Hạ Di, em không được đi

Vỹ Nhân giữ cô lại, bàn tay siết mạnh tay cô, hai mắt anh giận dữ khi nghe cô nhắc đến người đó, cô hất mạnh tay anh ra, có ai động đến hấn cô nhất quyết không để yên, với cô hấn rất quan trọng

_Bỏ em ra, Thần đối với em....

_Câm miệng

Không để cô nói hết, Vỹ Nhân quát mắng cô, cô to mắt, đôi mắt ngập nước

_Bố em chính là người khiến mẹ của Phàm Khiết Thần bỏ đi theo, nói đến đây chắc em hiểu....

Vỹ Nhân dứt lời, cô thấy xung quanh nhòe đi, chân đứng không vững cô quy xuống đất, tim cô đau lắm cứ như ai dùng vật nhọn đâm nhiều nhát vào đó, Phàm Khiết Thần mà cô hằng ngày bên cạnh thì ra là người bị chính gia đình cô cho một vết thương lòng khó xóa

_Anh...anh ấy...?

_Di nhi...

Người lớn tiếng gọi cô đó là Phàm Khiết Thần, hấn đột ngột xuất hiện, cô vừa xoay người nhìn thấy hấn đã vội chạy đến ôm chặt hấn như sợ hấn đi mất, gặp được hấn cảm giác tim như ngừng đập, cô rất sợ sẽ không còn gặp lại hấn nữa, cô đau khổ không muốn nhắc đến bất cứ điều gì hết, chỉ cần biết cô ở trong vòng tay hấn rất ấm áp,giữa đám đông có rất nhiều người hấn và cô cứ ngỡ như đang mơ chẳng ai là tin được sự thật quá khủng khiếp

_Di nhi, anh đến đưa em đi

Hấn không mản đến bất cứ chuyện gì nữa, hấn nắm tay cô, định sẽ đưa cô đi, đi đâu cũng được miễn sao rời khỏi cái nơi u ám này

_Thần! Anh quên là bố cô ta chính là người phá hủy hạnh phúc gia đình anh à? Anh có thể yêu cô ta nữa hả? Ở bên cô ta anh không thấy quá khứ hiện rõ hay sao?

Dịch Khiết chỉ thẳng vào mặt cô, hấn bình tĩnh trước mặt vẫn là sự thật cần đối diện, một sự thật ghen lòng đau đớn

Tiếp theo Chap 57 Từ yêu thành hận

57. Chương 58: Từ Yêu Thành Hận

_Thần à, anh không thể quên là bố chết thảm thế nào, cô ta và anh thật sự đã không còn gì rồi

Dịch Khiết kéo tay hắn, hắn bưng tỉnh, trong đầu lúc này chỉ có hận thù, hắn nhìn cô, ánh mắt đau khổ từ yêu biến thành hận, chỉ trách số phận quá khắc nghiệt, gieo duyên mà quên phận, mãi mãi cũng không thể đến bên nhau, hợp rồi lại tan, năm tháng vô tình, còn yêu nhưng thời điểm vô tình ngăn cách hai người bằng cách tàn ác nhất đã yêu giờ phải hận, muốn quay đầu nhìn lại cũng không được

_Tại sao? Tại sao chứ Tịch Hạ Di? Em thật sự là con gái của Tịch Văn???

Hắn ghì chặt hai tay xuống hai bờ vai gầy yếu của cô, cô ngây ngốc ánh mắt sợ hãi nhìn hắn, hơn ai hết tim cô giờ đây như bị xé ra trăm mảnh

_Thần...nhưng em yêu anh, anh là tình yêu duy nhất, chúng ta không thể...

_Đúng là không thể, tôi và em chỉ có thể là hai đường thẳng song song, chỉ được hận chứ không được yêu

Hắn quay đầu bước đi, không muốn nặng lời với cô, cảm xúc kìm chế nếu không không biết đã làm ra chuyện gì, hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt ngốc nghếch của cô nữa, lúc hắn quay đi cắt đứt mọi thứ là lúc nội tâm bị dày xéo nặng nhất, hắn không thể cùng cô vui vẻ ngắm bình minh mỗi sớm mai nữa, chỉ vì quá khứ luôn tìm đến hắn

_Cô có muốn biết tại sao anh tôi biết chuyện này không?

Dịch Khiết dặt ý nhìn cô gần như gục ngã, đau đớn của cô là niềm vui của cô ta, đơn giản vì cô ta rất ghét cô

_Là do cô

Tịch Hạ Di mệt mỏi chỉ đáp ngắn gọn

_Cô sai rồi là do bố cô đến Phàm gia gặp lại cố nhân, là do định mệnh sắp đặt, cô không phải là người cuối cùng trong cuộc đời của Thần ca

Hạ Di ngắt đi, nỗi đau này cô chịu không nổi, bao nhiêu niềm tin mơ ước cô vẽ lên bị chính cái người cô

coi trọng làm hoen mờ, cô nhắm mắt mơ màng cô nhớ những ngày đó cái ngày bình yên cô cùng hân vui đùa, giờ thì...hai cây đào trông khoản đất đã sớm khô héo, hoa đã tàn rồi cũng như số kiếp chia rẽ hai người, khoẻ mắt cô tuông lệ, mắt cô nhắm nghiền cô phải quên hân đau đớn đến thế một cái kết buồn, hân phải hận cô mà sống, vì gia đình cô đang tâm chia rẽ hân với gia đình. Cô cảm nhận cái đau này, nó từ từ thấm vào tâm hồn, cô muốn nắm giữ ký ức ngọt ngào bên hân nhưng đến cơ hội cuối cùng cũng không được, cuộc đời khắc nghiệt, còn nhiều bước ngoặt cô phải bước qua, điều đầu tiên cô nhận được khi bước vào đời đó là...quên cái người làm cô đau đớn, cô không tin được, hân làm vậy vì cái gì?

Sáng sớm, nắng ban mai lùa vào phòng làm cô tỉnh giấc, tay cô còn nắm chặt hai cái vòng tay bằng chỉ, hàng mi buồn còn thấm nước, cô nhìn chung quanh, nơi này là nhà, cô ý thức được điều đó, cô biết quãng thời gian sau này cô phải ở đây, nơi này tốt lắm ấm áp có bố thể mà cô lại nhớ cái nơi u ám đó, rất nhớ, nghĩ đến đó đã khóc ngất, cô chạy vào phòng, cô cắn răng cố không để tiếng nấc nghẹn ngào bật ra ngoài

__Tại sao? tại sao chứ? huhu...sao anh làm thế?

Tịch Hạ Di dựa đầu vào cửa, cô kéo rèm lại không để nắng ban mai rọi vào, dù ánh nắng đó ấm áp cỡ nào cũng không thể làm ấm tim cô, ngày hôm qua với cô như một giấc mơ, một cơn ác mộng không lành, giá như có thứ gì đó quý giá để đánh đổi thì cô chỉ muốn bên hân dù trong phút giây nài đó nhưng cô sẽ nhớ

__Anh ấy biết tất cả, có phải là cố ý làm mình tổn thương? huhu cảm giác này đau lắm...rất đau...

Cô cắn môi đến chảy máu, cô nằm trên giường khóc suốt, ở cạnh hân là ngang trái thì cô vẫn khao khát cô biết thứ không tồn tại sao giữ được chứ, phải chỉ thời gian dừng lại để cô ghi nhớ con người đó, cô sợ dòng đời nghiệt ngã cướp mất mảng hồi ức tốt đẹp về hân, cái khoảnh thời gian cô ngày ngày bên hân, tuy chỉ mới hôm qua mà tựa như lâu lắm rồi, một ngày không gặp hân cô cảm giác như vụt mất thứ gì đó quý lắm

__Tiểu Di!!

Bố cô tìm cô, cô gạt nước mắt, cố tỏ ra tươi cười

__Bố...

Hạ Di cố tỏ ra không quan tâm, cô biết nếu phản ứng thái quá cô không có cơ hội gặp hân, cô viện cớ đến nhà mẹ để tìm gặp hân

__Tiểu Di, bố muốn con được thoải mái, con muốn làm gì cũng được nhưng tuyệt đối không được gặp lại người đó nữa

Nghe bố nói, tim cô như ngừng đập, cô cười nhạt che đi tâm sự buồn, làm sao cô xoá hân ra khỏi tâm trí được, cô gạt đầu trấn an mẹ, cô thay váy áo chuẩn bị đến nhà dì, vì bây giờ cô phải ở biệt thự của bố cô, bố đưa cô xuống phòng khách,

Bố đưa cô ra xe, cô lạc lõng giữa gia đình này, cô yêu quý họ, cô phải chọn lựa giữa gia đình và hấn thật quá khó khăn, cô không muốn đấu với hấn không phải dễ, cô biết chỉ là gia đình cô muốn kết thúc mối quan hệ giữa cô và hấn. Xe đưa cô đến nhà mẹ mình, cô vào nhà, chỉ vài tiếng sau cô đã trèo tường lên ra ngoài đến biệt thự tìm hấn

Tiếp theo Chap 58 Từ yêu thành hận 2

By Thuytinh103

58. Chương 59: Từ Yêu Thành Hận 2

_Bịch...

Tịch Hạ Di phóng mạnh xuống đất từ độ cao của bức tường trước mặt, cô muốn gặp hấn một lần nữa, không phải để níu kéo cô chỉ muốn hỏi xem hấn có còn yêu cô không? Nếu hấn trả lời là không vậy cô cũng chẳng còn gì để luyến tiếc về hấn

_Thần! Anh mở cửa đi, em biết là anh có ở nhà...

_Thần...có nghe em nói không?

Tịch Hạ Di bất chấp dưới cái nắng 38 độ, khuôn mặt bị nắng hóp ửng đỏ gay gắt, thân người mất nước sắp ngất đi

_Kett...

Cuối cùng cửa được mở nhưng người cô muốn gặp lại không gặp được, trước mặt cô là Dịch Khiết với vẻ mặt hài lòng đang cười trên đau khổ của cô

_Thần ở đâu? Tôi muốn gặp anh ấy...

_Bốp...

_Mày có tư cách hỏi Thần đang ở đâu à?

Dịch Khiết tát cho cô một cái rỗ đau, ánh mắt gian xảo căm ghét, giờ thì ả nghĩ dù cho tát cô bao nhiêu cái cũng được vì chẳng có ai cứu cô được

_Mới có một cái tát đã ngã dài ra đất, thứ như mây sao giả tạo quá vậy?

Dịch Khiết liếc xéo nghiêng ngằm, đôi mắt đỏ ngầu sôi sục như muốn dằm xé cô thành trăm mảnh. Hạ Di đáng thương đứng dậy không nổi dù ông cố gắng gượng dậy vì không muốn gục ngã trước ả ta

_Ui da...sao...sao bụng mình đau quá

Cô như sắp không thở được, hai tay ôm bụng mệt nhọc vuốt mồ hôi trên trán

_Mày còn chưa chịu đứng dậy à???

Dịch Khiết hậm hực đến túm tóc cô kéo lê dưới đất buộc cô đứng dậy bằng cách đau đớn nhất

_Um...ợe..oe...

Hạ Di không màng, cơ thể yếu ớt lang truyền cơn đau bất thường, trong bụng cồn cào chỉ muốn nôn ói

_Bụng mình....đau quá

Cô mím môi nói thầm, sau đó thì ngất đi không còn biết gì nữa...

....

Bệnh viện

_Chúc mừng cô đã mang thai

Cái giọng chua chát mỉa mai vang lên, kho Hạ Di còn chưa kịp mở hết hàng mi nặng trĩu nhìn ra ánh nắng bên ngoài, vẫn là Dịch Khiết ở bên cạnh, chính ả ta đưa cô vào viện, nhưng là có mục đích riêng không dễ gì tha cho cô

_Mang thai???

Tịch Hạ Di nặng lòng xúc động, cô nhồm dấy, đôi bàn tay có kim ghim truyền nước run rẩy sờ xuống bụng thăm ngẫm...đứa bé này có phải đã xuất hiện không đúng lúc, thật quá ngang trái, lần đầu nghe tin mình mang thai mà không cười nổi, đau đớn nhất là người biết đầu tiên không phải cô và cũng chẳng phải hấn mà chính là người phụ nữ độc ác luôn muốn chìm chết cô

_Phải rồi, cô đã mang thai, nhưng mà tôi thấu hiểu được ngang trái giữa cô và Thần ca, nên đã cho bác sĩ giúp cô giải quyết giọt máu mới chớm trong bụng cô rồi, không cần cảm ơn đâu

Dịch Khiết nói ra những lời máu lạnh, kẻ gian ác thì tâm địa lúc nào cũng toan tính, tội nghiệp cho Tịch Hạ Di thất thế bị ức hiếp khủng khiếp

_Cô động đến cái thai, tôi liều mạng với cô

Tịch Hạ Di nghe xong không kìm được uất ức, cô giật chai nước biển treo trên giá gác mạnh vào trán Dịch Khiết

_Mày...mày...

Dịch Khiết lùi ra xa hoảng sợ nhìn máu từ trên trán loang đỏ tươi trên mặt cùng những mảnh vỡ dính vào

_Nói xem, cô đã làm gì? Cô dám cướp mầm sống của tôi?

Tịch Hạ Di chảy nước mắt cùng máu trong tim, đau đớn đến tê dại, đôi mắt chứa đầy lửa đỏ thêu đốt, cô lao đến bóp cổ Dịch Khiết gào lên

_Cứu...cứu...

Dịch Khiết muốn mở lời nhưng không thành, chưa bao giờ ả nhìn thấy Hạ Di hiền lành bỗng trở nên ma quỷ như lúc này, cũng may có bác sĩ và y tá vào can ngăn nếu không ả ta đã bị cô bóp cổ cho chết ngạt, nhục nhã ngã dưới sàn lếch ra ngoài với bộ dạng thê thảm

_Tịch tiểu thư, cô bình tĩnh lại, cô không sao rồi, cái thai cũng không sao, còn phát triển rất tốt, chỉ cần cô đi đứng nhẹ nhàng tránh xúc động

Nghe bác sĩ nói, cô mới yên tâm nằm xuống giường, khi không còn ai nữa và đã bình ổn trở lại cô mới từ từ ngẫm nghĩ những chuyện vừa rồi

_Tại sao mình lại có thai vào lúc này? Nhưng chắc chắn một điều mình không để cho Phạm Khiết Thần biết chuyện này...mãi mãi chôn chặt...đứa bé này chỉ cần mẹ là đủ

Tịch Hạ Di cố nhắm mắt đi vào giấc ngủ, cô muốn quên hết mọi chuyện và điều ghen ngào nhất là không để hân biết sự có mặt của cái thai, rồi cô sẽ bỏ đi vào đêm nay, một nơi thật xa mà không còn nhìn thấy hân

Trời sắp tối, trong phòng bệnh cao cấp tuy không thiếu thứ gì nhưng hiu quạnh, một tiếng động cũng không

có, cô đón đầu tội cùng khi biết rằng mình mang thai nhưng lại không được người cô yêu đến quàng lòng ở bên cạnh, việc giấu đi giọt máu của hân càng làm cô quặng thắt trong tim, trong lòng dâng trào cảm giác tuyệt vọng, cô hụt hẫng nhớ lại chuyện lúc còn yêu nhau ngọt ngào, giá như không có sóng gió ập đến...

__Minh phải đi khỏi đây, càng nhanh càng tốt

Ở một nơi khác....

__Minh phải tìm cách hủy hoại cô ta, trước khi Thần ca biết tin cô ta mang thai, lúc đó mọi cơ hội của mình sẽ bị dập tắt, phải lợi dụng chuyện quá khứ để Thần ca hận cô ta đến không muốn nhìn mặt

Dịch Khiết nhìn khuôn mặt có vết thương to xấu xí ảm ức, ả ta lại bắt đầu lên một kế hoạch mới

Tiếp Theo chap 59 Tâm tư lòng ai

By Thuytinh103

59. Chương 60: Tâm Tư Lòng Ai

Ông Tịch Văn phát hiện cô không có ở nhà mẹ, đoán được cô đến Phàm gia tình hân, nên ông đến Phàm gia với cơn giận dữ rất ghê rợn

__Phàm lão bà, đứa cháu trai của bà đâu? Mau bảo nó đưa tiểu Di ra đây, nếu không đừng trách

Bố cô vung con dao nhọn lên cao để dọa, cả Phàm gia được một phen thất kinh hồn vía, cau Dịch Khiết đứng kế bên cũng rín sợ không kém, nhưng cố tỏ ra vẻ không biết gì và không có liên quan trong chuyện này

__Tịch tiên sinh, sao lại ngông cuồng như vậy? Phàm gia này đâu phải là nơi để làm càn

Phàm lão bà chống gậy ung dung mở lời, khi mà con dao trước mặt vẫn chia thẳng về phía mình

__Phàm gia sao? Bà nói thật không biết ngượng mồm, đây là “Hoa gia” mới đúng, bà nghĩ chuyện bà đem họ của bà thâm tóm dòng tộc người ta đến cuối đời à? Hôm nay tôi sẽ vạch trần bà

Bố của Hạ Di vì quá bức xúc cho đứa con gái bé bỏng tội nghiệp, sâu thẳm trong thâm tâm bị dằn xé bởi tội lỗi trong quá khứ mà giờ đây con gái phải gánh chịu, lần cuối ông muốn được quay đầu sám hối, ông đã kể ra bí mật năm nào Phàm lão bà là vợ lẽ của Hoa lão gia, vì không có con được nên bà ta đã âm thầm mang họ của mình áp đặt lên dòng tộc họ Phàm, bắt đứa cháu đích tôn của Hoa gia phải theo họ Phàm

xóa đi Hoa gia mãi mãi

__Hoa gia đổi thành Phàm gia thì có làm sao? Nhìn lại mình đi ông già, con gái ông hiện giờ đang mang cốt nhục của Hoa gia đó...nhưng tôi nghĩ thứ mầm sống bản thủ đó sớm muộn cũng chết thôi...sao hả? Còn mạnh miệng được không?

Dịch Khiết mạnh miệng hỗn láo, loại phụ nữ xác xược tự cho mình là đúng, sống dưới mái nhà có quá nhiều quá khứ rắc rối vì thế Phàm Khiết Thần rất chán nản, không bao giờ muốn tìm hiểu nhưng không ngờ chính người hấn yêu lại là người thiệt thòi nhất

__Tiểu Di có thai sao? Phàm Khiết Thần...cậu ở đâu? Mau ra đây?

Bố cô điên tiết khi nghe sự việc nghiêm trọng, ông hươ dao loạn xạ khắp nơi cứ như muốn giết hết bọn người xấu xa

__Thần....

Phàm lão bà và Dịch Khiết thét lên kinh hãi khi mũi dao nhọn ghim mạnh vào bả vai một người, đó không là ai khác mà là Phàm Khiết Thần, sau mấy ngày sống trong tốt cùng dằng vặt, hấn về đây để giải quyết mọi chuyện

__Cậu đáng bị như vậy

__Hự....

Bố cô không chút lưu tình ghim mạnh hơn con dao vào vai hấn, hấn không tránh né, không phản xạ cứ vậy đón nhận một cách tự nhiên

__Thần à...anh có sao không....mau em đưa anh đến bệnh viện

__Tránh ra...đồ không biết xấu hổ

Phàm Khiết Thần đẩy mạnh Dịch Khiết ra cửa, hấn đá mạnh chân vào cửa làm kính thủy tinh vỡ ra văng xuống sàn nơi ả ta đang ngã dài

__Nói mau, Di nhi đang ở đâu? Cô dám động đến Di nhi sao? Mấy ngày qua tôi vắng mặt mấy người đã thêu dệt chuyện gì để cô ấy đau khổ?

Đến tận bây giờ hấn mới lên tiếng, sau bao ngày bỏ đi, thật quá xót xa, hấn ân hận chỉ vì quá khứ hoen mờ mà làm người con gái hấn yêu đau khổ, khi biết cô mang thai hấn như chết lặng, sao lúc quan trọng

này không thể ở bên cô chở che, trong lòng hắn còn rỉ máu và đau hơn cả vết đâm ở bắp vai

_Nói mau, hay muốn tôi giết chết cô? Từ hôm nay giữa chúng ta không còn anh em gì nữa

_Tịch Hạ Di...cô ta...đang...đang ở bệnh viện...hức....

Bệnh viện

Hắn nằm cạnh cô, nhìn cô ngủ say rồi nhòm người nhìn cô vùi mình vào chăn ấm, hắn không màng đến vết thương của bản thân, mặc kệ cho nó chảy bao nhiêu máu, vì hắn mặc áo sơ mi đen nên rất khó phát hiện

_Nhiều ngày rồi, em có biết anh khổ sở dần vật thể nào? Đáng nhẽ không nên để hận thù làm em đau đớn, em còn quá trẻ để chịu tổn thương

Hắn xót xa nhìn cơ thể gầy đi rất nhiều của cô, hắn không thể nào xoá hình bóng cô được, không phút giây nào không nghĩ về cô, hắn sống mà tâm trạng rất hỗn loạn, tình yêu, nỗi nhớ mong, hối hận vì trói buộc cô vào quá khứ ngang trái giờ đây khi đối diện cô tâm trí hắn gần như phát điên, chỉ muốn giữ chặt cô không để mất cô lần nữa

_Di nhi...anh có lỗi với em...hãy để anh bù đắp cho em và con

Hắn thở dài, trên mắt có hàng nước mắt khe rơi...cánh tay nhẹ nhàng đặt xuống bụng cô nơi có mầm sống đang cựa quậy

_Di nhi... em dậy rồi

Phạm Khiết Thần âu yếm nhìn cô, hắn không thể dùng cách lạnh lùng cất giấu cảm xúc, gặp cô cảm xúc vỡ òa, dù bất luận có chuyện gì xảy ra cũng không bao giờ để cô đi hoặc vì chuyện oan trái gì mà làm cô tổn thương lần nào nữa

_Di nhi...

Hắn nhẹ nhàng áp tay lên khuôn mặt thân quen, ngay lập tức cô ngồi dậy gạt tay hắn ra

_Bốp....

Cô tát hắn, một cái rất đau, bao nhiêu tổn thương uất hận đều dồn hết vào đây, hắn sưng người vì cô

_Tên bại hoại, tôi ghét anh

Cô thét vào mặt hắn, hắn nheo mắt sờ lên chỗ khuôn mặt đang ửng đỏ, hắn nhếch môi cười đều liếc mắt nhìn cô

_Anh còn cười nữa à?

Cô đưa tay định tát hắn cái nữa, hắn nhanh chóng giữ chặt tay cô sau đó đẩy cô nằm xuống giường rồi cưỡng hôn cô

_Bỏ...tôi...

Hắn hôn lên môi cô, rồi đến cổ, hắn cười càngh làm cô điên tiết, cô không thể chống lại sức lực cuồng dã của hắn nên chỉ biết ầm ỨC khóc thối

_Em là của anh

Hắn hít thở mùi hương trên tóc cô, hắn nhớ thật sự rất nhớ cô gái bé nhỏ không biết an phận này, chính vì thế hắn đã lưu lại một dấu cắn trên cổ cô

_Anh là đồ điên, mau bỏ tôi ra

Tịch Hạ Di đánh đấm hồi lâu, nhìn lại hai bàn tay mới thấy có rất nhiều máu, trên lớn áo sơ mi còn ẦM ướt rất nhiều máu

_Thần! Anh sao vậy?

Cô hoang mang hỏi, có thể nào cũng không bỏ mặc được, cô yêu hắn hơn hơi thở của mình nữa, nhìn hắn bị thương làm sao chịu được

_Không sao hết, Di nhi đừng lo lắng, tránh xúc động rất ảnh hưởng đến cục cưng

_Trời ơi...vết đâm lớn???

Cô cay đắng giọng run rẩy hỏi, cô biết số phận trở trêu ràng buộc, thế hắn có nghĩ cô cũng chính là vì quá khú bị hắn dẫn xéo mà khổ như ngày hôm nay, nước mắt đọng trên khoé mi dù hắn nhìn thấy hoặc cô cất đi thì cũng không thể yên ổn như hắn yêu thương như chưa có chuyện gì, nội tâm của hai người ngay bây giờ không thể hoà quyện được nữa một người dù chấp nhận cho qua tất cả nhưng liệu những vết thương nặng nề một người phải mang có thể qua đi? Yêu thương đọng đây nhưng làm sao qua nổi định mệnh ngang trái, chân thành làm cô tổn thương ấy thế trong niềm đau cô vẫn có chút loạn nhịp

_Không sao, em đừng khóc, Di nhi tha thứ cho anh

Hắn áp tay lên khuôn mặt ngây ngốc chờ đợi, nhìn cô hốc hác xanh xao hắn rất đau

_Em phải nhận biết tình cảm của anh chứ? Anh yêu em...yêu em...phát điên vì em...

Hắn luồn tay vào tóc cô kéo cô đến gần hôn cô, hắn sợ mất đi mùi hương quen thuộc trên tóc người hắn yêu, hắn không thể xa cô được, cô là người làm hắn nghiện đến điên cuồng

_Chẳng phải anh muốn bỏ rơi tôi hay sao? Đứa bé này anh không cần bận tâm đến

Cô day nghiến nghẹn ngào, nước mắt ứa ra, gương mặt thanh tú bị nước mắt làm nhoè đi, đáng thương và tội nghiệp, hắn có thấy đau lòng khi làm cô khóc, hắn có thấu cho nội tâm bị dày vò lúc này của cô, cô luôn có cảm giác tội lỗi vì hắn là nguội có gia đình còn hắn cứ vô tình lợi dụng sự ngây thơ của cô một mình giữ kín tâm tư rồi ràng buộc cô

_Di nhi anh xin lỗi, gả cho anh đi có được không???

Phạm Khiết Thần nắm tay cô tha thiết cầu hôn, suốt một đời chỉ muốn yêu mình cô, chỉ cần có cơ hội bao lâu vẫn sẽ chờ cô tha thứ

_Anh làm gì vậy? Vết thương của anh, nếu để mất máu sẽ chết đó

_Nếu để mất em thì mới chết

Phạm Khiết Thần ôm lấy cô thì thầm, thân người mảnh mai khiến hắn cảm thấy cô phải chịu đựng như vậy? Càng nghĩ càng thấy bản thân có lỗi với cô

60. Chương 61: Sinh Ly Tử Biệt

Rốt cuộc Hạ Di cũng đã nhận lời cầu hôn của Phạm Khiết Thần, có như vậy hắn mới chịu cho bác sĩ đưa sang phòng khác để xem vết đâm

_Di nhi ngoan, ngủ đi, anh sẽ về ngay

_Vết thương của anh quan trọng hơn mau đo đi

Khi hắn vừa khuất bóng, một nguy hiểm mới lại tìm đến

_Thôi đủ rồi, bây giờ đến lượt tôi, cô phải làm theo những gì tôi nói nếu không....tôi giết chết Thần ngay đó....bây giờ tôi mất tất cả rồi nên chả có gì phải sợ

Dịch Khiết mặc đồ bác sĩ lên vào phòng bệnh của cô, ả ta như một con rối máu lạnh sẵn sàng làm những chuyện điên loạn, ả nói nhỏ vào tay cô, cô thức giấc mở mắt run rẩy không biết làm thế nào....còn chưa kịp mở lời. 5 phút sau hắn đã quay lại vì không muốn xa cô quá lâu

_Di nhi....

Phạm Khiết Thần hốt hải chạy trong tim cô nhưng ả Dịch Khiết chết tiệt cho một người đang ôm ấp tỏ vẻ thân mật với cô, hắn mà thấy chắc sẽ kích động lắm

_Di nhi....

Nhìn thái độ của hắn đang đang điên lắm, nhưng lúc hắn bước vào phòng chỉ thấy người đang ôm cô cũng mặt đồ bác sĩ ôm cô chứ không nhìn thấy tay cô bị trói ra sau, cô không được kêu lên vì cô la lên thì mấy tên nấp bên ngoài sẽ hại hắn ngay

_Bỏ Di nhi ra....

Phạm Khiết Thần lao đến, nhưng đã bị hai tên từ ngoài xông vào trói tay lại, hắn mà thoát ra được thì không biết chuyện gì xảy ra, chắc sẽ là một cuộc chiến tàn khốc

_Một là cô chết hai là Thần chết

Dịch Khiết xuất hiện, ả giơ súng lên đe dọa, ả hết ghí súng vào đầu Hạ Di rồi đến chĩa súng ra trước mặt Khiết Thần

_Di nhi đang mang thai, cô ấy vô tội, Dịch Khiết chúng ta nói chuyện riêng

Phạm Khiết Thần nén giận kìm chế vì an nguy của cô, nếu cô có mệnh hệ gì hắn nhất định không để yên

_Vậy Thần à....anh đến đó chĩa súng vào đầu cô ta vào giết chết đi, nếu không thì ngược lại....

Dịch Khiết độc ác cười lớn, ả muốn chia cắt tình yêu giữa cô và hắn

_Cô bị điên hả? Cô dám động đến Hạ Di, tôi sẽ giết cô hoặc ngược lại tôi chết vì cô ấy...tốt nhất cô đừng

đụng vào Di nhi...

Hắn không bị trói ở chân nên tung cú đá nhắm vào khẩu súng, Dịch Khiết ngã xuống đất cây súng trên tay văng ra, ả vội vã nhặt cây súng lên ngay, ả lo nhặt súng nên không để ý cái điện thoại đã rơi vào gầm tủ, hai tên thuộc hạ của ả giữ hắn lại, Hạ Di cố sức dùng tay tìm kiếm điện thoại, cô bấm số rất nhanh cho anh trai, nhưng gọi thôi chứ có dám nói gì đâu cô đặt điện thoại ở gầm tủ rồi đứng như không có chuyện gì, miệng chỉ lảm nhảm được mấy chữ

_Bệnh viện X....Phòng 103....

_ Đến chìa súng vào đầu Thần đi...

Dịch Khiết đẩy cô đến chỗ hắn nhưng và nhất quyết không đi...làm sao cô giết chết người cô yêu được, vậy cô thà hy sinh bản thân còn hơn

_Bỏ tôi ra...

_Cô không làm chứ gì, chắc Thần cũng không...được...cô không làm tôi sẽ lột trần quần áo cô ra... Cho cô loã thể để thuộc hạ tôi nhìn ngắm...haha

Dịch Khiết đe dọa cô, Phàm Khiết Thần thấy thế không nhịn được nữa nhưng bây giờ không phải là lúc tức giận...mạng sống của cô là quan trọng nhất cả giọt máu đang ở trong bụng cô nữa

_Đưa súng đây....

Dịch Khiết đưa cây súng cho Phàm Khiết Thần, sau đó ả dùng một cây súng khác không chế Thần, mấy tên đàn em của ả cũng đứng vây quanh canh gác

_Anh trai có nghe những gì đang xảy ra không? mau đến đi huhu

Cô đứng ngẩn ngơ hai mắt không rời gầm tủ, nhìn cái điện thoại tràn trề hy vọng

_Cô dám...

Dịch Khiết nghiêng rằng ả bảo một tên đi đến gầm tủ lôi cái điện thoại ra đập nát

_Bốp...!!!

Dịch Khiết tát vào mặt cô, Hạ Di ngã xuống đất, phần mặt và cổ đập xuống đất cạnh con dao gần đó làm

mặt và cổ chảy máu...

_A...huhu...

Cô quá khóc thét làm làm hấn bắn loạn xót xa hơn, đáng lẽ cô không nên khóc, Phàm Khiết Thần đang rối vì phải chĩa súng vào cô mà mình còn khóc lên làm hấn chùn tay đau đớn khó xử

_Đừng có động đến Tịch Hạ Di!!

Phàm Khiết Thần thét lên rồi quăng mạnh cây súng vào đầu Dịch Khiết, một tên đằng sau định lao đến nhưng bị hấn đá ra đằng sau một cú

_Trối chân lại

_Bỏ ra....

_Soạt...!!!

Dịch Khiết đưa con dao về phía hấn lần này thì ả đâm thật

_Tại sao không yêu em??

_Thần....

Tịch Hạ Di kêu lên rồi lao đến phía hấn, hấn không bị sao cả, mà người có sao là cô nhát dao đâm vào lưng cô

_Di nhi...

Hấn gào lên trong khốn khổ, trái tim như vỡ ra, khi nhìn cô ngốc nghếch đỡ lấy mũi dao

_Cô ta bị thương bây giờ đến anh...anh phải chết cùng với tình yêu của tôi, bắn đi...

Dịch Khiết tiếp tục bắt ép Phàm Khiết Thần chĩa súng vào cô, trong khi hấn đang đau khổ nhìn cô bị thương.... nhưng thật sự là rất đau, đau nhất là khi nhìn cô nhìn hấn lo lắng, còn hấn thà là một mình hấn bị thương chứ hấn chẳng bao giờ muốn thấy cô bị bất cứ tổn thương nào

_Để cho Di nhi đi đi, để cho mẹ con cô ấy yên

Phạm Khiết Thần quyết định hy sinh bản thân, vì cô vì tình yêu dành cho cô, hắn đang tự chữa súng về phía mình

_Được....

Ngay sau đó Hạ Di được cởi trói, cô quy xuống vì vết thương ở lưng

_Đừng...đừng mà...Thần...đừng vì em...để em...

Cô lắc đầu cố tỏ ra bất cần, nhưng sao ánh mắt tha thiết của hắn vẫn không rời mình, hắn có hiểu những gì cô nói...không được gã không được vì cô mà làm gì cả.... Cô đã nghĩ như vậy

_Nhanh lên....thôi đừng đóng phim tình cảm

Dịch Khiết ra lệnh, đúng như những gì ả hứa cô bị lôi ra ngoài, và bây giờ được tự do, ả độc ác quá chỉ vì không có được tình yêu từ hắn mà muốn ép hắn đến đường cùng...nếu không sẽ thủ tiêu người hắn yêu

_Bỏ tôi ra...bỏ tôi ra...Thần... đừng mà huhu....

Hạ Di bị kéo ra ngoài, cuối cùng cô cũng thấy anh trai, bố, Phạm lão bà,...nói chung là tất cả người thân của cô và hắn, có cả cảnh sát đang bao vây nữa...

_Bình tĩnh đi Di nhi

chị dâu sơ cứu vết thương cho cô và an ủi...cô mong không có chuyện gì...sau chuyện này cô và hắn sẽ được ở bên nhau...nhưng...tất cả những gì cô nghĩ vụn tan khi...

_Đoàng....!!!!

Tiếng súng nổ lớn trong phòng bệnh, tim cô như thủy tinh vỡ tan....

_THẦN....

Hạ Di gọi to rồi dùng chút sức lực cuối cùng chạy vào trong, mọi người cũng theo mình vào trong cảnh tượng trước mắt là

_Thần...Thần...

Cô chứng kiến hắn đang nằm trên vũng máu lớn, phía bụng có vết bắn, Dịch Khiết đã bị bắt nhưng...

_Di...nhi...Di...

Cô đã từng mơ đến những ngày xanh tươi mình cùng hắn chạy dài trên đồi cỏ nơi có ánh mặt trời chói lóa, đến chiều thì cùng nhau chạy dài trên biển...cùng ánh hoàng hôn ngọt lịm sau cái chói lóa sẽ là ngọt lịm...Thần và Di sẽ yêu nhau đến suốt đời...

_Hạ...Di...

Giọng nói yếu ớt của hắn làm cô bừng tỉnh hiện thực vẫn mãi là hiện thực, hắn vẫn nằm đó, hắn đang đưa bàn tay kéo kéo chân cô...cô ngồi xuống ôm lấy hắn

_Phàm Khiết Thần của em...

Cô đỡ hắn dậy nhưng hắn nhất quyết không chịu đi

_Quên anh đi, hãy cùng con sống thật tốt

Hắn nói mấy lời đau lòng, nhưng dù gã có nói gì thì cô cũng không tin hắn...không...

_Thần...em yêu anh...huhu...đừng đừng...có bỏ em...huhu...

Mặt hắn tái đi, cô cũng chẳng còn hơi sức vì vết thương nên ngắt đi, cho đến mấy ngày sau

61. Chương 62: Đại Kết Cục

_Di nhi...anh không bao giờ xa em nữa....

_Huhu...Thần à...em...em...

Rốt cuộc hạnh phúc cũng cười với cô và hắn, cô xúc động, khoé mắt sáng lên hạnh phúc. Hắn cũng vậy...hắn yêu cô hơn những gì hắn có. Trở về nhà trong sự hạnh phúc sau nhiều ngày nằm viện, bây giờ hạnh phúc mới thật sự bắt đầu

_Ngủ đi sao nhìn em mãi vậy?

Cô ngượng ngùng nhìn hắn, hai gò má ửng đỏ đáng yêu. Hắn kéo tay cô vòng qua hông hắn, cô yên bình nằm trên ngực hắn

_Di nhi, anh đang nghĩ xem sẽ đặt tên con trai chúng ta là gì?

Phạm Khiết Thần hôn lên mắt cô nhỏ nhẹ, mùi tóc của cô làm hắn tan chảy, mọi khổ đau đã qua có thể nào cũng không làm cô tổn thương dù là việc nhỏ nhất

_Sao anh biết là con trai chứ? Nhỡ đâu là con gái thì sao?

_Chắc chắn là con trai, anh đặt tên con là Hoa Trạch Siêu

Hắn hôn lên tóc cô, hắn đặt cô xuống giường, bàn tay nâng cằm cô lên cao, hắn hôn cô nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt, cô hạnh phúc áp tay lên khuôn mặt yêu thương, đây là cái hôn cô cảm nhận là hạnh phúc và ngọt ngào nhất, không phải vội vã cũng chẳng cần gượng ép như mấy lần trước, cô thả hồn vào sự nồng nàn của hắn, từ ánh mắt đến cánh môi thơm mộng của cô giờ là của riêng hắn, không có ai có thể cướp đi được, cô trọn đời cũng dành riêng cho hắn dù ngày mai ngoài kia sóng gió vì bây giờ có chuyện gì xảy ra thì cả hai vẫn là một

_Tại sao là Hoa mà không phải là Phạm hả anh? Anh họ Phạm cơ mà???

Cô nhồm người ngồi dậy thắc mắt, có lẽ cô vẫn chưa biết chuyện này

_Di nhi à, bố anh họ Hoa, chỉ là bà nội muốn anh theo họ của bà nội, chuyện quá khứ qua rồi, chúng ta quên Phạm gia đi được không? Hãy để con chúng ta mang họ Hoa, chúng ta làm lại tất cả

_Thần à...

_Em đừng vội nói...

Hắn đặt ngón tay lên môi cô ngăn không cho cô nói, hắn tiếp tục cúi người hôn cô, hắn không muốn có khoảng cách ngăn cản giây phút này, giây phút ngọt ngào mà khó khăn lắm mới có được, hắn cắn vào cổ cô một cái rõ đau

_A....sao lại cắn em đồ khó ưa...

Cô véo vào ngực hắn cau có, cô ôm cổ nhăn nhó

_Để làm dấu...

_Mau ngủ đi, chỗ của anh ở kia

Cô đẩy hắn ra, cô chỉ về phía cuối giường

_Không có em để ôm ấp dày vò thì làm sao mà ngủ??

Hắn nằm xuống ôm cô xoa đầu, hết xoa đầu lại cắn nhẹ vào mũi cô

_Sau này đừng suy nghĩ nhiều, buồn phiền hay có gì giữ trong lòng cứ kể hết anh nghe, anh là chỗ duy nhất cho em dựa dẫm...

Hắn ôm chặt cô hơn, do cô thấp hơn hắn rất nhiều nên khi ôm cô, cô bị hắn siết chặt ụp mặt vào ngực hắn đến gần ngạt thở

_Bỏ ra khó thở quá...anh định đánh trống lãng đây à? Anh vừa nói là ôm ấp em dày vò còn gì? Em là thú cưng chắc?

Cô bức mấy cọng lông mi của hắn xem như trừng phạt hắn vò vãi hôn khắp mặt mũi cô

_Ừ...từ từ hành hạ

Hắn nghĩ ngợi lung tung rồi cười sảng khoái, tau còn kéo ngược áo cô lên cao dò tìm bên trong, cô nghe mà ức chế kinh khủng

_Đồ đáng ghét...đồ đáng ghét...em đang mang thai cấm anh đến gần cho đến khi nào em sinh con, cực cực còn bé rất nhạy cảm anh chịu khó nhịn đi

Cô nhú mày giữ khoảng cách với hắn, cô bắt hắn phải nhịn khác nào là cực hình đối với hắn, nghe thôi đã không chịu được ức chế khủng khiếp

_Em???

_Chỉ hôn cấm sờ soạn tiếp xúc

_Anh cần chết em

Hắn hậm hực cắn vào ngực cô mấy cái đe dọa, bắt hắn nhịn thật quá bất công

_Bỏ em ra...haha...nhột quá...

3 năm sau....

_Chậm lại một chút...chậm lại một chút....

Con trai nhỏ xinh như thiên thần của hấn và cô đã lên ba tuổi, tiểu Siêu giống hấn như đúc từ trong khuôn, dự là lớn lên sẽ thu hút rất nhiều mỹ nữ, thằng bé háo hức chỉ cho bố cách chạy xe đạp

_Bố ơi...chạy chậm thôi xem con đây này...Bố chạy tệ quá hihi

Thằng bé ngồi trên chiếc xe đạp nhỏ rất đáng yêu, còn hấn hấn cũng đạp xe cùng con trai rất vui vẻ

_Tiểu huynh đệ có thể lên xe tôi được không? Rất an toàn

Hấn ôm con trai nháy mắt hỏi nhỏ, cô hạnh phúc ngồi trên băng ghế hướng mắt ra cánh đồng hoa có con đường nhỏ duy nhất rất thoáng mát

_Không được đâu...Bố chưa chạy xe đạp được đâu...hay là đợi lúc mẹ sinh em bé thì bố chở em đi, con mà ngã xe thì sau này không được đẹp trai

_Ôi thằng bé này

Hấn hạnh phúc ôm con trai vào lòng, hấn dắt tay tiểu Siêu đến chỗ cô đang ngồi

_Con hỏi xem mẹ có yêu bố không?

_Mẹ nói là không có yêu bố mà sao tối nào con cũng thấy mẹ hôn bố hết vậy?

Cả hấn và cô cùng bật cười, cuộc đời ngắn ngủi trôi theo năm tháng hạnh phúc nhất vẫn là chọn người mình yêu và người đó cũng yêu mình dù là có trải qua buồn phiền giận hờn nhưng mỗi lần mưa tạnh cầu vồng đủ sắc lại lên rất đẹp. Hoa Trạch Siêu lớn lên thông minh hơn người trở thành nam thần được mong đợi và nối tiếp chuyện tình đẹp ngọt ngào của bố mẹ trong phần 2 (H) ***Đại boss có quyền ngược em.*** Mời mọi người theo dõi và ủng hộ, Cảm ơn rất nhiều ạ

By Thuytinh103

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pham-thieu-anh-that-la-hu>